RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

ISSUE #037 · MONSEY: Candle Lighting - 8:15 · Shabbos Ends - 9:23 · June 29, 2019 · 26 Sivan, 5779 · BS"D

רם התורה

DIVREI TORAH PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

PARSHAS SHELACH

ENGLISH DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · MIZMOR L'DOVID · PENINIM ON THE TORAH KINDER TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL · ZERA SHIMSHON

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES, CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM SEE INSIDE FOR DETAILS >>

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES: MITZVOS@RAMAPOST.COM · **TO SUBSCRIBE:** RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בס"ד

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR $360

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opporuntity to sponsor weekly Divrei Torah.
The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, l'eiluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

$100
(MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

$72

Sichat Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)
***CONTACT INFO@AREIVIM.COM**

***AMOUNT DISTRIBUTED**

RAMAPOST ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו הרה"צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Shelach

5779

No.

466.368

טיב המערכת

They went and they came - וילכו – ויבאו

A man once stayed by someone who frequently hosted guests. The host did not spare anything for his guest. He brought him bread, meat, wine, and all sorts of delicacies. The guest ate until he was full. After he finished eating, he said (perhaps to himself?) 'Look how much trouble the host went to for me. The amount of meat he brought before me. The amount of wine he brought before me. The number of rolls he brought before me. Everything he troubled with, was just for me.' In describing this type of person, Ben Zoma said, 'This is a good guest.' And who is a bad guest? The Tanna continued and said, 'But a bad guest is the one who says: 'What was the bother that the host did for me?! I ate one piece of bread. I ate one piece of food. I drank one cup. Any trouble that the host went to – was for his wife and children.'' When we study the words of the Tanna, we understand that everything depends on how it appears, everything depends on appearance. It is possible to see everything positively, and it is possible to see everything negatively, this is free choice.

We are greatly troubled by something in the parsha of the *meraglim* [spies]. In the beginning of the parsha the *meraglim* are referred to as 'כולם אנשים' – 'they were all distinguished men' (13:3) and Rashi HaKadosh explains: 'Every instance of the word אנשים in the Torah is an expression of importance. At that time, they were honorable. Later, when the Torah writes 'וילכו ויבאו' – 'they went and they came' (13:26) Rashi says, 'What is meant by "they went"? To compare their going with their coming; just as their coming was with an evil scheme, so too, their going was with an evil scheme.' This is puzzling, if from the outset they had an evil scheme, how is it possible to say that at that time they were honorable?

There are many answers to this question, with the simple meaning and by exposition. We will try to answer it as is our way to teach the way of service to Hashem. As we see with the story of the guest, everything depends on appearances. The exact same situation can be seen positively or negatively, everything depends on how we choose to see it. True, when the *meraglim* left, they were honorable men, but the way they looked at things from the outset was negatively. Therefore, they saw everything negatively. Instead of trying to see things positively, like the size and lusciousness of the fruit, or the Canaanites involved with their dead, they chose to explain everything negatively, and they said, 'ארץ אוכלת יושביה' – 'it is a land that devours its inhabitants' (13:32). As for us, if we do not want to be 'the bad guest' in the world of the Creator, we must accustom ourselves to see things positively.

- Tiv HaTorah - Shelach

טיב ההשגחה

The Mighty Hand – היד החזקה

The following story is an amazing combination of the *hashgacha pratis* of the Creator and the power of a Tzaddik, as we heard first person from the storyteller. "On the evening of the first *yahrzeit* of my teacher, my Rebbe zt"l, I packed my car with a large amplification system and other important things that I would need for Har HaMenuchot, so I could go to the grave the following day.

"I hid the equipment in a hiding place at the site, intending to get there the next day right after *vasikin* [Shacharis at dawn] and to install the system for the large crowd that was expected to come for the *yahrzeit*.

The next day, my eyes darkened when I saw the hiding place empty from all the expensive, and very important equipment that I had hidden there just a few short hours ago. When one of the monument workers saw my great anguish, he suggested that we should look together at his security tape. We were both shocked when we saw that during the night before I arrived, an Arab had snuck in and stolen the equipment. But we were even more shocked to find out that a short time ago he went to the hospital with a broken arm. His co-workers told us that a heavy tombstone weighing hundreds of kilograms fell on his arm and broke it. They added that this was the first workplace accident in 30 years there. Needless to say, they then directed us to the stolen equipment and they asked for forgiveness from my teacher, my Rebbe zt"l.

ח.ס.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

האמונה והקדושה והאהבה בזכות קיום המצוות
Faith, Sanctity, and Love, from fulfilling the Mitzvos

והיה לכם לציצית וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם: (טו:לט)

It shall be tzitzis for you, and you shall see it and you shall remember all the commandments of Hashem and perform them, and you shall not veer after your heart and after your eyes after which you stray. (15:39)

The Torah testifies to us that if we fulfill the 613 mitzvos, then we will merit to be saved whether from heresy or from holy challenges, as the Torah states: **'You shall remember all the commandments of Hashem and perform them'** and then **'and you shall not veer after your heart and after your eyes'** will be fulfilled in us. The intent is for heresy and sinful thoughts as the Gemara (Berachos 12b) states: It was taught, after your heart – refers to heresy, after your eyes – refers to sinful thoughts.

Perhaps the reason for this is as stated in the holy *seforim* that the 613 mitzvos are actually 613 pieces of advice to attain the two essential mitzvos, which are, 'אנכי ה' אלקיך' ו'לא יהיה לך אלקים אחרים על פני' – 'I am Hashem, your G-d' and 'There shall not be unto you the gods of others before Me' (Shemos 20:2-3, Devorim 5:6-7). That is, by keeping the mitzvos, the person earns clarity of faith, which saves him from heresy, resulting in also being saved from sinful thoughts. This attainment brings a person to fear Hashem. This fear [awe] is wisdom as stated (Tehillim 111:10) 'ראשית חכמה יראת השם' – 'The beginning of wisdom is the fear of Hashem'. When a person's heart is filled with wisdom he is spared from illicit relations as Rambam writes (Isurei Bi'ah 22:21) 'Improper thoughts do not overwhelm the person unless the heart is free of wisdom'.

Rashi explains that the intent of the words 'after your heart' refers to the desire of the heart as a result of sinful thoughts. He mentions Midrash Tanchuma explaining the words 'you shall not veer after your heart': 'The heart and the eyes are spies for the body, procuring sins for it. The eye sees, the heart desires, and the body commits the sin. According to this we can ask, the Torah should have preceded 'after your eyes' to 'after your heart' since the power of sight is the precursor to the thoughts of the heart, and the thoughts of the heart are the precursor to actually doing the sin, so why did 'your heart' come before 'your eyes'? The Maharid of Belz (R' Yisachar Dov Rokeach) asks this question to his son Mohara (Moreinu HaRav R' Eliezer) on the day of the wedding of the Mahara (Moreinu HaRav R' Aharon Rokeach). It was at that wedding that he saw the need to invite the mayor of the city and his family. This bothered the Mohara very much as he felt it was inappropriate to have them there on this holy day, his wedding day, and he could not bear to look at them since they were not dressed appropriately. In order to calm him down, his father, the Maharid turned to him and posed this amazing question. The Maharid answered that sight, although it draws the heart to the object also originates from the heart. Only after the heart desires something bad does it draw the eyes to see something prohibited. The result of this is the person actually comes to sin, Rachman Litzlan. This is how the Maharid tried to console his son the Mahara by telling him: 'Since your heart does not desire bad, therefore, there should be no concern that your heart will draw you to look at them, and you are guaranteed that your heart will not be drawn to this.

The words of the Maharid clearly explains the theme that we have been discussing. Initially, the heart must be filled with wisdom and then there will be no desire for bad, and then he will not come to have inappropriate thoughts. The result of this will be that he will have no desire to see something inappropriate, and he will not be aroused to have sinful thoughts.

In light of our discussion, perhaps we can say that the reason that the 'parsha of tzitzis' was established in the mitzvah of 'Kriyas Shema' [if it was just to fulfill *'zchiras yetzias Mitzrayim'* – 'remembering the exodus from Egypt', it would not have to be inserted specifically in this parsha]. The focus of 'Kriyas Shema' is 'Kabbalas Ol Malchus Shamayim' – 'Accepting the Yoke of the Kingdom of Heaven' by day and by night. The first parsha explains the person's obligation to believe in the Oneness of the Creator Yisbarach and to love his Creator, since love is the conduit to accept the yoke of the Kingdom of Heaven. Then we read the parsha of *'vehaya im shemoa'* – 'It will be if you listen' where it is explained to the person how to come to this love, since it is not possible to command a person to love his Creator without advising him how to achieve this. If not for this, it would be possible to wonder and say that the matter is not dependent on the free-will of the person but rather, on the sentiment of the heart. However, we see from this parsha that the person has the power to create this love through his actions as Chazal have expounded (Berachos 40a) on the posuk (Devorim 11:13) 'והיה אם שמוע תשמעו' – 'It will be if you continually listen' that if you will listen to the old, you will listen to the new. The intent is that if the person forces himself to first listen to the voice of his Creator, and he will fulfill His words through the yoke of the Kingdom of Heaven. Through this he will desire to also listen to other laws of the Torah in order to fulfill them with the best intention. This will stimulate within him the love for his Creator. The meaning of the continuation of the posuk 'תשמעו אל מצוותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את ה' אלקיכם ולעבדו **בכל לבבכם ובכל נפשכם**' – 'you will listen to My commandments that I command you today, to love Hashem, your G-d, and to serve Him **with all your heart and with all your soul**'. 'With all your heart' – that is, to stimulate his heart to love Hashem, 'and with all your soul' – that is, to ultimately to also desire to turn over his soul to his Creator. All this is a derivative of 'if you will listen', and that is, from the outset there was no desire, which then developed the desire, and every increase in fulfilling for the sake of Heaven, also increases his will and desire to fulfill. We find that the second parsha is advice on how to fulfill the first parsha.

Yet, we still have not found the person who wants to do bad and to console his heart in the parsha of '*vehaya*', since the *yetzer* finds a way to entice him and whispers in his ear. The parsha of '*vehaya*' which includes the advice that the Torah gives is only for the 'average' person whose hearts are not steering him neither to good nor the opposite. Perhaps it is possible to advise this person to steer his heart to the good by keeping mitzvos. But to the person that desires bad has no hope and he cannot go from one extreme to the other. This parsha offers him a rectification to the one who *Rachmana litzlan* wants to do bad, that there is hope. He can change his nature and convert his negative love to a positive love by fulfilling the mitzvos of Hashem through the yoke of the Kingdom of Heaven. By doing these mitzvos he will earn clarity of faith and through this he will earn faith which is wisdom and he will no longer desire negative love. We find that in this parsha the Torah promises that the power of mitzvos converts a wicked person veering towards bad to be average, and then the Torah promises that an average person, through the power of mitzvos changes from average to righteous.

Rabbi Pinches Friedman
Parshas Shelach 5779
Translation by Dr. Baruch Fox

Shvilei Pinchas

A Phenomenal Insight from Rabbi Elimelech of Lizhensk

The Purpose of the Four Corners of the Tzitzis Is to Restore the Four Wings Missing from the Malachim in Galus

In this week's parsha, parshas Shelach, it is fitting that we explore the mitzvah of Tzitzis. It possesses a unique quality that is not associated with any of the other taryag mitzvos mentioned in the Torah. Gazing and focusing upon them reminds us to observe all of the mitzvos. This is conveyed by the following passuk (Bamidbar 15, 38): **"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם".** **And you shall see it, and you shall remember all of Hashem's mitzvos and perform them; and you shall not follow after your heart and after your eyes, after which you stray. So that you may remember and perform all My mitzvos and be holy to your G-d.**

Now, Yisrael's preeminent teacher, Rashi, who usually prefers to provide the simple meaning of pesukim—the "pshat"—chooses, on this occasion, to provide an interpretation based on "remez"—allusion: **"And you shall remember all of Hashem's mitzvos." For the gematria of the word ציצי"ת is 600. Add the eight strings and the five knots, and the result is 613.** This, in fact, is consistent with the elucidation in the Gemara (Menachos 43b): **"וראיתם—אותו וזכרתם ועשיתם, ראיה מביאה לידי זכירה, זכירה מביאה לידי עשיה"** **"and you will see it," and you will remember and you will perform; seeing leads to remembering; remembering leads to performing.** There Rashi comments: **Seeing the Tzitzis leads to remembering the mitzvos.** We must endeavor to explain the logical connection between the mitzvah of Tzitzis and the fulfillment of all the mitzvos.

The Mitzvah of Tzitzis Proves that We Are Considered both Children and Servants

It is also worthwhile exploring an apparent contradiction related to the mitzvah of Tzitzis. Let us refer to the Midrash Shochar Tov related to the passuk (Tehillim 90, 16): **"יראה אל עבדיך פעליך והדרך על בניהם"—may Your works be visible to Your servants, and Your majesty upon Your children.** Expounding on this passuk, the Midrash draws a connection to the mitzvah of Tzitzis: **"Your majesty" refers to the "techeiles" of the Tzitzis, with which Yisrael, who are called children of the Makom (Omnipresent), cover themselves.** The implication is that we are called G-d's children in the merit of wearing Tzitzis. Yet, on the other hand, we find that in the merit of the mitzvah of Tzitzis we are called G-d's servants. Here is the pertinent passage from the Gemara (ibid. 43b):

"תניא היה רבי מאיר אומר, גדול עונשו של לבן יותר מעונשו של תכלת, משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שאמר לשני עבדיו, לאחד אמר הבא לי חותם של טיט, ולאחד אמר הבא לי חותם של זהב, ופשעו שניהם ולא הביאו, איזה מהן עונשו מרובה, הוי אומר זה שאמר לו הבא לי חותם של טיט ולא הביא".

It was taught in a Baraisa: Rabbi Meir used to say: The punishment for neglecting the mitzvah of the white threads is greater than the punishment for neglecting the mitzvah of the "techeiles" threads. By way of analogy, to what may this be compared? To a king of flesh and blood who gave instructions to his two servants. To one he said, "Bring me a clay seal" (which is easy to find)**; and to the**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

other he said, "Bring me a gold seal (which is difficult to find)**." Both of them were negligent and failed to bring what had been demanded of them. Who deserves the greater punishment? You would say that it is the one whom the king told, "Bring me a clay seal," and who did not bring it.**

Rashi explains: **They made a signet to brand an animal or slave when they purchased them to signify servitude.** Tosafos write: **A clay seal is compared to Tzitzis, since that is what is made for slaves; and the Tzitzis attest that Yisrael are servants of HKB"H . . .** In other words, it is a sign on the servant's clothes identifying him as a servant to the entire world.

This is consistent with the comment of the Ohr HaChaim hakadosh on this week's parsha (Bamidbar 15, 39): That the Tzitzis shall be a sign of servitude for you. He adds that **when they gaze upon the sign of their servitude, they will recall that they are not free men able to do as they please with regards to their food, their dress, their speech and all of their deeds. It is like a slave who fears his master, stands when the master commands him to stand, and does every chore that Hashem commands him to do.**

"And you shall be holy to your G-d" like Malachim Who Serve HKB"H

We will begin to shed some light on the matter based on a tremendous chiddush found in the Targum Yonatan. He interprets the passuk (ibid. 40): **"So that you may remember and perform all My mitzvos and be holy to your G-d"--** "**ותהוון קדישין הי כמלאכיא דמשמשין קדם ה' אלקכון**". In other words, you should be holy like malachim serving Hashem, your G-d. Where does the Tanna, Yonatan ben Uziel, learn this from?

Let us begin with the "pshat"—the simple, straightforward interpretation. He was bothered by the redundancy of the passuk regarding the fact that looking at the Tzitzis is a segulah for remembering all of Hashem's mitzvos. First the passuk states: **"And you shall see it, and you shall remember all of Hashem's mitzvos and perform them."** Then the Torah seems to repeat itself: **"So that you may remember and perform all My mitzvos and be holy to your G-d."** Furthermore, initially, in the first passuk, there is no mention of kedushah. Yet, the second passuk emphasizes being **"holy to your G-d."** Therefore, the Tanna concludes from the second passuk that the Torah is encouraging us to be holy like the malachim that serve HKB"H.

Notwithstanding, why doesn't the Torah urge us to be holy from the outset in the first passuk? It would have then been crystal clear that the purpose of performing the mitzvos is to emulate the holy malachim who serve HKB"H; then, the second passuk would have been superfluous and unnecessary.

Additionally, it behooves us to analyze the way HKB"H arranged the pesukim. We have three pesukim here: "**וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם**". In between the two pesukim that urge us to remember all of Hashem's mitzvos, HKB"H interjects the passuk: **"And you shall not follow after your heart and after your eyes, after which you stray."**

The Three-Ply Cord: The Sea the Heavens the Kisei HaKavod

I would like to propose a wonderful explanation for the Targum Yonatan introduced above based on what we have learned in the Gemara (ibid.): "**תניא היה רבי מאיר אומר, מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין, מפני שהתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע לכסא הכבוד**." **It was taught in a Baraisa: Rabbi Meir used to say: What distinguished "techeiles" from all other type of dyes? It is because the color of "techeiles" is similar to that of the sea, and that of the sea is similar to that of the sky, and that of the sky is similar to that of the Kisei HaKavod.** Rashi comments: **The "techeiles" inspires us to remember the One Who sits on the Kisei.** We must endeavor to explain why it is necessary to first remember the sea and the sky prior to remembering HKB"H sitting atop the Kisei HaKavod.

We find a fantastic explanation in the incredible teachings of Rabbi Elimelech of Lizhensk, zy"a, in the Noam Elimelech on this week's parsha. We will elaborate on his sacred words that are based on a passage in the Midrash Yalkut Shimoni (Ha'azinu 942) related to the passuk (Devarim 32, 1): "**האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי**"**—give ear, O heavens, and I will speak; and may the earth hear the words of my mouth.**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

HKB"H said to Moshe: Tell Yisrael to look at the heavens, which I created to serve you. Have they altered their nature? Or, perhaps, has the orb of the sun risen from the west? . . . Furthermore, it is happy to abide by My will, as it states (Tehillim 19, 6)**: "It is like a groom emerging from his bridal chamber" . . .**

The same applies to the sea. He says, "Will you not fear Me?—the word of Hashem—Will you not tremble before Me? For I have set sand as boundary against the sea (as a permanent law that cannot be broken)**." From the moment I imposed My decree upon it, did it alter its nature and say, "I will rise and flood the world"? No, as it says** (Iyov 38, 10)**: "And then I broke my limit upon it . . . And I said, 'You may come up to here and no further.'" Furthermore, it agonizes but cannot do anything about it, as it says** (Yirmiyah ibid.)**: "Its waves rage forth but cannot succeed."**

All the more so! These were not created for gain or loss. If they are meritorious, they are not rewarded; if they transgress, they are not punished. They do not worry about their sons and daughters. Yet, they did not alter their ways. You, who are rewarded if you are meritorious, and are punished if you transgress, and you worry about your sons and daughters, all the more so that you should not alter your ways.

Rabbi Elimelech learns a vital principle from this Midrash: The celestial bodies, led by the sun, serve Hashem out of ahavah. In the words of the Midrash: **"It is happy to abide by My will, as it states, 'It is like a groom emerging from his bridal chamber.'"** The sea, on the other hand, serves Hashem out of yirah, as implied by the passuk: **"Will you not fear Me?—the word of Hashem—Will you not tremble before Me? For I have set sand as boundary against the sea."** And, as the Midrash points out, the sea **agonizes, but cannot do anything about it**.

With this in mind, he explains Rabbi Meir's statement that HKB"H commanded us to place a strand of "techeiles" on the Tzitzis, **"because the** (color of) **techeiles is similar to that of the sea."** Thus, we learn from the sea to serve Hashem out of yirah—not to violate the mitzvos of Hashem, just as the sea does not trespass the boundary set for it by HKB"H. Additionally, **"the sea resembles the sky"**—reminding us that we must also serve Hashem out of ahavah—just like all the celestial bodies led by the sun do; for, they are happy to fulfill the will of their Creator.

Through the Mitzvah of Tzitzis We Restore the Four Wings that Are Absent in Galus

In this manner, the Noam Elimelech proceeds to explain the third part of Rabbi Meir's progression regarding "techeiles": **"ורקיע דומה לכסא הכבוד"—the sky resembles the Kisei HaKavod.** He refers to that which is written in the Navi (Yeshayah 6, 1): **"בשנת מות המלך עוזיהו ואראה את אדני יושב על כסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל, שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד, בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו, ובשתים יעופף". In the year of King Uziyahu's death, I saw the Lord sitting upon a high and lofty throne, and its legs filled the Heichal. Seraphim were standing above, at His service. Each one had six wings—with two it would cover its face, with two it would cover its legs, and with two it would fly.**

The Gemara (Chagigah 13b) presents a contradiction between this passuk and a passuk in Yechezkel (1, 6): **"וארבעה כנפים לאחת להם"**. In Yeshayah's vision, the malachim surrounding the Kisei HaKavod have six wings; whereas in Yechezkel's vision, they only have four wings. The Gemara reconciles the discrepancy as follows: **"לא קשיא כאן בזמן שבית המקדש קיים, כאן בזמן שאין בית המקדש כביכול שנתמעטו כנפי החיות"—this is not difficult; here** (in Yeshayah) **is when the Beis HaMikdash was still extant; here** (in Yechezkel) **is when there was no Beis HaMikdash; seemingly, the number of wings of the Chayos were reduced.** This prompts the question: **"הי מינייהו אימעוט"—which of them were reduced?** In other words, which two wings are absent in galus? This is the subject of controversy:

"אמר רב חננאל אמר רב, אותן שאומרות שירה בהן, כתיב הכא ובשתים יעופף וקרא זה אל זה ואמר, וכתיב התעיף עיניך בו ואיננו, ורבנן אמרי אותן שמכסות בהן רגליהם, שנאמר ורגליהם רגל ישרה ואי לאו דאימעוט מנא הוה ידע".

Rav Chananel said in the name of Rav: Those with which they utter song. It is written here (in Yeshayah)**: "And with two it would fly, and one would call to another and say**, 'Kadosh, kadosh, kadosh . . .'" (this implies that they sing with the two wings used to fly)**, and it is written**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

(Mishlei 23, 5)**: "You cast your eyes upon it and it is gone** (because these are the wings missing in galus)**."** [Translator's note: This deduction is based on the similarity between the word **"יעופף" --"fly"**—in the first passuk and the word **"התעיף" –"cast"**—in the second passuk.]

But the Rabbis say: Those with which they cover their legs were the ones that were absent**, as it says** (Yechezkel 1, 7)**: "Their legs were a straight leg." Now, if it was not those that were reduced, how would he** (Yechezkel) **have known** what their legs looked like, since they kept them covered with those wings**?**

The Noam Elimelech contends that both opinions represent the divine truth—"divrei Elokim chaim"—and must be regarded. The two wings the malachim employ to sing the praises of HKB"H represent service characterized by ahavah; whereas the two wings with which they cover their legs, out of reverence, represent service characterized by yirah. Therefore, in galus, when the Beis HaMikdash is no longer extant, the malachim lack these wings; for, they can no longer serve Hashem with ahavah and yirah as they did previously. (To reconcile both opinions, we must propose that two of the wings are completely absent, while the two others remain but are somewhat defective. After all, the passuk states that Yechezkel saw four wings.)

Based on this introduction, Rabbi Elimelech, zy"a, asserts that HKB"H commanded us to place Tzitzis with a strand of "techeiles" on the four corners of our garments to restore/reinforce the four wings the malachim are missing in galus. This enables them to serve Hashem with ahavah and yirah just as they did when the Beis HaMikdash still stood.

In this manner, Rabbi Elimelech connects the three aspects of "techeiles" described by Rabbi Meir. **"The techeiles resembles the sea"** to emphasize the need to serve Hashem with yirah; **"the sea resembles the sky"** to emphasize the need to serve Hashem with ahavah; **"and the sky evokes the Kisei HaKavod"**—because we are able to restore the avodah of the malachim surrounding HKB"H to its original state, comprised of both ahavah and yirah—which was compromised during galus due to the missing four wings. This is the gist of his sacred insight.

The Dispute between Rabbi Elimelech and His Pupil the Esteemed Rabbi of Apta

I would now like to present to our royal audience a tremendous chiddush we learn from the Noam Elimelech. In Ohev Yisrael (Vayeishev), his pupil, the esteemed Rabbi of Apta, zy"a, presents a point of contention regarding the two wings that are absent in galus:

"והנה איתא בכתבי האר"י זללה"ה, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, אינון שית תיבין נגד שית גדפין. נמצא בזמן הזה שחסר ב' גדפים כנ"ל חסר גם כן ב' תיבין מאלו ששה תיבות ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הנ"ל.

ואמר מורי הרב הקדוש כו' מ' אלימלך זללה"ה, ששני תיבות החסרים הם כבוד מלכותו. ולזה אנחנו מבקשים ומתפללים להשי"ת בתפלת מוספים של ימים טובים גלה 'כבוד מלכותך' עלינו עד כאן דברי קדשו. ואני אומר שהשני תיבות אשר הם חסרים מזמן החורבן בית המקדש הם לעולם ועד".

In the writings of the Arizal, it states that the words **"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"** correspond to the six wings of the Chayos. It stands to reason, therefore, that in our times, when two of the wings are absent, two words are also absent from the six words of **"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"**.

Now, my teacher, the holy Rabbi Elimelech, z"l, said that the two absent words are **"כבוד מלכותו"**; hence, in the Mussaf davenings on the Yamim Tovim, we beseech Hashem to **"reveal the glory of Your Kingship ('כבוד מלכותך') upon us"—"גלה 'כבוד מלכותך' עלינו".** I, however, say that the two words that have been absent from the time of the churban of the Beis HaMikdash are **"לעולם ועד"**.

Now, upon closer scrutiny, it appears that the dispute between Rabbi Elimelech and his pupil, the esteemed Rabbi of Apta, zy"a, is precisely the same dispute we found in the Gemara between Rav and the Rabbis. According to Rav's opinion, the two wings that are absent in galus are the middle wings with which the malachim fly and sing. This coincides with the viewpoint of Rabbi Elimelech that the two words missing from the six words of **"ברוך שם"** are the middle two words: **"כבוד מלכותו"**. On the other hand, according to the Rabbis' opinion, the two wings the malachim lack in galus are the last two, the ones with which they cover their legs. This coincides with the viewpoint of the Rabbi of Apta that the two missing words are the last two words: **"לעולם ועד"**.

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

Now, Rabbi Elimelech himself teaches us that both opinions in the Gemara represent "divrei Elokim chaim"—divine truth. In fact, it was for this reason that he asserts that HKB"H commanded us to place Tzitzis on all four corners of our garments—to thereby restore all four of the wings of the malachim that have been diminished in galus. Thus, we must conclude that even Rabbi Elimelech, who contends that the two missing words are "**כבוד מלכותו**", concedes to the Rabbi of Apta that in galus, the two words "**לעולם ועד**" are also missing.

However, it appears that in Rabbi Elimelech's opinion, the primary element lacking in galus is "**כבוד מלכותו**"—corresponding to the malachim's middle wings, representing service of Hashem motivated by ahavah. The esteemed Rabbi of Apta, on the other hand, is of the opinion that the primary element lacking in galus is "**לעולם ועד**"—corresponding to the malachim's last two wings, representing service of Hashem motivated by yirah. Nevertheless, in actuality, both are correct.

Let us add a pleasant idea related to the words we utter in our tefilos on Rosh HaShanah: "**מלוך על כל העולם כולו בכבודך**"—**reign over the entire world with Your glory.** With this utterance, we pray that HKB"H will reign as King over the entire world with all six words of: "**ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד**"—even the four that are absent in galus. Therefore, we specifically employ the term **מלו"ך**, which is an acronym for **כ'בוד מ'לכותו ל'עולם ו'עד**.

"And you shall be holy to your G-d" to Restore the Avodah of the Malachim

Following this line of reasoning, we will proceed to explain the words of the Targum Yonatan. Recall that he interpreted the passuk: "**למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם**" as **"and you shall be holy like that malachim that serve Hashem, your G-d."** As we explained above, he wanted to explain the apparent redundancy in the pesukim; the Torah tells us twice to **"remember all the mitzvos of Hashem and perform them."** Therefore, he explains that the second time, the Torah adds: "**והייתם קדושים לאלקיכם**"—to urge us to strive to be kadosh like the malachim that serve HKB"H.

Now, we will refer to the commentary of the Ramban in parshas Yisro. He writes that the passuk (Shemos 20, 8): "**זכור את יום השבת לקדשו**"—**remember the Shabbas day to sanctify it**—which appeared on the first luchos—is a mitzvas aseh—a positive commandment—indicated by the word "**זכור**". Whereas, the passuk that appeared on the second luchos (Devarim 5, 12): "**שמור את יום השבת לקדשו**"—**safeguard the Shabbas day to sanctify it**—is a mitzvas lo ta'aseh—a prohibition—as indicated by the word "**שמור**". For, we learn from the Gemara (Eiruvin 96a): "**כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא בלא תעשה**"—the terms "**השמר**", "**פן**" and "**אל**" are invariably associated with a mitzvas lo ta'aseh. Then, the Ramban explains that a mitzvas aseh takes priority over a mitzvas lo ta'aseh, since the former is characteristic of serving Hashem with ahavah, while the latter is characteristic of serving Hashem with yirah. Here is a translation of an excerpt from his sacred commentary:

The attribute of "zachor" ("remembering") **is alluded to in a mitzvas aseh, and it emanates from the attribute of ahavah to the attribute of rachamim. For, one who fulfills his master's command is beloved to him and his master shows him mercy. Whereas the attribute of "shamor"** ("safeguarding") **is alluded to in a mitzvas lo ta'aseh, which goes to the attribute of "din," which emanates from the attribute of yirah. For, one who guards himself from doing something that is evil in the eyes of his master does so, because he fears him. Therefore, a mitzvas aseh is greater than a mitzvas lo ta'aseh, just as ahavah is greater than yirah. For, one who fulfills and observes the will of his master with his body and his possessions is greater than one who guards himself from doing that which is evil in his eyes. This is why the Rabbis have said that an aseh overrides a lo ta'aseh.**

We can now appreciate the order of the pesukim regarding the remembering of Hashem's mitzvos associated with the Tzitzis. As we have learned from the Noam Elimelech, it is necessary to restore the four wings of the holy malachim that transport the Kisei HaKavod by serving Hashem with ahavah as per the initial passuk: "**וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם**". First, we fulfill all of the mitzvos aseh, which demonstrate our ahavah for Hashem, which is a greater midah than yirah.

However, since we must also serve Hashem with yirah, it states immediately afterwards: "**ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי**

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

"עיניכם אשר אתם זונים אחריהם". As Rashi explains: **The heart and the eyes are the spies of the body, procuring aveirot for it. The eye sees, the heart desires, and the body commits the aveirah.** Thus, this is a warning that applies to all prohibitions—all mitzvos lo ta'aseh.

This now enlightens us as to why the Torah immediately repeats itself: "למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם". As we learned from the Targum Yonatan, this passuk urges us to emulate the malachim that serve Hashem. For, the goal of the wonderful combination of service motivated by ahavah—mitzvos aseh—and service motivated by yirah—mitzvos lo ta'aseh—is to restore the four wings of the malachim that are absent or lacking during galus. If we accomplish this lofty goal, then we will truly be like the malachim who surround the Kisei HaKavod and serve HKB"H with ahavah and yirah.

At this point, we can reconcile the contradiction inherent in the mitzvah of Tzitzis. On the one hand, we found that in the merit of fulfilling the mitzvah, we are considered children of the Makom. On the other hand, in the same merit, we are considered servants of the Makom. Now, our sacred sefarim teach us that in the merit of avodah motivated by yirah, we are called His servants—like a servant who serves his master, because he fears him. Whereas, in the merit of service motivated by ahavah, we are called His children—like a son who tends to his father, because he loves him.

This is the message conveyed by HKB"H in the passuk (Malachi 1, 6): "בן יכבד אב ועבד אדוניו, ואם אב אני איה כבודי, ואם אדונים אני איה מוראי"—**a son will honor his father and a slave his master. If I am a Father, where is My honor? And if I am a Master, where is My fear?** Now, seeing as the purpose of the mitzvah of Tzitzis—of placing fringes on the four corners of our garments—is to restore the four wings of the malachim, who serve Hashem with both ahavah and yirah; therefore, in the merit of Tzitzis, we merit being both like children and like servants.

So, in the merit of the mitzvah of wearing Tzitzis on the four corners of our garments—thereby compensating for wings that are absent from the malachim during galus—we pray to Hashem that HKB"H will redeem us. We will merit the complete geulah, and the heavenly malachim will once again serve Hashem with all six wings corresponding to the six words: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of אחינו בני ישראל

Family Madeb for the
Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

Arthur & Randi Luxenberg לזכות
of their wonderfull parents, children and grandson

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"L

Parshas Shlach

The Power of Names

Summer officially started. Many people are preparing for trips, vacations, camp, etc.

Yet, for a Jew, and for me personally, this warm, beautiful, seemingly carefree season brings all sorts of not so pleasant memories and warnings. We read some very difficult *parshiyot* for the next six weeks, containing many negative events that occurred in the *midbar*.

We move towards the beginning of the month of *Tammuz,* up to the period of reverse mourning known as the Three Weeks, culminating in *Tisha B'Av* - the day of tragedy for the Jew – the ninth of *Av*, the next month following *Tammuz* - which started from the events in this week's *Parshas Shelach*. We must remember all this. In fact, as will soon SEE, remembering is a key component to knowing our mission.

The day when the Spies – called the *shluchim* – literally, the emissaries - came back with their negative report of who and what they saw - or wanted to see - in the land of Israel, occurred on…. *Tisha B'Av,* when we mourn the destruction of both *Batei Hamikdash.*

Our mystical sages point out something quite fascinating - that the *gematria* of the word *shelach,* 338, is EXACTLY the same as the year from Creation – 3338 - when the destruction of the First *Bais Hamikdash* occurred!

As summer approaches, I am filled with many MEMORIES of what felt, back in 1989, like a personal *Tisha B'Av*, as I prepare to light a *yarzeit* candle and to say *kaddish* for my father, *Tzvi ben Avraham*, whose *yarzeit* is the 27th of *Sivan.*

The learning of the *Torah* contained herein should stand well for his soul in *shomayim*.

My wife remembers clearly – she was pregnant with our daughter, at the time. We actually named our daughter *Hana*, after my father Harry, and added the Hebrew name *Chana* as an "after thought" - to us, that is - since we did not yet appreciate the power of the *Hebrew* letters, or of a name.

Chazal teach us that Hashem puts "*Ruach Hakodesh*" into the parents when it comes to naming, so their name becomes the guiding force through which the power to pursue their mission in this world is funneled to their soul. That is one reason, says the *Meor Anayim*, *zt"l*, to fully call out one's name daily, not the shortened version, for the positive effect the name – *shaem* – has on the *NeSHAMa*, which contains within the word *shaem*, or name!

Our sages tell us that our name is a reminder of our mission. The word for name is also the same as the word *sham*, meaning place. Rabbi Shimson Raphael Hirsch, *zt"l* - whose birthday was on the 25th of Sivan in 1808 – provides his unique description and elucidation of the

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

meaning of the names of *Noach's* three sons – *Shem, Cham, and Yaffa* - and the plan for *Hashem* to have a world with such different personality traits as exemplified by the three sons.

Shem means conception of objects.

We come from *Shem*, and therefore, we are not Semites, but *Shemites*. Anti-Semitism is really anti-"Shem"- itism, and the idea represented by the word Shem is just that - ideas.

Jews have been at the source of every major psychological, philosophical, scientific, medical, astronomical, spiritual, educational, political, industrial, agricultural, musical, and other advance in the world, because we name things. We produce and place ideas.

Sham also means place. Thus, we see the deep connection between place and the similarly spelled word *shaem*, or name.

Cham means heat, from *chamas*, glowing. *Yafes* means to be open to external impressions. *Yaffa* means beautiful.

Our body reflects these three concepts as well, says Rav Hirsch. The head is the *sham*, the heart is the *yafeh*, and the lower body is the *cham*. Entire nations are entirely ruled by one of these traits. So are individual people.

Parshas Shelach contains the names the leaders of their tribes. Rabbi Avigdor Miller, *zt"l*, points out that most of the names listed are truncated. For example, *Shamua* was *Elishama* - My Hashem hears, *Nachbi* was *Nachbiel* – *Hashem* is my concealment, and *Sodfi* was *Sodiel* – Hashem is my secret, etc.

Why do we see the shortening of the names of these leaders, and, in particular, why the removal of Hashem's name from their names? Rabbi Avigdor Miller, *zt"l*, says that it shows *Hashem's* disapproval of how the spies approached their mission, their *shelichus*.

Their names did not merit completion. The great difficulty of the *meraglim* story, and their negative speech, sets a negative tone that dominates the majority of the rest of the *Parshyot* in this fourth book of the *Torah*. They forgot what the role of a true *shliach* is – to be *Hashem's* messenger.

The word *zachor* – remember - can be broken into *zach rosh*, purity of the head. That is memory. To improve memory, keep a clear head.

But there is more. The Hebrew letters of *Zachor* are *Zayin, Cuf, Reish*. Look at the letters which come AFTER these three letters in the *Aleph Bet. Ches* follows *Zayin, Lamed* follows *Cuf*, and *Shin* follows *Reish*, which, together, form the word …. *shelach!*

So remembering, so forcefully pointed out in the *passok* regarding *tzitzis* in this *parsha* that we say when we say the *Shema*, is a precursor to *shlichus,* our mission. *Zachor* is followed by a mission – *shelach* - as well as by performance, in the *shema* section of *tzitzis,* which comes from the word *matzis*, to see. *Shema* is also *Shin Mem Ayin* – forming the expression *Sham Ayin*, the place of seeing.

With the "*shema*", we see clearly only by covering our eyes to lies. That is perhaps why the word *shaem* spelled out - as we have described before – *Shin Yud Nun* (360), and *Mem Mem* (80) - adds up, with the *collel,* to 441, the value of *emes*. Finding truth in a world of *sheker* is best guided by our names.

פנינים על התורה
PENINIM ON THE TORAH
Hebrew Academy of Cleveland

Parashas Shelach תשע"ט פרשת שלח

וישלח אותם משה... כולם אנשים ראשי בני ישראל המה

Moshe sent them forth… they were all distinguished men; heads of Bnei Yisrael, were they. (13:3)

What more eloquent testimony to the august nature of the group of *meraglim*, spies, than the fact that Calev is listed fourth and Yehoshua fifth in the order of the spies. *Ramban* writes that the order was not arbitrary, but rather, an indication who was greater – in descending order. If they were so distinguished, how did they plummet so quickly, *Mei'igra ramah l'birah amikta,* "From the apex to the nadir"? The *Yalkut Shemoni* (quoted by *Horav Yaakov Yitzchak HaLevi Ruderman, zl*) comments that *Klal Yisrael* was aware that the Canaanites had hidden their precious jewels and money in advance of the arrival of the Jewish Army. The Jews were concerned that they would forfeit these treasures. Thus, they pushed for spies to reconnoitre the land and search for the hidden treasures before the Canaanites hid them. The *meraglim* felt that if they did not go to *Eretz Yisrael* on the spy mission, a *chillul Hashem*, desecration of Hashem's Name, would likely result.

The Almighty had promised the nation that they would have access to the Canaanite treasures, but if they hid them, the Jews would find nothing. According to the *Yalkut*, the *meraglim* had the noble intention of preventing a *chillul Hashem*. Nonetheless, as noble as their intention was, they should have trusted Hashem to provide a solution to the problem. Hashem had instructed *Klal Yisrael* to move on to *Eretz Yisrael*. Apparently, He was not concerned about a *chillul Hashem*. Neither should the *meraglim* have been. The fact that they went on, regardless of this, indicates that they had personal vested interests which provoked them to go.

The *Shlah HaKadosh* explains the error of the *meraglim* differently. The *meraglim* returned from *Eretz Yisrael* and said, *V'chol ha'am asher r'ainu b'socho anshei middos*; "All the people we saw in it were huge!" (Ibid 13:32) The *Shlah* interprets *middos* (huge) as character traits (measure of a man). The *meraglim* claimed that it would be impossible to conquer the inhabitants of *Eretz Yisrael,* because they were individuals who possessed and practiced *middos tovos*, positive/good character traits. In *Parashas Lech Lecha* 15:16, Hashem told Avraham *Avinu, Ki lo avon ha'Emori ad heinah*, "For the iniquity of the Emorite shall not yet be full until then." *Rashi* explains: "Hashem does not punish a nation until its "measure of sin is full." The worst sinners are not punished until they have had ample time to repent. Therefore, since the inhabitants were *baalei middos tovos*, still "good guys," their time for destruction had not yet arrived. In addition, it was not as if *Klal Yisrael* has been untainted by sin. Indeed, they had committed a number of infractions in the wilderness. Who is to say that their merits outweighed those of the Canaanites?

According to the *Shlah*, we are hard-pressed to blame the *meraglim* for dissuading the attack on *Eretz Yisrael*. They presented firm reasoning for delaying entrance into the Land. Why are they considered sinners? *Horav* Ruderman explains that in their external interactions (*kavanah chitzonis*), they presented themselves as righteous and caring leaders who sought the best for the nation. Although they were bent on preventing a tragedy, their inner intentions (*kavanah pnimis*) were not as noble. They feared losing their prestigious leadership positions. Therefore, to support their cowardice, they presented sensible reasons for not advancing forward. (Nonetheless, if Hashem says "go" – one goes, and he disregards the doomsayers.) The *Rosh Yeshivah* adds that the *meraglim* were not (yet) *reshaim gemurim*, full-fledged wicked men. They were frightened men who deferred to their vested interests. They were blinded by their own subjectivity, which negatively impacted their view about their ability to win. They did not stop to ask themselves: Why am I talking such nonsense? Is it me, or is it for real that we cannot win? We must always question ourselves: Why am I doing this? Am I attempting to satisfy my interests, or am I truly acting *l'shem Shomayim*, for the sake of Heaven?

One last note from the *Rosh Yeshivah*. We derive from the sin of the spies that a sin is defined by its results/repercussions. The slightest, smallest infraction becomes magnified if its consequences are major. The sin of the *meraglim* was not that egregious at first. However, once it led to the nation's giving up hope of entering *Eretz Yisrael*, of turning their collective backs on the Almighty, of weeping a *b'chiyah shel chinam*, unwarranted weeping, (They should have placed their trust in Hashem. He was here for them until now. Why should they not expect that He would continue to carry out His promise?) it became a game changer.

ויעלו בנגב ויבא עד חברון

They went up through the desert, and he came to Chevron. (13:22)

Chazal (*Sotah* 34b) note the change in the text of the *pasuk*. *They* (all the *meraglim*) went up through the desert, but only *one* ("and *he*") went to Chevron. Calev ben Yefuneh went to *daven* at the graves of the *Avos*, Patriarchs, that he not fall prey to the counsel of the (other) spies. Concerning Yehoshua, Moshe *Rabbeinu* had already *davened* for his (spiritual) safety. Apparently, the other spies felt neither an urge nor a need to *daven*, probably because they were so sure of themselves that they were doing the right thing. It was up to them to prevent *Klal Yisrael* from entering the Land. Otherwise, they would lose their exalted positions. How quickly the high and mighty fall when they fear a loss of *kavod*, honour! What about Yehoshua? True, Moshe blessed him, but what about his personal *hishtadlus*, endeavouring? Perhaps he felt that if he went to Chevron to pray as Calev did, it might appear that he was not fully relying on his *Rebbe's brachah*, blessing. Last, why did Moshe *daven* for Yehoshua and ignore the fact that Calev also required a blessing? Calev was left to fend for himself, while Yehoshua's was provided for him. It does seem strange.

Targum Yonasan explains that Moshe knew that Yehoshua was humble, and, as a result, he might not feel confident enough to stand up to the rest of the spies. In his humility, he might begin to believe that ten such great and righteous men could not be wrong. After all, who was he to disagree with them? Thus, he might cave in and join the majority of the ten spies who did not agree with him and had expressed such negativity about the Land. Calev, however, was different. *Ruach acheres, imo*; "(he had a) different spirit with him" (ibid 14:24). The Commentators claim this *ruach acheres* was none other than his wife, Miriam *HaNeviah*. Calev carried with him the *ruach*, spirit, and attitude of his wife. Calev was clearly a great man, a *tzaddik* in his own right, an individual who stood up to an entire *Klal Yisrael* and quieted them down that night of bitter weeping. It was still not enough for him to withstand the negativity of the other *meraglim*. He needed his wife's support. (What a powerful lesson for us all!)

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

In what area did Miriam's support manifest itself? *Horav Tzvi Kushelevsky, Shlita*, notes that Miriam was no stranger to standing up for what was right – even if it meant crossing and perhaps becoming the victim of a world dictator's ire. Pharaoh wanted the Jewish babies dead. Miriam and her mother "disagreed." They were not going to listen to him. One might contend that Miriam had the support of her mother, Yocheved. Two are far stronger than one. This might be true, but, when she stood by her baby brother's basket in the Nile, she was alone in her defiance of Pharaoh. She did not have to do this. She acted alone; she did what was right; she stood guard by the basket containing the future leader of *Klal Yisrael*. When the people sinned with the Golden Calf, she *davened* for their survival. This was despite the fact that her son, Chur, had fallen victim to their murderous treachery. Her personal grief aside, *Klal Yisrael* must survive. Despite this, when Korach, the demagogue, stood up and led a mutinous rebellion against Moshe's authority, she did not hesitate to criticise him. Wrong is wrong. It cannot be whitewashed. The future of *Klal Yisrael* was at stake. It was not a time for civility and nicety. Moshe realised this, and he was convinced that Miriam's attitude would have a positive influence on his brother-in-law, Calev. He needed to *daven* only for Yehoshua.

Perhaps we may add another aspect to the appreciation of Miriam's positive effect on Calev. While it is true that Miriam stood up for what was right and proper, it was usually against someone evil. In contrast, Calev would have to overcome the influence of ten *tzaddikim* who went wrong. When they left Moshe's camp in the desert, they were all *anashim*, men of stature. It was when they returned that they became the infamous *meraglim*. It would take much more than defying Pharaoh to imbue Calev with the courage and spiritual mettle to take on these (self) righteous leaders and not fall prey to their ability to convince him otherwise. If they were able to bring an entire nation to tears for no warranted reason, they could conceivably convince Calev to join forces with them to take Moshe down.

Miriam, however, had proven herself early on when she stood up against Amram, her father, when he divorced Yocheved. She argued that what he was doing was worse for the Jewish People than Pharaoh's decree. The evil despot wanted to murder Jewish boys, while Amram's decree that all men divorce their wives, so that they would not produce children whom Pharaoh could kill, would deprive the Jewish people of both male and female offspring. Miriam saw with such clarity of vision, her conviction and commitment so strong, that she debated with the *gadol hador*, the leader of the generation. (This does not mean that impugning religious activity is permissible. It is most definitely not, but Miriam was contending with her own father.) Miriam's actions provided a vital lesson for Calev, that when something is wrong – one argues. We do not, however, allow anyone to dispute the supreme authority of the Torah (which was represented by Moshe) – regardless of one's stature. This is not debatable.

ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לדרותם... וראתים אתו וזכרתם את כל מצות ד'

They shall make themselves tzitzis on the corners of their garments… that you may see it and remember all the commandments of Hashem. (15:38,39)

This *pasuk* reveals the root of the *mitzvah* of *tzitzis*. According to the *Sefer HaChinuch* men wear *tzitzis*, so that they will always remember all of Hashem's *mitzvos*. What better reminder than carrying the seal of Hashem on the clothes that we wear? The word *tzitzis* alludes to the *taryag*, 613, *mitzvos,* when one tallies the numerical equivalent of the letters combined with the eight strings of the fringes and their five knots. The *Chinuch* goes on to explain that the *tzitzis* allude (esoterically) to the verity that the soul and body of a man all belong to Hashem. He is their Creator. Thus, He can do whatever He wants with His creation. *Tzitzis* embodies all of the *mitzvos* and serves as their representative. The total of 613 is equivalent, not only to the 248 positive and 365 prohibitive *mitzvos* of the Torah, but it also equals the combined total of the 365 days of the solar year and 248 limbs and organs of the body. These numbers teach us an important lesson: Torah must be a part of every day of the year, in every limb of our body, in every shred of our garment. Judaism is neither a part time occupation nor a spectator religion. It is a religion of total involvement. The *mitzvos* link us with Hashem, and, it is only through our performance of His *mitzvos* that we can hope to achieve the *kedushah*, sanctity, that Hashem expects of us.

Perhaps this is why the *parshah* closed with the *mitzvah* of *tzitzis*, the *mitzvah* which enjoins us to surround ourselves with *mitzvos*, to encompass our lives with Hashem. Certainly, anyone who reads the account of the *meraglim*, spies, is troubled: How could this happen? How could *anashim, tzaddikim*, righteous Jews, fall to such a nadir, to slander *Eretz Yisrael* and, by extension, *Hashem Yisborach*? Veritably, this is the not the first time that the spiritually exalted and mighty, plummeted suddenly to the depths of spiritual oblivion. The *Asafsuf* that were overcome with *taavah*, desire, and complained, were no ordinary rabble rousers. According to one statement in the *Midrash Tanchuma*, they were members of the *Sanhedrin*, who were overcome with a burning desire to eat meat. Seems unreal – but true. These were the Elders, who had accompanied Moshe *Rabbeinu* to *Har Sinai.* What happened?

Horav Elchanan Sorotzkin, zl, derives from here that the sudden transition from the aura of *Har Sinai* and receiving the Torah, from sitting ensconced in sanctity in the *Machane Shechinah*, Camp of the Divine, to entering into a world of secularism, materialism, hedonism, can have that effect. We do not realise the protective nature of a Torah environment until we leave it. Our greatest protection against spiritual disaster is the awareness that it is dangerous "out there" and that we require protection. The best protection is to take the Torah with us. I think we can compare this with flying on a plane that suddenly changes altitude, causing an oxygen imbalance. Immediately, the oxygen descends from above. The passengers all grab oxygen cups and begin to breathe normally. Imagine, if there would not be oxygen on board. The passengers would not survive to talk about it.

Tzitzis saves. There is a powerful *segulah*, protection/remedy. A positive change in one's destiny is effected through the wearing of *tzitzis*. (As in all *segulos*, it is the *kavanah*, intention, and devotion that accompanies the *segulah* that elevates it.) One who wears *tzitzis* is acutely aware (or should be) that his body and soul belong to Hashem. No one can cause him harm without Hashem's permission. One who is wrapped in *tzitzis*, who realises that he is surrounded by holiness, that G-d is with him is, likewise, protected from spiritual downfall. There are many stories that attest to this truth. I have selected one which inspired me, because it drives home the idea by which every Jew should live: Hashem controls our lives and destiny.

A student in one of *Eretz Yisrael's* prominent *yeshivos* became seriously ill. After meeting with a number of physicians, the dread diagnosis came in: he would have to undergo a few rounds of chemotherapy as an outpatient. When he arrived at the clinic to begin his therapy, he was informed by the nurse that he must change his clothes and don sterile garments provided by the clinic. He was aware of the restriction concerning sterile garments, which is why (knowing that the clinic does not supply sterile *tzitzis*) he washed his *tzitzis* the night before and brought a clean pair with him. The nurse took one look at his *arba kanfos/tzitzis* garment, and she said, "No. Absolutely not." He would have to remove his *tzitzis* before undergoing chemo. He attempted to explain to her that his *tzitzis* had just been washed and had been kept sterile, but it made no difference. She was adamant: he either would remove his *tzitzis*, or he was not receiving chemo. The *bachur* was just as obstinate as the nurse. He sat in the hallway, just outside of the room where the chemo was administered and refused to budge. No *tzitzis* – no chemo.

Three hours later, one of the oncologists walked by and, upon noticing the young *yeshivah* student sitting in the waiting room, asked, "What brings you here?" The *bachur* explained his predicament. The

Peninim is published by Peninim Publications in conjunction with the Hebrew Academy of Cleveland
© 2019 All Rights Reserved by Rabbi A. L. Scheinbaum
Sponsorship - e-mail: peninim@dvar.info

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

doctor listened and decided to pay a visit to the nurse to see if he could resolve the problem. A short while later, the doctor came out and was ashen-faced as if he himself had endured a trauma of some sort. The *bachur*, seeing that the doctor was visibly shaken, asked, "Is something wrong?" The doctor looked at the student and replied, "Something is very wrong, but first go for your chemotherapy treatment, and, when you are done, I will speak to you. Do not be concerned with the nurse. I took care of everything."

The *bachur* took his treatment – *tzitzis* and all – and when he finished, he was met by the doctor whose red eyes indicated that he had been crying. "I am a *Yehudi*," the doctor began. "As you can see, I am not yet observant. Today, however, I have been witness to a phenomenon about which I have heard, but never personally have seen in action – until today. When I entered the therapy suite to speak to the nurse on your behalf, I glanced at the medicine "cocktail" they were giving you to treat your specific disease. I was shocked beyond belief: The nurse had egregiously erred and had prepared a mixture, which, in your present condition, could have possibly killed you! It was a mistake. It could happen, given the various circumstances. Your *tzitzis* saved you."

As a postscript to the story, the *bachur* underwent therapy and, *Baruch Hashem,* went into remission. He is today married with a family – to the surprise of his doctors. Hashem is the *Rofeh Cholim*, Healer of the sick.

וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ד'

That you may see it and remember all the commandments of Hashem. (15:39)

The *Mishnah Berurah* writes that one who places his *tzitzis*, fringes, over his eyes during the recital of *U're'isem osam*, "That you may see it" (during *Shema Yisrael*) will benefit from the *segulah*, protective omen, so that his vision will not be impaired. In seeking an explanation for this statement, *Horav Yitzchak Zilberstein, Shlita*, quotes the *Chida*, zl, who offers a rationale for the *makah*, plague, of *choshech*, darkness. Yaakov *Avinu*, Yosef and, by extension, the Jewish People were the source of great light to their country. The Egyptians, when it suited them, quickly forgot the Jews. Hashem punished them *middah k'neged middah*, measure for measure, by creating the *makah* of *choshech*. *Shochach*, forgetting, begot *choshech*, darkness.

This, explains *Horav Yitzchak Zilberstein, Shlita*, is quite possibly the reason that the eyes of the individual who passes the *tzitzis* (which reminds him of Hashem) over his eyes will never be dimmed. He indicates by his actions that he remembers the Almighty, that *yetzias Mitzrayim*, the exodus from Egypt, is before him all of the time. He does not act as the Egyptians did. He does not forget Hashem. Likewise, Hashem remembers him.

ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם

And not explore after you heart and after your eyes. (15:39)

Chazal (*Berachos* 12b) define *levavchem*, following one's heart, as reference to *meenus*, apostasy/heresy, a complete rejection of *Hashem Yisborach* and His Torah. This does not coincide with the standard metaphor of the heart as the seat of one's desires. One would think that heresy is associated with the mind, while moral profligacy and the breakdown of one's desires are the heart's domain. Instead, we see here that one who denies, rejects, turns his back on *Hashem Yisborach* has a "weak" heart. It is not the mind at play; although the final conclusion, rejection of Hashem, is a rational expression of the mind, it is the heart that generates and provokes this cognitive distortion.

The modern trend to move away from religion, to be more progressive in thinking and action, is not motivated by reason or logic. One need not be a *chacham*, wise scholar, to be an *apikores*, heretic/agnostic. It is much easier to disagree, to disprove, than to acquiesce or to prove that a religious activity has been a hallowed tradition throughout the generations. It is easier to denigrate and tear down than to maintain and build. Today is all about what is easier, has greater popularity, and is less identifiable as different. *Apikores* has nothing to do with conscience, with the brain. *Amar naval b'libo,* David *Hamelech* says (*Tehillim* 14:1), "The *fool* says in his heart, there is no G-d." One need not be a *chacham*, wise man, with deep conviction to deny G-d. A fool can also do it, because one needs only a heart (which the fool should have). A brain is not a required characteristic of an agnostic.

We all have our passions, whims and emotions, which are products of an overactive heart. No new interpretations will suffice to satisfy the heart. It is always something else. When the *meraglim* returned and slandered the Land, Calev and Yehoshua made every attempt to appease the feelings of the nation. Their attempts were met with rage, with the people throwing stones at the two believers. (Today they use Madison Avenue to promote their modern agenda – not stones. We are supposedly more refined.) *Chazal* say that *natlu u'zrakum klapi maalah*; "They took the stones and threw them upward" (*Sotah* 35a). It might have appeared that their target was Calev and Yehoshua, but their actual aim was Heaven. Why would someone do such a foolish thing as aim for the sky when he wants to hit a man? The answer is: It is not logical; it does not require logic to fight against Hashem and His Torah. It takes a simple rejection of faith driven by desire to ridicule authority, dispute moral discipline, and renounce age-old tradition. People do so in order to promote an abberative lifestyle and lead a shallow, low – self-esteemed, meaningless life, while throwing stones at Hashem, His Torah and its disseminators.

Va'ani Tefillah

את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח

Es Tzemach David Avdecha meheirah satzmiach.

May You speedily cause the outgrowth of David, Your servant, to sprout forth.

In his commentary to *Tefillah*, *Horav Shimon Schwab, zl,* explains how the last seven *brachos*, blessings, of the middle part of *Shemoneh Esrai* correspond sequentially to the first six, ie. *Atah chonen – teka b'shofar, Bonei Yerushalayim – Goeil Yisrael*. Accordingly, the *brachah, es tzemach*, which is a *brachah* for *Moshiach's* arrival, corresponds with *refaeinu*, the *brachah* for healing. *Moshiach* is unquestionably the ultimate *refuah* for what ails *Klal Yisrael* during its long and bitter exile. Our 2,000 year *galus*, exile, has made us sick. When one lives in an environment that is filled with people who are sick, he is exposed to ailments for which his immune system must work overtime. Our exile has placed us in countries and environments that are spiritually and morally antithetical to Torah. *Rav* Schwab points out that a number of these ailments have infected us. For example, hatred. In the world at large, hatred is quite common. We have sadly absorbed this illness which has manifested itself in various venues.

Klal Yisrael had three distinguishing characteristics. First, *Baishanim*, embarrassment; this is a trait that comes into play in the area of *tznius*, personal modesty and decency. Our sense of *bushah* –the areas of dress code, social relationships and lifestyle – has definitely negatively changed. Second, *Rachamanim*, compassion. The world at large has proven that cruelty is not a terrible trait. Can we assert that we have not been adversely affected by the cruelty about which we read and witness? The last trait, *gomlei chassadim*, performing acts of kindness, remains intact despite our exposure to a world where kindness is selective. We declare, "We need *Moshiach*." It is true; we really need him before the diseases that we have contracted harm us irreparably.

This publication is available worldwide via email and e-readers.
For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / UK 0208 420 4821
or e-mail: peninim@dvar.info

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

בס"ד

Kinder Torah©

Parashas Shelach

How You See It

"Go see the land (of Israel). What is it like?" (Bamidbar 13:18). Thus began the mission of the *meraglim* (spies). They were sent to spy out the land of Israel; specifically to answer these questions: "Are the inhabitants of the land strong or weak, many or few? Is the land good or bad, fertile or lean, wooded or barren? Are the cities open or fortified?" They returned from their forty-day mission with a report of a rich land flowing with milk and honey, with powerful inhabitants who lived in fortified cities.

The Ramban comments that they answered all of the questions correctly. Yet the Torah reports that they committed a disastrous sin. What did they do wrong? They used a little word that means nothing, yet it changed the meaning of everything. "*Efes*" (Bamidbar 13:28) is translated as "nothing". The land, although it is wonderful, is worth nothing to us because we cannot conquer it. The inhabitants are too powerful. Although Hashem had promised the Jewish people that they would inherit the land, the *meraglim* questioned Hashem's credibility. This was their sin. Calev and Yehoshua saw things differently. They tried to salvage the situation by assuring the Jewish people that the inhabitants were easily defeated. However, their pleas fell on deaf ears. The other *meraglim* had convinced them to see things in a negative light.

Kinderlach . . .
Conquering the Land of Israel certainly looked difficult. Many things in life appear difficult. How do we react to difficulties? Do we rebel as the meraglim did? Do we get discouraged and just give up? Or, do we look at it as a challenge? Hashem put us in this situation for a reason. See the positive in it. Great challenges make great people. Give it your best. B'ezras Hashem you will get siyata dishmaya (heavenly assistance) and succeed.

Remember the Miracles

The *Eser Makkos* (Ten Plagues) in Egypt, the splitting of the Red Sea, the sustenance in the desert, and the war with Amalek were all miraculous events. They are the types that become etched in a person's memory and stay with him for a lifetime. Unforgettable. Or are they forgettable? Rabbeinu Bechaye comments that the Jewish people's faith diminished at the time of the sin of the spies. They did not remember all of those miracles that Hashem performed for them just a short time ago. In fact the miracles continued even during the sin! The *mun* continued to fall! Hashem guaranteed them a miraculous conquest of the Land of Israel. As Yehoshua and Calev said, "Hashem is with us. Do not fear them" (Bamidbar 14:9). If they would have remembered the past miracles, then they would have realized that a miraculous conquest was no more difficult for Hashem than splitting the Red Sea. Perhaps the whole *Chet HaMeraglim* could have been avoided.

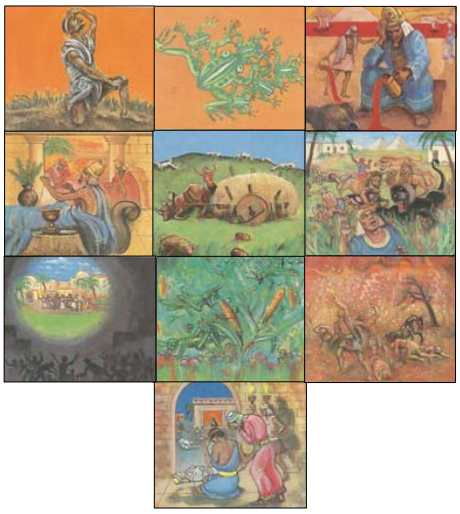

Kinderlach . . .
How many tovos (good things) has Hashem done for us? I am sure that we can all recall some special time where we saw Hashem's hand clearly helping us. Perhaps we needed some money to do a particular mitzvah, and Hashem sent us the exact amount that we needed. Or perhaps we felt trapped in a difficult situation with no way out, and Hashem turned it all around for us. We should try to remember these things. The next time that we are faced with a challenge, we can face it calmly; knowing that Hashem is with us. Remember how He helped us in the past. A good time to remember Hashem's chasodim (acts of kindness) is during the beracha of Modim Anachnu Lach in the Amidah. Three times a day you can remember the miracles. If you do this kinderlach, you are on your way to becoming giants in emunah.

Challah

"*Boruch Atto Hashem Elokeinu Melech Ho'olam, Hamotzi Lechem Min Ho'oretz.* (Blessed are you Hashem, our G-d, King of the world, Who brings forth bread from the earth)."
"Amen. What a wonderful blessing, Chani."
"We learned all about this blessing in school today, Abba. I wanted to make sure that I said it correctly."
"What else did you learn, Chani?"
"We place our ten fingers on the bread while we recite the blessing, because there are ten mitzvos associated with the making of bread."
"I'm impressed. Now I have a question for you. Which one of those ten mitzvos is in this week's parasha?"
"That's easy, Abba. *Hafrashas Challah* (separating a portion of the bread dough). In the days of the Beis HaMikdash, this dough was given to the Kohanim. They had no land and could not grow their own grain, so this was their bread."
"Excellent Chani."
"Abba, our teacher told us that the Sefer HaChinuch has a beautiful explanation of this mitzvah. Can we learn it together?"
"My pleasure, Chani dear."
"The Sefer HaChinuch writes that a person's life is sustained by food. Most of the world lives upon bread. Hashem wanted to give us a mitzvah in our bread, so that we may receive the blessing of abundance in our food and merit of the mitzvah for our soul. The dough then becomes nourishment for both the body and soul."
"That is beautiful, Abba. Hashem really loves us."

Kinderlach . . .
How many times do you eat bread each day? Each time is an opportunity to get close to Hashem. Think about the challah that was separated from the dough. That brings blessing to the bread. Hashem loves you. He blesses you with delicious bread to eat. He also blesses your precious neshama (soul) with this wonderful mitzvah. Who else can put so much into a yummy piece of bread? Only Hashem.

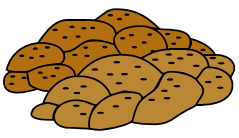

All rights reserved to the author ❖ Please direct all inquiries concerning this publication to (02) 585-2216. #1075#

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

רם התורה

A Strange and Befitting Death

וימתו האנשים מוצאי " 14:37 דבת הארץ רעה, במגפה לפני ד'"

"The men who brought forth the evil report about the Land died, in the plague before Hashem." Rashi says that the Meraglim died with a death that was appropriate for them, Midah K'neged Midah. They sinned with the tongue, so their tongues stretched to their navels, and worms came out of their tongues and entered their navels. The Posuk does not say that they died in "a plague" but rather there is Pasach under the ב' to tell us that they died, in the "plague." Meaning that they died in the plague that was appropriate for them – Midah K'neged Midah. We know that the Meraglim should not have returned with the evil report that they did, but why did they need to have such a severe and peculiar death?

13:2 "שלח לך אנשים" - Rebbe Acha Hagodol connected this Posuk to the Posuk in Yeshaya 40:8 " יבש חציר נבל ציץ ודבר אלקינו יקום לעולם" – "Grass withers and blossom fades, but the word of our G-d shall stand forever." What is the connection between these two Pesukim? The following is a story I once heard. There was once a wealthy man, who was a leader of his community, who transgressed sins with a young boy in the privacy of his own home, a home that was well built and sturdy. The beams which were new and strong collapsed upon this man and the boy, as the man was sinning, and killed both of them. When the people of the town removed the beam, they saw the man dead while in the act of sinning. Thus, his sin was known throughout the town. They took the wealthy man to be buried, and the Rov of the town came to give a Hesped on him. He opened with the Posuk in Tehillim 9:17 "נודע ד' משפט עשה בפועל כפיו נוקש רשע הגיון סלה" – "Hashem became known through the judgment that He executed, through the work of his own hands the wicked person was entrapped, reflect on this Selah." 9:18 "ישובו רשעים לשאולה, כל גוים שכחי אלקים" – "The wicked will return to the depths of the grave, all the nations that forget Hashem." When will the judgements of Hakodosh Boruch Hu be known? At the time, " בפועל כפיו נוקש רשע" – through the work of the evil person's hands, like the wealthy man who as he was transgressing the sin, and the beams of the house fell upon him. A story like this, "הגיון סלה" – will be reflected upon forever, as this story will be retold for many generations. However, if this would not have happened, and the wicked person does not become entrapped, then he will return to the depths of the earth, like the natural way of the world. He will be punished for his sins, yet it will not be revealed to all that judgment was upon him. The nations of the world will not learn anything from this death, for they will attribute it to the natural order of the world. This wealthy individual who died in this bizarre way will cause others to think about and reflect upon what occurred. This will bring them to recognize that Hakodosh Boruch Hu runs the world, and they will come to do Teshuva. The one who died in this strange manner has his sins atoned for through his strange death, and because he became the impetus for others to do Teshuva. The Rov said Kaddish and they lowered the dead body into the grave. The people who saw certainly did Teshuva, for there was no way to rationalize that it was an act of nature, rather it was clear to all that it was an act of G-d. This was the way of the early Chachomim when they needed to punish a wicked person; they would not make the person die naturally, rather they died in one moment and nothing was left of them but a pile of bones. This was done specifically so that others wouldn't say that the person did not die due to the curse of a Chochom, rather that it was his time to die naturally. By their dying in such a strange way, appearing as if they had died years ago, for there was no flesh – only bones, it was apparent to all that their death was due to the curse of the Chachomim.

The "חציר" is grass that grew to its full height. It is thus vulnerable to the sun and the wind, and it is natural to wither. However, the "ציץ" – is the blossom that has barely come out of the ground. Being that it is so low to the ground, the sun and the wind do not harm it. Thus, when the ציץ fades, that is against nature. When it appears that one dies naturally, it is called חציר, while one who dies in a strange way, like suddenly being a pile of bones, or as the wealthy man in the story above, is like a ציץ which faded. The Posuk is telling us, " יבש חציר" – the way of the world is to have the grass wither, but, if "נבל ציץ" – the blossom fades, which is unnatural, then, " ודבר אלקינו יקום לעולם" – the word of Hashem will stand forever – people will take notice of that death for they will recognize that it is directly from Hashem. The sin of the Meraglim was great. Not only did they mar the Kovod of the holy Land of Eretz Yisroel, which is a great sin in itself, but they also contradicted the Nevuah of Moshe Rabbeinu. Moshe Rabbeinu told Klal Yisroel through Nevuah that Hakodosh Boruch Hu was going to bring them to a good Land, and the Meraglim said that the Land was bad, it was a Land that consumed its inhabitants. They created fear within Klal Yisroel so that they did not want to enter the Land. In essence, the Meraglim were coming rip up the entire Torah Chas V'sholom, by saying that the Nevuah of Moshe is false, and thus the entire Torah is false.

This is why the Parshah of the Meraglim is near the Parshah of Korach, for they were equal in their evilness – they both sought to undermine the Nevuah of Moshe Rabbeinu, and thus undermine the entire Torah. Thus, just as Korach died in a way that it needed to be apparent to all that he was wrong, and that the Nevuah of Moshe Rabbeinu was true, so too here by the Meraglim, they needed to die in a way that all would know that the Nevuah of Moshe Rabbeinu was Emes.

Rashi 14:37 – "במגפה לפני ד'" – The Meraglim died a death appropriate for them, Midah K'neged Midah. They sinned with the tongue, so their tongues stretched to their navels, and worms came out of their tongues and entered their navels. We know that in the natural order of the world, flesh doesn't rot immediately, and worms don't immediately come. It generally takes time for the flesh to rot, and only then the worms come. This that happened to the Meraglim was out of the realm of nature, so that all should clearly know that their deaths were from Hashem, Midah K'neged Midah. (ברכת הרי"ח)

Now we can understand the severity of the sin of the Meraglim and why they needed to be punished with this strange death. The Meraglim, and by extension, Klal Yisroel, were questioning the veracity of Moshe Rabbeinu. They were potentially uprooting everything that they were taught from Moshe Rabbeinu – which was the entire Torah. This could not happen. There needed to be a clear message to all, that not only did the Meraglim do something wrong by bringing back the evil report, but that Klal Yisroel questioning the Emes of Moshe Rabbeinu had no place in Klal Yisroel.

Moshe was an Ish Emes, and the Torah that he brought down to Klal Yisroel is Emes. No one can ever question that. May we be Zoche to strengthen ourselves in our Emunah in the Toras Emes from Hakodosh Boruch Hu, given to us through Moshe Emes.

For questions, comments, to purchase the Sefer "Parshah Pshetl", or to receive a free weekly *Dvar Torah* on the *Parsha*- Please email: ParshaPshetel@gmail.com Thank you, Y. Schechter

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

PARSHA WITH
Rabbi Shmuel Brazil
זיו התורה Zeev HaTorah
בס"ד
YESHIVA ZEEV HATORAH www.zeevhatorah.org
For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS SHELACH

THE GRAVE ERROR OF "LITE" JUDAISM

The *passuk* tells us (Bamidbar 15 32-33) that when Yisrael were in the desert they discovered an individual who desecrated the Shabbos by gathering wood and they brought him before Moshe and Aharon. Rashi writes that witnesses warned him of the prohibition and nevertheless he continued doing it anyway. From Rashi it appears that this was an intentional *aveirah* after being warned by witnesses. However, in the Tanna D'bey Aliyahu Rabba chapter 26 a different scenario of the same episode is given which is that the transgression of Chillul Shabbos was unintentional. When the transgressor was discovered, Hashem said to Moshe Why did this person desecrate the Shabbos? Moshe answered that he doesn't know why. Hashem then said to Moshe I will reveal to you the cause. During the week when a Yid realizes that he is wearing *tefillin* on his head and arm, he will refrain from making spiritual failures. But on Shabbos when one doesn't wear *tefillin* he is prone to do *aveiros* for there is no reminder to restrain him. Moshe, go out and choose a mitzvah that they should be busy with on Shabbos and Yom Tov in order to protect them from spiritual fall out. Hence was given to Yisrael this mitzvah of *tzitzis* which applies even on Shabbos and serves as a constant reminder.

From this dialogue between Hashem and Moshe it sounds that the act of transgression was unintentional because he did not possess a mitzvah on Shabbos that would protect him. In the *sefer* Imrei Yitzchak he explains that there is no contradiction of opinions between Rashi and the Medrash. During the week the transgressor did not do any *aveiros* since the *tefillin* was a mitzvah that brought to him *yiras shamayim*. However, during Shabbos when there was no constant reminder of Torah and Hashem, one could easily forget that with a particular conduct there exists an *aveirah*. However, when one starts to transgress, then it becomes easier to continue doing the *aveirah* even if it means that he is now intentional, even after he was warned by witnesses of its prohibition.

This is the power and unrelenting grip of an *aveirah* which easily transports a person from a light *aveirah* to a severe one. As Rabbeinu Yona writes (Avos 4,2) this is the nature of man that once he transgresses one *aveirah* by which he distances himself away from Hashem, if he is confronted with another *aveirah* even though it does not attract him with a desire or passion, he will nevertheless transgress it because he has already become attached to the *yetzer harah*. Concerning this nature *Chazal* say (Derech Eretz Zutah perek 2) stay distant from what could cause one to sin, be afraid from a light sin in order that it will not lead you to a severe one.

Here too in the case of the *Mechaleil Shabbos,* even though initially he was a "*shogaig*" unintentional as he forgot it was Shabbos or he forgot this particular prohibition (especially since this was the second official Shabbos of Am Yisrael). A *shogaig* of Shabbos still requires atonement. He was nevertheless unable to restrain himself even after being warned from witnesses, which then brought him to continue sinning with an intentional *aveirah*.
This is what is meant in the Tanna D'bay Aliyahu that Hashem told Moshe that had the transgressor possessed a mitzvah which would have reminded him about Me and my mitzvos he would not have come to do an *aveirah* even unintentionally. However, once an unintentional *averiah* was committed there is no guarantee that an intentional *aveirah* will not follow on its heels. That is why the mitzvah of *Shmah Yisrael* which is the acceptance upon himself of the yoke of Hashem, ends with the *Parsha* of *Tzitzis*. This is in order to teach us that a light mitzvah like *tzitzis* which is unlike *tefillin*, which is not obligatory every day but rather only if one possesses a four cornered clothing, is equal to the heavy mitzvah of *Shmah*. For once one

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

transgresses the light mitzvah such as *tzitzis*, he will unbelievingly end up transgressing even the heavyweights, with the awareness that by doing so he seals his fate with a death sentence for his actions.

According to the Taana D'bay Aliyahu we can better understand the *halacha* (Shulchan Aruch 24,2) to gather the tzitzis in one's hand at the time of saying the *passuk* of *Shmah* instead of at a later and more practical time when he recites the *Parsha* of *Tzitzis*. The reason being, that one must realize that קלה כחמורה that the light mitzvah of *tzitzis* is equally important to the heavy mitzvah of *Shmah* a lesson that might be overlooked if we only took the *tzitzis* in our hand at the recital of *Parshas Tzitzis*.

The Daas Zekainim from Tosfos says that this is the reason why the *parsha* of the transgressor of Shabbos is juxtaposed to the *parsha* of *tzizis* to let us know how the mitzvah of *tzitzis* came about through this episode.

Similarly, *Chazal* call the mitzvah of *tzitzis* חותם של טיט the mud seal which was for a servant to wear as a testimony that he has an owner and is not a free person to do as he pleases, to eat, to wear, to talk, and act in whatever way he wants. *Tzitzis* serves the same purpose which is our seal that we belong to Hashem and we must constantly be aware of this reality and thereby not come to transgress Hashem's desire (Ohr Chaim Hakadosh). The *gematriah* of חותם של טיט with the *kollel* equals גוררת including it five letters. *Tzitzis* is our constant reminder that we are Hashem's servants and not free agents. This way we won't fall into doing even an unintentional *aveirah* by forgetfulness, thereby causing עבירה גוררת עבירה a cataclysmic domino effect which is גוררת drags along even intentional *averios* in its devastating path.

Our *Avos* served Hashem with this constant reminder that they were servants to Hashem and wore the seal of *tzitzis*. They were careful to make sure that *tzitzis* the "light" mitzvah was as stringent as the שמע, the heavyweight mitzvah. This can be seen from the *gematriah* of their names including their names אברהם יצחק ישראל which add up equal to ציצת שמע. Likewise, they both equal the *gematriah* ofכנף תכלת. For the blue string on the corner symbolizes the *Kisay Hakavod* (Sotah 17) which sends the message that by equaling the significance of *tzitzis* to the *Shmah* one is focused constantly to the *Kisay Hakavod* and realizes the *only kovod* one must occupy himself with is *Hashem's*.

One does not have to go farther than the massive concern and attention given in our culture to dieting fads in order to realize the truth of our *Chazal*. How many times do people go off their diet merely because they cheated with a "lite" treat. I remember when Tofutti first came out with their *pareve* Cuties. These small ice cream sandwiches were portioned controlled. And with the name cuties who could resist just one. After all babies are cute and who doesn't love babies? The problem is that one cutie turns into two to be followed by other gross mouthwatering **desserts**. Before you look around **you** became the **dessert** and a **deserter** by deserting your diet and you are now holding by being a heavyweight even more than you were before starting the diet. That is why the luring word of deception, "lite", has the subliminal word of "lie" inside. Lite is the big lie which promises that by eating lite you will in no way affect your status quo.

Likewise, this episode in the Torah teaches us not to be lenient and go "lite" in *mitzvah* fulfillment or to cross the boundaries set forth by our *Chachamim* lest we transgress the Torah. By doing so we leave ourselves vulnerable to transgress, yes even intentional *aveiros* of which we never ever dreamed of doing so in our lifetime. Wake up and smell the morning coffee.

GUT SHABBOS

RAV BRAZIL

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

Zera Shimshon

Shelach

The Zera Shimshon, Rav Shimshon Chaim ben Rav Nachmon Michoel Nachmani, was born in 5467 (1706/1707) into an illustrious family with great Rabbinical lineage. He studied the revealed and concealed parts of the Torah by the Torah greats of his day.

He served as Rav of Modena, Pisa, Sayna and Reggio, Italy, and was recognized as a holy and pious individual, as well as a tremendous Torah scholar in all areas of Torah. He passed away on the 6th of Elul 5539 (1779).

His Seforim were named, Toldos Shimshon (The 'Offspring' of Shimshon) on Pirkei Avos and Zera Shimshon (The 'Seed' of Shimshon) on the Parshi'os of the Torah. In his introduction, he explains that since his only son had died during his lifetime, he wrote his Seforim to perpetuate his own memory after his passing.

The following is his passionate request to learn his works.

"I implore of you with ten terms of supplication to choose from my Chiddushim (novella) the piece that finds favor in your eyes, for your learning will sooth my soul etc…

"This righteousness will stand by you forever – to 'eat' in this world, and be satiated in the next. In this merit, Hashem will repay you with children, health and sustenance.

"…and now my brothers and friends etc. do a true kindness, and with your eyes you will see children and grandchildren surrounding your table, houses filled with all that is good, wealth and honor will not cease from your children…"

לזכר נשמת
רבינו **שמשון חיים** בן רב נחמן מיכאל זצ"ל
בעל **הזרע שמשון** זיע"א
ויה"ר שיתקיימו בנו ברכותיו של אותו צדיק

לזכר נשמת
יעקב יצחק בן שושנה אסתר
לרפואה שלימה
רוני דינה בת סימי
דוד בן שרה
לזווג הגון במהרה
אלישבע נעמי בת רחל
להצלחת
הג"ר נחום צבי בן רחל ומשפחתו

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (יג' טז')

Moshe called Hoshea Bin Nun, Yehoshua (13:16).

Rashi explains that Yehoshua's new name signified that Hashem (י"ה) yoshi'acha, should save you, from the plans of the Meraglim.

The Zera Shimshon asks why is it the name of י"ה that was chosen to serve as a protection for Yehoshua against the plans of the Meraglim?

The Zera Shimshon explains that according to the Zohar (3:158a), the reason that the Meraglim decided to return with a negative report about Eretz Yisroel was because at that point in time they were leaders of the Jewish people. However, they reasoned that once they enter Eretz Yisroel, they would no longer keep their positions. Instead, Moshe Rabbeinu would appoint others in their stead. To keep their positions, they had to keep the Jewish people out of Eretz Yisroel. They did so by returning with a derogatory report about the land and threw the Jewish people into a panic and they in turn rebelled and said they did not want to enter Eretz Yisroel.

In other words, the basis of the sin of the Meraglim was one of pride.

The Ari Zal writes (Shaar Ruach HaKodesh 7), that one who is conceited cannot have any connection with Hashem's name of י"ה since this name has the numerical value of fifteen - the same as that of the word גאוה.

Therefore, in order to save Yehoshua from the sin of the Meraglim, which was rooted in arrogance, Moshe Rabbeinu added the letter י to הושע's name which now became יְהוֹשֻׁעַ. Since this name now begins with the letters י"ה, Moshe Rabbeinu intended that this should serve to save him from arrogance.

Based on this, Rashi's words are now very well understood – י"ה, the name י"ה, should save you from the plan of the Meraglim, since indeed it was with what this name signifies – humility – that Yehoshua would be saved from the pride of the Meraglim.

As well, this explains a puzzling comment that the Targum Yonasan Ben Uziel writes. He writes, *"When Moshe saw Yehoshua's humility, he changed his from Hoshea Bin Nun to Yehoshua"*. The Meforshim comment a great deal on this statement.

The Zera Shimshon explains that since Yehoshua was humble to begin with, he merited this extra protection of the name י"ה so that he should be saved from the plans of the Meraglim. Since they didn't have the same level of Yehoshua's humility they did not merit this added level of protection.

לעילוי נשמת דוד בן תמר

שבת שלום

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

MENTION THIS AD FOR
10% OFF
YOUR FIRST ORDER*
*RESTRICTIONS APPLY

WE ARE YOUR

ONE-STOP-SHOP

TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING - DESIGN - PRINT - MAIL

845.369.9600 | info@ramapost.com | www.Ramapost.com | 382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

ONE COMMUNITY ONE ERUV

3611

העירוב דראקלענד

ROCKLAND ERUV

בפקודת רבני עירנו שליט"א - ראקלענד, ניו יורק

We need you to carry us, so that we can continue to carry you every shabbos.

Would You Ignore

THESE UTILITIES?

INTERNET

GAS

ELECTRIC

TELEPHONE

WATER

DON'T IGNORE THE UTILITY THAT ALLOWS YOU TO *carry worry-free* ON SHABBOS

WHEELCHAIR

GLASSES

BAGS

SEFARIM

DRINKS

KEYS

STROLLER

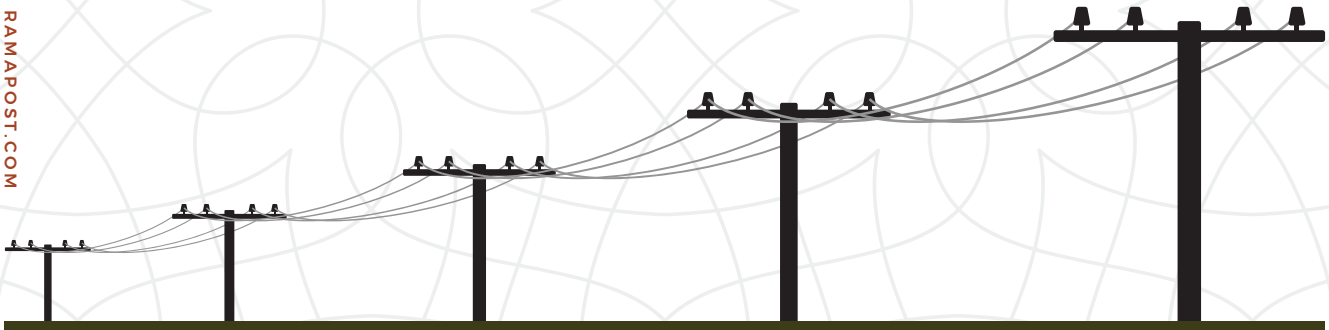

RAMAPOST.COM

FOR MORE INFO & TO PAY YOUR ANNUAL DUES:

888.805.ERUV (3788) • WWW.ROCKLANDERUV.ORG

עלי הדף
בענין שירה בבכורים

ערכין י"א א' א"ר מתנה מנין לבכורים שטעונין שירה אתיא טוב טוב משירה שעל הקרבן ופריך והאמר רשב"נ אר"י מנין שאין אומרים שירה אלא על היין כו' ומשני משכח"ל כגון שהביא ענבים ודרכן שראויין לבכורים. ופרש"י שטעונין שירה כדתנן בבכורים דברו הלוים בשיר ארוממך ה' כי דלתני והק' התו' דהא במתני' סתמא תנן דכל הבכורים היו הלוים אומרים בשיר והכא מסקי' דרק בבכורי יין אומרים שירה ותי' דאגב שתקנו בבכורי יין תקנו כבר בכל הבכורים ובשם רבי כתבו דשירה דהכא לאו ארוממך היא דשירה ההיא לשמחה בעלמא ושירה דהכא חיובא הוא ודוקא בזמן שמביא בכורים של יין וכ"ה בשטמ"ק בשם הרא"ש והשירה היא מסתמא שירה דיומא, ויל"ע לד' התו' והרא"ש מתי היו אומרים אותו דאי בשעת הבאה והנחה הרי אז היו אומרים ארוממך כדתנן במתני' דבכורים ובכל הקרבנות מצות שירה כשמנסכין את היין ע"ג המזבח ולכאו' גם כאן המצוה כשמניחן סמוך למזבח ולמה ביטלו אז השירה של החיוב ותקנו שירה אחרת שהוא לשמחה בעלמא וצ"ל דשירה דארוממך אמרו בשעה שהגיעו לעזרה אבל אח"כ בשעת הנחה אמרו שירה של חיוב אם הי' בכורי יין.

(דרך אמונה פ"ג מבכורים הי"ג בה"ל ד"ה ואימתי ועי"ש עוד)

בגנות ועונש המחלוקת

בוא וראה כמה קשה מחלוקת שכל העוזר במחלוקת הקדוש ברוך הוא מאבד את זכרו שכך כתיב ואש יצאה מאת ה' ותאכל את החמשים ומאתים איש אמר ר' ברכיה כמה קשה המחלוקת שב"ד של מעלה אין קונסים אלא מבן עשרים שנה ומעלה וב"ד של מטה מבן י"ג במחלוקתו של קרח תינוקות בן יומן נשרפו ונבלעו בשאול תחתית (מדרש רבה)

שאלה מאשה (שהתאלמנה) בעלי היה בעל מחלוקת גדול, מה אני אעשה שלא ייענשו הבנים שלי (כמו שמצינו במחלוקת קורח שאבדו אף יונקי שדים), אמר לה רבנו שתתפלל על כך. ואולי רק במחלוקת קורח נענשו הכל, כי גם הטף היו בתוך חבורה זו, כדכתיב בקרא

ויצאו נצבים בקומה זקופה לחרף ולגדף.

כיון שיונקי שדים אינם שייכים למחלוקת, ממילא לא אכפת לן מה שהיו בתוך החבורה הזו, ומה שנכללו בעונש אביהם היה משום שהם - בניהם של בעלי מחלוקת.

בעלי מחלוקת שמציתים אש ואחר כך בורחים...

סיפר לי ר"ח ברגמן כי בשעתו היתה איזו מחלוקת באגו"י. ופלוני מהעסקנים אמר למרן הרב שך "אני בורח ממחלוקת כמו מאש" הגיב לו הרב שך בבדיחותא: אתה מדליק ואח"כ אתה בורח = איר צינט עס אן און איר אנטלייפט.

רבנו שהכיר את האיש, צחק, והגיב: הוא אמר לו את האמת.

אמר רבנו. **הנה בקרח אמרו בירושלמי פ"י סנהדרין סה"ד "כך היתה עדתו של קרח שוקעת ויורדת עד שעמדה חנה ונתפללה עליהן". בהיותי בפתח תקוה בישיבה, רבי אליהו דושניצר זצ"ל אמר לנו דברי מוסר פעם בשבוע. ואמר בשם ר' איצל מפטרבורג כי מהירושלמי הנ"ל רואים כמה עומק הגיהינום, עד ימי חנה הן כחמש מאות שנה ואילו חנה לא הייתה מתפללת היה שוקע עוד. הנה עומק הגיהינום!**

הוסיף רבנו: **רבי אליהו דושניצר היה אומר את עיקר דבריו בשם אחרים, ואמרו שהרבה הם דברים שלו, רק אומרם בשם אחרים.**

(כל משאלותיך)

יפה מראה

יום הזכרון לרבנית מרת תמר שטינמן ע"ה
נלב"ע כ"ה סיון תשס"ב

הפעם היחידה בחייו בה ישב מרן הגראי"ל שטינמן 'שבעה' של אבילות, היה עם פטירת רעייתו הרבנית הצדקנית ע"ה. באותה תקופה היה להבחל"ח מרן שליט"א חלש, והתאמץ לבוא לנחם אבלים.

מרן זצוק"ל שאל אז את מרן שליט"א כמה שאלות. אחת מהם היתה אודות ברכת 'שעשה לי כל צרכי' הנאמרת בברכות השחר בכל בוקר. ברכה זו נתקנה על ידי חז"ל כנגד המנעלים אותם לובש האדם, והשאלה איפה, בימי האבילות שאסור בנעילת הסנדל, האם יש לברך ברכה זו או לא, והפוסקים כבר דנו בזה בארוכה. ומרן שליט"א ענה לו כי מנהג מרן החזון איש בתשעה באב היה שלא לברך, ומרן זצוק"ל קיבל את דבריו.

ונדון נוסף היה לגבי אמירת תהלים בימי השבעה. כי האבל אסור בתלמוד תורה ורק תפילות התירו, ולגבי אמירת 'תהילים' יש לדון אם נחשב תפילה ומותר או שנחשב כתלמוד תורה ואסור, ומרן שליט"א הגיב לו, שעובדא היה אצל מרן החזון איש, ששאלה אותו אשה האם מותר לה בתשעה באב לומר תהילים, וענה שמותר לה (ולמד מזה מרן שליט"א שההיתר הוא רק לנשים ולא לגברים, כנראה כי אצלם הוא רק דרך תפילה).

© כל הזכויות שמורות

בתמונה הנדירה: (מלפני 17 שנה)

מרן שליט"א בניחום אבלים אצל להבחל"ח רשכבה"ג מרן הגראי"ל שטינמן זצוקלה"ה, אפשר להבחין על הכסא הסמוך שולחן ערוך יורה דעה חלק ג', בו דנו על השאלות בהלכה, וכשהגיע מרן שליט"א הוא פשט את הספיקות (יש"כ להגאון רבי גדליה הוניגסברג).

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,
יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:
נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה- 1586
קהילות 073-2757000 שלוחה- 4310

ליצירת קשר: ig0533145900@gmail.com
רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק
077-2092005 053-3145900

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה **הגר"ח קניבסקי** שליט"א

גיליון מס' 337 פרשת קרח
תשע"ט שנה שביעית

גליון זה יוצא לזכות בני **אהרן לייב** נ"י
הנולד לי במזל"ט
שנזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעש"ט

פנינים על הפרשה

עובדות והנהגות בעניין - תפילות הצדיקים

וישב אהרן אל משה וגו' והמגפה נעצרה משה רבנו עמד בתפילה

הג"ר שמעון זייבלד היה בחור צעיר כאשר הגיע מירושלים ללמוד בישיבת סלבודקה, ובא להתברך אצל מרן ה"חזון איש", שאלו החזו"א: "מה שלום אביך?" השיב: "ברוך ה'", שאלו ה"חזון איש" שוב: "מה שלום אביך?" ושוב "ברוך ה'..."

הבחור ר' שמעון נחרד, אם ה"חזון איש" שואל יש בזה משהו, כנראה דבר נורא ארע... מיד רץ להתקשר לירושלים - 'מה שלום אבא?' 'לא קרה כלום' השיבוהו. חזר על שאלתו ושוב הרגיעוהו, 'לא ארע דבר'. 'לא יתכן, ה"חזון איש" שאל מה שלומו, אתם מסתירים ממני!'

התברר מה הסיפור. מספר שנים קודם, האב עמד לעבור ניתוח מסובך, נכנסו ל"חזון איש", שאלו בעצתו וביקשו את ברכתו.

וכיצד התברר לו, כי ה"חזון איש" אמר לו למחרת: "אביך עדיין ברשימה שלי!".. (וכיון שלא נכנסו להודיעו אם הניתוח הצליח המשיך מרן להזכירו בתפילותיו). ר' שמעון זייבלד נדבק בחזו"א באופן מיוחד, מחמת כך שנוכח לגלות כי במשך שנים התפלל על יהודי שלא הכירו כלל.

רבנו הזיל דמעה לשמע הסיפור, ואמר: **היה לי פעם דבר כזה. הרופאים אמרו לפלוני שבתו א"א לה שתלד, וחיתן אותה וביקש ממני שאתפלל, והכנסתי אותה ברשימה. ואחר שנים הרבה שמעתי שנולד לו, ואמרתי לו: מדוע לא סיפרת שנולדה לך.**

העולם אומר על זה את הפסוק חכמים הם להרע ולהיטיב לא ידעו. ולפני שנים ראיתי בתו' הרא"ש על התורה על הפסוק בקרח "ז ט"ו וישב אהרן אל משה וגו' והמגפה נעצרה ולא כתיב מדוע שב אליו, וכתב תוס' הרא"ש הרי שלחו משה על המגפה ומשה התפלל, וכשהמגפה נעצרה היה צריך להודיעו ושם כתב - דלא כמו שנהגו העולם שלא מודיעים (עי' מושב זקנים מבעלי התוס').

לפני סוכות אמרו לרבנו, כי השנה היו מעט אתרוגים בעץ של הגרמ"ל. הפטיר ואמר: **בפעם הראשונה אחרי ערלה שניטעו העצים של רמ"י מהאתרוג של החזו"א היה שפע רב, אולי אלף אתרוגים. שנה אח"כ התייבש, כנראה כי היה יותר מדי עומס בשנה קודמת. הוא הלך להחזו"א ונתן לו ברכה שתמיד יהיה לו אתרוגים, ועד היום יש אתרוגים.**

עש"ק שמיני כ"ה ניסן תש"ע. אמרתי קמיה רבנו. סיפר ר' ישעיה אפשטיין במנחה אחרונה של ימי חייו של ר' ישראל אליהו ווינטרוב זצ"ל אמר רבנו לר' ישעיה רציתי להיזכר מאד בשמו כדי להתפלל עליו ולא יכולתי להיזכר. ובסביבות השעה 7:00 נפטר, ושמו"ע של מעריב היה כבר אח"כ. **זה נכון, התפללתי עליו כל הזמן, וגם עכשיו אני זוכר את שמו, ובמנחה לא יכולתי להיזכר שמו בשום אופן.**

והסכים רבנו לדברי, שאמרתי **כי יש דבר כזה שמן השמים הגיע הזמן למות "עת למות" אבל כח תפילה מעכב מליטלו, ואז ה' מעלים את התפילה כדי שיקחוהו בזמנו.**

ש: שמעתי שהחזו"א אמר: ה' העלים ממני את השואה ואילו ידעתי ואלט איך נישט צו גילאזט.

ת: **שמעתי מזה.** (כל משאלותיך)

עלי שי"ח

"מדוע רבינו שליט"א לא יצא לפעילות קירוב (מאמר ג')"

במהלך השבועות האחרונות קיבלנו מקוראינו היקרים שיחיו הרבה הוראות רבות ומגוונות שהורה מרן שליט"א במשך השנים לשאלות שונות בעניני פעילי קירוב, בעלי תשובה ומתחזקים בדרגות שונות (ברכת יש"כ לכל המסייעים, אנו שמחים בכל תוספת דברים).

כפי שכבר כתבנו, לא נוכל להאריך יותר במסגרת זו, רק נביא את השאלה המתבקשת: האם נכון וראוי לבני תורה, לצאת לעם שבשדות, לקבוע עיתים לתורה עם אנשים הרחוקים ממנה, ולעודד את אחינו בני ישראל לקיים את מצוות השם.

התשובה לכך נחלקת לשנים.

מצד אחד, רבינו שליט"א מאוד עודד את אלו שמקרבים ליבות אחינו היקרים, וקובעים עיתים לימוד ומחזקים אותם, וכמה פעמים כשהזכירו בפני רבינו אודות פעילות של מחזירים בתשובה, הראה את דברי המכילתא (פרשת יתרו עה"פ פוקד עון אבות על שלשים ועל רבעים) כיון ששמע משה את הדבר הזה ויקד ארצה וישתחו, אמר חס ושלום, אין בישראל רשע בן רשע בן רשע (כלומר, שהודה לקב"ה שאין ארבע דורות של רשעים ברציפות. זית רענן) וזהו כנ"ל שהצדיקים שמחים ומצפים שיחזרו הרשעים בתשובה.

והדברים ידועים, כי כמעט כל יום באים קבוצת מתחזקים למעונו של רבינו, והוא מברך בחמימות, והרבה מהם מסיימים מסכת במעונו, ומקדיש מזמנו כדי לחזקם.

אבל, רבינו שליט"א חזר ואמר כמה פעמים, כי הלימוד של האדם עצמו, הוא גם גורם לקירוב, כי כל תורה שמרבים בעולם מוסיף קדושה ודוחק את הטומאה, ולכן רבינו שליט"א עצמו שחס על כל שניה לא יצא לשום פעילות מעין זו, וברח מכל דבר שאפשר לוותר עליו.

ובצעירותו, היה כמה פעמים שצעירים ביקשו ממנו שיקבע איתם שעת לימוד, ורבינו הסכים משום חסד ללמוד איתם, אף שזה היה רחוק מלימוד של חברותא, ואכן אותם אלו התעלו מאוד ברוחניות.

לסיום, נביא עובדא חדשה, מעשה שהיה:

נכנס אל רבינו יהודי בעל תשובה, ואמר שהוא משתדל להקפיד על קלה שבחמורה, אבל הלכות שבת שהם המון פרטים, קשה לו מאוד ולא מצליח להרגיל עצמו לדקדק בכל צעד ושעל. והוא מדוכא מזה מאוד.

חייך רבינו, ולחש לו באוזן, "וכי אתה יותר גרוע מבהמה? בודאי שלא. אל תדאג אתה תתרגל"! האיש היה נבוך מהשוואה... ורבינו פתח לו את העובדה (מובא בתוספות ישנים יומא דף ט') ביהודי שמכר פרתו לגוי ולא רצתה לעבוד בשבת, עד שהגוי חזר ליהודי וכעס עליו שמכר לו בהמה שאינה עובדת. היהודי לחש לה באוזן שעד היום היית אצלי אבל עכשיו מכרתי אותך לגוי והוא עובד בשבת. הפרה שמעה את הדברים וקמה לעבוד.

נהנה האיש מהמדרש והודה לרבינו שליט"א.

ברכת שבת שלום ומבורך

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com
ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"נ, לרפואה ולהצלחה וכד', **נשמח לקבל** עובדות, הנהגות, ושו"ת מרבינו.

רם התורה

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

גן הדעת
חידושים לפרשת שבוע

כל התנשאות ושררה שיש בעולם, כל תפקיד בכיר שיש למישהו, הוא ענף של שררה שיש בתורה כמ"ש "בִּי יְקֻלְכִי יְקֻלְכוּ"(משלי ח), לכן מייד בסמוך לנתינת התורה נאמרה פרשת התמנות השרים "וְשַׂמְתָּ עֲלֵהֶם עָרֵי אֲלָפִים עָרֵי מֵאוֹת.." ללמד, ששורש ההתנשאות היא התורה. השכל. ורעיון זה של שררה והתנשאות הגיע דווקא מיתרו, כי אצל ישראל בשורשם העליון לא שייך התנשאות, לפי שכל ישראל יש להם חלק בתורה בבחינת "מוֹרָשָׁה קְהִלַּת יַעֲקֹב", וכל יהודי הוא אות בספר התורה, ואין לאות בתורה יתרון על חברתה שהרי ספר שחסר בו אות פסול.

וזו כוונת אומרם 'הרבה למדתי מרבותי, ומחבריי יותר מרבותי, ומתלמידי יותר מכולם' (תענית ז), כי הגם שלומד תורה מפי רבו, מכל מקום, החברים איתם הוא נושא ונותן מרובים יותר, ותלמידיו על אף היותם קטנים בחכמה מרבם מחכימים אותו ביותר, כי דרך הרב ללקט נקודות החכמה מתלמידיו, נקודות אותם אין לו, והן המשלימות חכמתו, ונמצא, שהקטנים הם המשלימים את הגדולים, ולכן באמת בשורש לא שייכת התנשאות. והתנשאות תלמיד חכם על עם הארץ בזמן הזה, היא רק משום שחלק התורה של עם הארץ נמצא בהעלם, וחלק תורת החכם נגלה, ונראה שלחכם יש יתרון עליו, אך באמת יתכן שהתורה הגנוזה אצל עם הארץ, גבוהה לאין קץ מתורת התלמיד חכם. ולכן אמרו 'אל תהי בז לכל אדם, כי כמה מרגליות ימצאו בכיסו של עני'.

על פי היסוד הזה טוען רבי צדוק הכהן, שמצד מה, טענת קרח ועֲדַתוֹ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קְהַל ה' היא טענת אמת, כי באמת בשורש כולם קדושים, וקדושה היא נשגבות, נבדלות מעולם החומר, ובעולם הרוח אין יתרון לזה על זה, אם כך לא שייכת לישראל צאן קדושים התנשאות לזה על זה, שעל כן נמשלו ישראל לארבה שנאמר בו "מֶלֶךְ אֵין לָאַרְבֶּה". וכך באמת תהיה ההנהגה לעתיד לבוא שנאמר "וְלֹא יְלַמְּדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר דְּעוּ אֶת ה', כִּי כוּלָּם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם נְאֻם ה'" היינו שתרבה הדעה כל כך שלא יצטרכו איש את רעהו בשביל הדבקות באמת!

ואם תשאל, הרי קורח בעצמו ביקש כהונה גדולה, ואם כן הוא לא בדיוק סוציאליסט כמו שמתיימר להיות?

אלא שקורח סבר שלמרות שכולם צריכים להיות שווים, בלי שום הבדלי מעמדות, אף לא בין הכהנים הלויים והישראלים, בכל זאת, צריך מישהו שיעשה את התפקידים החשובים, רק ללא קבלת מעמד מיוחד; רק כשליח לזכה לאמון הציבור, בלי שום טובות הנאה וללא גינוני שררה, כי כל אחד מישראל מיוחד לאיזה דבר, ואין להתנשאות עליו, וכמו שהוא צורך בתורה, כך הוא צורך כיון שבחסרון אות אחת נפסל הספר כולו.

ובגלל שטענתו בשורשה היא טענת אמת, מזה מדייק האר"י שלעתיד לבוא קורח יהיה כהן גדול,

פנינים
חסידות ברסלב

בְּעֵת הַמַּחֲלוֹקֶת שֶׁהִתְעוֹרְרָה עַל רַבֵּנוּ, שָׁאַל אֶחָד מֵהַגְּדוֹלִים שֶׁשָּׁמַע אֶת טַעֲנַת הַחוֹלְקִים בְּלָשׁוֹן שְׁאֵלָה, "וּמָה אוֹמֵר רַבֵּנוּ עַל טַעֲנוֹת הַמִּתְנַגְּדִים עָלָיו"? אָמְרוּ לוֹ: "הוּא שׁוֹתֵק וְלֹא עוֹנֶה כְּלוּם" ! נֶעֱנָה וְאָמַר: שֶׁכָּעֵת מִתְעָרֵץ לִי הַנֶּאֱמָר בְּאָבוֹת (פ"ה, מ"ז) - "אֵיזֶהוּ מַחְלוֹקֶת שֶׁלֹּא לְשֵׁם שָׁמַיִם מַחְלוֹקֶת קֹרַח וַעֲדָתוֹ" - וְלִכְאוֹרָה הָיָה צָרִיךְ לִכָּתֵב "מַחְלוֹקֶת קֹרַח וּמוֹשֶׁה", אוּלָם מִכַּאן רְאָיָה שֶׁמּוֹשֶׁה עַצְמוֹ שְׁתֵּק וְלֹא הֵגִיב לְמַחְלוֹקוֹתָם שֶׁל קֹרַח וַעֲדָתוֹ, וְכָל הַמַּחֲלוֹקֶת נִקְרָא רַק עַל שְׁמָם, שֶׁרַק הֵם הִכְלַבִּים וּמְעוֹרְרִים אֶת הַמַּחְלוֹקֶת. (שיש"ק ב-קצא)

כְּשֶׁצִּוָּה רַבֵּנוּ לְמוֹהֲרַנ"תְ לִלְמוֹד בְּסֵפֶר "עֵץ-חַיִּים", שְׁאָלוֹ מוֹהֲרַנ"תְ: "וְאִם לֹא אָבִין"? אָמַר לוֹ רַבֵּנוּ: "אַתָּה לְמַד! וּבְכָל מָקוֹם שֶׁלֹּא תָּבִין, עֲשֵׂה נְקֻדָּה וְסִימָן שֶׁלֹּא הֵבַנְתָּ בְּמָקוֹם זֶה, וְאַחַר-כָּךְ כְּשֶׁתִּלְמַד פַּעַם שֵׁנִיָּה תִּרְאֶה שֶׁיִּיכָּחֵת הַנְּקֻדּוֹת שֶׁסִּמַּנְתָּ לְעַצְמְךָ עַל אֵי הֲבָנָתְךָ, וּכְשֶׁתִּלְמַד עוֹד פַּעַם, יִכָּחֵת עוֹד הַנְּקֻדּוֹת וְכֵן בְּכָל פַּעַם, עַד שֶׁתָּבִין הַכֹּל" !. (שם ב-קצז)

כפי שנלמד מסופי תיבות של הכתוב "צדיק כתמר יפרח" שהוא סופי תיבות קורח. רק שזו הייתה אמת שלא בזמנה, והיה חטאו בדחיקת שעה, ובאי קבלתו את סמכותו של משה רבנו, שלא על פי עצמו עשה מה שעשה, אלא רק העביר את ההנהגה האלוהית כפי שהייתה נכונה לאותה שעה.

שו"ת של חסד
ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט
בישיבת "חוט של ח סד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: 3030*

עוד מדיני הקידוש

באיזו יד יש לאחוז את כוס הקידוש, והאם יש הבדל בין אדם רגיל לאיטר - שידו השמאלית היא הדומיננטית?

צריך לאחוז הכוס בידו הימנית שלחן ערוך (סימן ר"ו סעיף ד'), ואם הוא איטר יד, לבני אשכנז יש לאחוז בשמאלו. משנה ברורה (סימן ר"ו סעיף ד') ולבני ספרד אף איטר יד אוחז את הכוס בימינו כן כתב כף החיים בשם המקובלים, ובאור לציון (חלק ב' פרק כ' הלכה י'), ואם חושש שמא מחמת שהיא יד כהה ישפך היין מידו, יאחוז הכוס בשמאלו. הליכות עולם (חלק ב' פרשת שלח אות ד').

שכח לקדש וכעת נטל ידיו, ונזכר לאחר נטילת ידיים קודם שבירך המוציא, מה יעשה?

יש לחלק בכמה אופנים:

אם כולם נטלו ידיים, ובירכו על נטילת ידיים יעשו קידוש על הפת. שלחן ערוך (סימן רע"א סעיף י"ב) ועיין כף החיים (סימן רע"א סעיף קטן ע"ז).

אם בעל הבית נטל ידיים לבדו, יקדש על הפת ושאר בני הבית יקדשו על היין.

ואם בעל הבית עוד לא נטל ידיו, אף ששאר הנוכחים נטלו ידיים, יקדש בעל הבית על היין ויוציא אותם ידי חובה, ולאחר מכן יברכו המוציא ואינם צריכים לחזור וליטול ידיים. אור לציון (חלק ב' פרק כ' הלכה ו').

אדם ששכח לעשות קידוש ונטל ידיו ובירך ברכת המוציא, וקודם שאכל נזכר שלא קידש, מה יעשה?

ימשיך את הקידוש על הפת (דהיינו שיאמר את הנוסח של "אשר קידשנו במצוותיו ורצה בנו וכו' מקדש השבת") ואח"כ יאכל מן הפת. הרמ"א (סימן רע"א סעיף ה').

מה הדין במקרה דומה לגבי הבדלה - אם שכח להבדיל ונטל ידיו ובירך המוציא ונזכר שלא הבדיל, מה יעשה?

יטעם תחילה מהפת ויאכל כזית, שהרי אין מבדילין על הפת. הרמ"א (שם).

אדם שהתחיל בסעודתו ונזכר שלא קידש, מה יעשה?

יקדש כעת על היין ויברך בורא פרי הגפן וברכת הקידוש, ואם מקדש על הפת (כשאין לו יין), יאמר רק את ברכת הקידוש ואינו צריך לברך שוב המוציא כי כבר בירך מקודם לכן. משנה ברורה (סימן רע"א סעיף קטן כ"ה).

ואם אכל בלא קידוש ונזכר בסיום אכילתו, לא ימתין עד הבוקר, אלא יקדש מייד בלילה. משנה ברורה (שם סעיף קטן ל"ז).

האם מותר ליטול תרופות קודם הקידוש, והאם מותר לשטוף את הפה קודם הקידוש?

אף שאסור לטעום כלום קודם הקידוש, מכל מקום מותר לשטוף את הפה. (משנה ברורה שם סעיף קטן י"ג) כיון שאינו מכוין להנאת טעימה. ומותר ליטול תרופה (שאין בה טעם) קודם הקידוש אף ששותה מים עימה כי אין בשתיה זו הנאה כלל. כן כתב בשו"ת מנחת יצחק (חלק ח' סימן י"ח) וכן כתב הגר"נ קרליץ (חלק ד' פרק פ"ה סוף סעיף קטן ב').

לשמוע אמונה כל יום כל היום | הקו שכל רגע איתך | קו האמונה: 02-6444250

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

סיפור
לשולחן שבת

אלוקים או חברת החשמל???

סיפר הצדיק רבי ניסים יגן זצוק"ל (יום פטירתו י"ד בסיון):

זכיתי להיות נוכח בסיפורים רבים באופן אישי. שוב ושוב נדהמו המעורבים בעניין לגלות עד כמה הקב"ה דואג לשומרי שבת, כשלעולם לא יפסידו מכך שהחליטו לשמור את השבת.

בסיומו של אחד הסמינרים, ניגשו אלי בני זוג אחד, שהחליטו לעשות את מהפך חייהם ולשוב בתשובה שלמה.

הגבר כבר חבש לראשו כיפה שחורה והתעטף בציצית, אשתו כבר כיסתה את ראשה. "החלטנו לשמור הכל", אמרו לי, "אם ה' הוא האלוקים - אז עד הסוף...". "אבל", הוסיפו, "יש רק דבר אחד, ממש פיקוח נפש בשבילנו, ואנחנו איננו יכולים לעשות אותו בשום פנים ואופן. אנחנו מקווים שתוותר לנו על זה..."

הם דיברו אלי בכובד ראש כזה... כאילו אני זה שיושב במזכירות למעלה, ובכוחי להחליט על 'הנחות' לבעלי פרוטקציה מיוחדת...

"מה הבעיה?" ניסיתי לברר.

"אני עובד כמהנדס כבר עשרים ושתיים שנה בחברת החשמל באשדוד, וחייב לעבוד בשבת", אמר הגבר.

"אסור לך להמשיך כך!"

- "כבר עשרים ושתיים שנה אני עובד שם. אם לא אבוא, הם יפטרו אותי".

"עדיף שהם יפטרו אותך מאשר שבורא העולם יפטר אותך... אם אתה מאמין בבורא עולם באמת - אל תלך לעבודה ותאמר להם שבשבת אינך עובד!"

"האם מותר לי להפסיד פיצויים של עשרים ושתיים שנה בהחלטה כזו?"

"האם בעולם הבא מותר לך להפסיד כמה אלפי שנים?" החזרתי בשאלה.

האיש הרהר רגע ואמר: "טוב, אנסה".

למחרת נפרדו דרכינו. הוא שב לאשדוד, אני לירושלים - וזכרו פרח ממני. כעבור חודשים ספורים הוזמנתי לדבר במתנ"ס באשדוד. והנה, לאחר ההרצאה ניגש אלי אדם שמח וצוחק. "כבוד הרב, יש לי בשורה טובה לבשר לך".

"אני הוא אותו מהנדס בחברת חשמל, שחילל שבת במשך עשרים ושתיים שנה. כשחזרנו הביתה, אמרה לי אשתי במשך כל הנסיעה - 'תחליט, מי נותן פרנסה: הקב"ה או חברת החשמל?'

"עניתי לה: 'בוודאי שהקב"ה'. 'אם כך', אמרה לי, 'החלטנו - אתה לא הולך לעבוד יותר בשבת!'

"למחרת הגעתי לעבודה והודעתי למנהל שאינני בא יותר בשבת לעבודה. הוא הסתכל עלי במבט מוזר ואמר רק מילה אחת: 'השתגעת?!'

"'לא', חייכתי מולו, 'פשוט, נהייתי בן אדם'.

"'אם אתה לא בא - אתה מפוטר' אמר לי.

"'בסדר', סבר פני נותר שלֵו.

"הוא נתן לי כמה שמגיע לי - חמש עשרה אלף דולר פחות ממה שיכולתי לקבל פיצויים... לקחתי את מכתב הפיטורין, עליתי על אוטובוס - ונסעתי חזרה הביתה.

"כשירדתי ברחוב הראשי, פגשתי פתאום חבר מרוסיה שכבר שנים לא ראיתי. החלפנו כמה מילות נימוסין, שאלתי אותו: 'מה אתה עושה?'

"'אני עובד במפעל מתכת, וכעת הם מחפשים מהנדס חשמל'.

"'ומה אתה?' החזיר לי.

"'אני מהנדס חשמל שהתפטר היום...'.

"הוא הציץ בי רגע, ואחר אמר: 'בוא איתי'. לקח אותי למנהל שלו, והלה, שהתרשם מעשרים ושתים שנות הניסיון שלי, קיבל אותי לעבודה. "הוא נתן לי, כמתחיל, משכורת כפולה ממה שקיבלתי, ומאז כבר הספקתי לקבל פי שניים מסך כל הפיצויים שהפסדתי, כשאני עובד רק חמישה ימים בשבוע, בלי שבת!...

ליד: הוא הסתכל עלי במבט מוזר ואמר רק מילה אחת: 'השתגעת?!' 'לא', חייכתי, 'פשוט, נהייתי בן אדם'

מאמר ראש הישיבה
-המשך-

היא אך ורק לבקש מתנת חינם.

אלה שמתרעמים ומתלוננים ומתבכיינים ונעשים קצרי רוח ושואלים 'למה אני מתפלל כל כך הרבה ולא נענה' - הם לא נענים בגלל שהם לא מבקשים מתנת חינם ולא מודים לה' על החיסרון שהוא לטובתם, וזה בגלל שחסרה להם ההבנה הבסיסית הזאת שה' לא חייב להם כלום.

בן אדם צריך להיות רק אסיר תודה על כל החסדים שיש לו בחיים, ואם הוא גם זוכה ומתפלל ואומר תודה ומתחזק באמונה בתורה וביראת שמיים - על כל התקדמות רוחנית הוא צריך להיות עוד יותר אסיר תודה, ובוודאי לא לצפות לכלום.

זו ההתחלה של החיים, והבסיס של התפילה והתודה.

בלי זה אי אפשר להתפלל ולהגיד תודה באמת, ובוודאי שאי אפשר לפעול ישועות. להיפך, התפילה רק מעוררת דינים וקטרוגים, כמובא בשולחן ערוך שציטטנו בשבוע שעבר.

עצבות היא תלונה על הבורא

וזה לא רק בתפילה, אלא גם בהרגשה הכללית של האדם. כל העצבויות והדיכאונות וההרגשה של "רע לי, מר לי, צר לי...", כל ההרגשה ש"עשו לי ולקחו לי..." וגם כל החרדות - הכול זה תוצאה ישירה של אותה ההרגשה שה' חייב לך משהו.

עצבות מכל סוג שהוא פירושה שאתה חושב שמגיע לך - אם כן למה אתה מבקש מה'? לך ותצעק על ה' חלילה: 'מה קורה? למה אתה לא נותן לי מה שאתה חייב לי?' למה שלא תזמין את בורא עולם לדין תורה או שתגיש תלונה, חלילה?

אם אתה, כמו כל אדם נורמלי, מזדעזע רק מלקרוא ולחשוב על כך, וכל שכן מלומר את זה בפה - אם כך מדוע אתה לא מזדעזע מכך שאנשים אומרים "אני עצוב" או "למה אני לא נענה?" זה בדיוק אותו דבר!

ומזה מגיע הערעור הנפשי ל"ע, כמו שקורה איבד את הקרקע שתחת רגליו כי חשב שהכול מגיע לו, כך כל אדם שמאבד את ההכרה בחסדי ה' וחושב שמגיע לו - שומט את הקרקע מתחת לרגלי עצמו ומתערער בגשמיות וברוחניות, בגוף ובנפש. על זה אומר רבי נחמן שהנפש והאמונה הן בחינה אחת, שזה אומר שכל בעיות הנפש נובעות מבעיות באמונה.

ולכן רפואת הנפש הגדולה ביותר, והתרופה הגדולה ביותר לכל החרדות, והדרך לזכות לאמונה שלימה ולכל הישועות באמת, והדרך ליציבות אמתית בחיים גם כאשר העולם כולו רועד - הדרך היא לחזור ולשנן, בהתחלה אפילו בלי לב: "ה' לא חייב לי כלום, לא מגיע לי כלום, כל מה שיש לי, כולל כל הרוחניות שלי, זה רק חסד חינם ומתנת חינם, וגם מה שה' לא נותן לי זו מתנת חינם, כי ה' יודע בדיוק מה אני צריך בשביל התיקון שלי..."

זו האמת. זו האמונה הפשוטה. זו הידיעה וההכרה שצריכה לעמוד באופן הכי ברור מול העיניים של כולנו - וזה סוד האושר והיציבות האמתית!

בברכת שבת שלום ומבורך

חינוך באהבה

הרב יצחק אבוחצירא

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

הערכה או ביקורת פרק יט'

במסגרת המאמרים על הערכה עצמית, דיברנו על הרקע של ההערכה ועל העבודה מול ההורים. הבית של הילד, היה במרכז הנושאים של המאמרים. זהו הפרק השני, שעברנו לשוחח על בית הספר. והנושא: התמודדותו של המורה עם תלמיד בעל הערכה עצמית נמוכה. חלק מתוך המאמרים הבאים, בנוי ע"פ מאמר של מר יעקב פלדמן, תודתי לו על התובנות שקבלתי.

היחס המסייע להערכה עצמית גבוהה

הזכרנו, כי במידה רבה, הסביבה בונה את ההערכה העצמית של הילד. הסביבה, הינה גם הכיתה בה הילד לומד. לכן, על המחנך ליצור סביב התלמיד תנאים, בהם הוא פתוח יותר ופנוי יותר לקיים תהליכים, בעצמו. אחד מהדרכים המשפיעים הוא: "קבלה ללא תנאי". המחנך צריך להתייחס לתלמיד ביחס חיובי, ללא תנאי. הוא צריך להיות אמפתי כלפיו, להקשיב לו ולהימנע מלשפוט אותו אפילו תוך כדי תהליך עניינה. אין זה אומר שכמחנך אין לי דעה, מטרות וערכים, אלא, שכאשר אני עם התלמיד- כרגע הוא במרכז, הוא הנושא, והנושא הוא "קבלה". כישוריו, יכולותיו, נקודת מבטו והבנת נקודת מבטו הופכת להיות המשימה המרכזית: איך אוכל אני המחנך להיות הגורם המקשר בין הלמידה לבין הילד. להיות הגורם המקשר, על אף החסרונות, הבעיות ו... כך התלמיד אינו חש מאוים בנוכחותו בכיתה ומעצם הלמידה, כי לא שופטים אותו אלא מקבלים ומכילים אותו. לקבל ולהכיל תלמיד, לא קשור בכלל לשאר תפקידי המורה: לעמוד על גבולות, חוקי הכיתה ודרישות המשמעת ואפילו לבצע תהליכי עניינה. אלא שאת כל אלו, אפשר לעשות מתוך אהבה ולא מתוך שנאה וניכור.

יש שווים יותר ויש שווים פחות

אם נדע לראות לא רק את ההתנהגות אלא גם את המתנהג. אם נפנים שהתלמיד מנסה לשרוד את היום בדיוק כמונו המבוגרים רק עם כלים אחרים. אם נחפש דרך לעזור לו במקום להרחיק אותו, אולי נמצא, שלשנות התנהגות של תלמיד הוא דבר שנעשה בקלות יותר- כשנעשה בנועם, יותר מאשר כעס או צורה אחרת של הרחקה. כמחנכים עלינו לזכור, שתלמידים באים לבית הספר, כי זו המסגרת שהם מחויבים בה. לפי אופיים ומזגם, הם מנסים להיות טובים ומוצלחים ולהשתייך לחברה. במאמץ לקידום מטרות אלו הם מגיבים, יוזמים ולפעמים נחלצים מול מצבים, שלא הם יזמו ואין להם שליטה עליהם. התלמידים מגיעים למסגרת, שעליה מופקדים המורים. זו בהחלט מסגרת נוקשה, וכללי המסגרת צריכה לסייע בידם להתמצא במותר והאסור, הנכון והשגוי. רק שמסגרת הלימודים, הינה חלק אחד ולא התמונה כולה. התלמיד נמצא גם בחברה. במסגרת חברתית צפופה, שיש בה ציפיות ומבחני קבלה יומיומיים, התלמיד חושש, באופן קבוע, שיש "שווים יותר ושווים פחות". בנוסף לסטיגמה החברתית הידועה, אנו המורים קובעים "מדד חברתי" בצורה ברורה. מורה שמתייחס אחרת לתלמיד עם הישגים גבוהים לעומת יחסו לתלמיד עם הישגים נמוכים, מקבע סטיגמה נוספת על התלמיד, המסר עובר מיד למעמדו החברתי. בכיתה, בה אין התלמיד חש הערכה ואמון ביכולתו הלימודית ובמעמדו החברתי, ההערכה העצמית שלו בקרקעית.

אקלים כיתה מיטבי

כיסוד, היינו רוצים ליצור אקלים כיתה, בה יהיה נעים לשהות וללמוד. יצירת אקלים זה משפיעה על מערכת היחסים בין המורה לתלמידים, בין התלמידים ובין עצמם ובין התלמידים והמוטיבציה ללמוד.

א. כניסת המורה בתחילת יום הלימודים תשדר: "אנחנו" - כלומר, אין שני צידי מתרס. כולנו עובדים יחד כדי להשיג הישגים. אנו שותפים!

ב. כל תלמיד בכיתה ידע, שכל אדם בכיתה הזו ראוי וזוכה בכבוד. הדבר יבוא לידי ביטוי, בדרך בה המורה יתייחס לכל תלמיד.

ג. כל תלמיד בכיתה, זכאי שקולו יישמע ולא תינתן אפשרות לייחס משפיל מצד אף אדם בכיתה. כך ידע כל תלמיד, שבכיתה זו הוא מכובד, מוגן ובעל סיכוי שווה.

ד. כללי ההתנהגות יהיו ברורים וכן הדרישות להישגים בחומר הלימודים ובדרך עבודת הכיתה, כך התלמיד יידע את המצופה ממנו ויחוש ביטחון והתמצאות במסגרת הכיתתית.

ה. בזמן הכנת השיעור על ידי המורה, יהיו יכולות התלמידים והצרכים שלהם במוקד, לא החומר הלימודי. לכן החומר יהיה בנוי כך, שהתלמיד יוכל לעכל אותו ויחוש כי הוא שייך בו. נזכור, כל תלמידי הכיתה הם תלמידינו - אנו מחויבים בהצלחת כולם!

ו. בכיתה, היחס יהיה עקבי ועניני; המותר - מותר לכולם והאסור - אסור לכולם. המורה יהיה נחוש. יהיה ברור לכל התלמידים, שהמורה מדבר מתוך שכנוע פנימי ומאמין בצדקת דרכו החינוכית.

ז. כל תלמידי הכיתה, יכולים ללמוד ולהתקדם, גם אם היכולות שלהם שונות והצרכים הלימודיים, החברתיים והאישיים שלהם שונים ומגוונים.

ח. המורה ישדר אמון ביכולת התלמידים ויתבטא בשבח, כמו בביקורת. ביקורת זו תושמע, מתוך מחשבה לתקן ולאפשר ולא לפסול או להשפיל, חלילה.

ט. אין מקום, שהמורה ייקח מעשים או דברים של תלמידים, כעניין אישי. זה לא נכון, במציאות ויוצר משקעים, שקשה לתקנם, אחר כך. אוויר כזו, כמו המתוארת בנקודות שלעיל, מנטרלות מראש בעיות התנהגות, הנובעות ממתחים בכיתה עצמה. בדרך זו, המורה אינו אויב והתלמיד חש רצוי, מקובל, מכובד ובעיקר כמי שמאמינים ביכולתו. מכאן בע"ה הדרך פתוחה להערכה עצמית גבוהה יותר, ולמיצוי השאיפה להגיע למימוש עצמי. המשך בע"ה בשבוע הבא, בהצלחה!

בדיחות הדעת

זקן אחד התחרש לגמרי, ולא יכל לתקשר עם משפחתו. הלך לרופא, שהתאים לו שתלים באוזניים, הזמין אותו לביקורת כעבור חודש. לאחר חודש הזקן חזר. "נו, איך השמיעה שלך?", שואל הרופא. "מצוין", משיב הזקן, "אני מסוגל לשמוע הכל!" "נהדר", מחייך הרופא, "בטח המשפחה שלך מאוד מרוצה". "את האמת", השיב "עוד לא סיפרתי להם. כרגע אני סתם נהנה להאזין לשיחותיהם. בינתיים שיניתי את הצוואה שלי שלוש פעמים"...

סיפורי תודה
אמרתי תודה ונושעתי

יש לך סיפור תודה?
המערכת תשמח לפרסם אותו
al5308000@gmail.com

הִתְעוֹרְרָה לְחַיִּים

מְסַפֵּר אַחַד הָאַבְרֵכִים כָּאן מֵהַיְשִׁיבָה: "בִּשְׁעַת לַיְלָה מְאֻחֶרֶת יָצָאתִי מֵהִתְבּוֹדְדוּת בַּיַּעַר, עָבַרְתִּי לְיַד סוּפֵרְמַרְקֶט וְנִגַּשׁ אֵלַי בָּחוּר צָעִיר, שֶׁעוֹבֵד בַּסּוּפֵר, הוּא רָאָה אוֹתִי שֶׁאֲנִי חָסִיד, וּפָנָה אֵלַי בִּדְמָעוֹת, הוּא מְסַפֵּר שֶׁאֲחוֹתוֹ הַצְּעִירָה בְּמַצָּב אָנוּשׁ, מֵחֲמַת שֶׁשָּׁתְתָה בְּטָעוּת חֹמֶר רָעִיל. הַיַּלְדָּה מְאֻשְׁפֶּזֶת בְּבֵית חוֹלִים בְּצָרְפַת בְּמַצָּב שֶׁל קְרִיסַת מַעֲרָכוֹת. אוֹתוֹ צָעִיר אוֹמֵר שֶׁעַכְשָׁו הוֹדִיעוּ לוֹ שֶׁאֲחוֹתוֹ הַצְּעִירָה גּוֹסֶסֶת, וְהוּא בְּהִסְטֶרְיָה, הוּא לֹא יָכוֹל לַעֲזֹר לַאֲחוֹתוֹ. אָמַרְתִּי לְאוֹתוֹ צָעִיר "בּוֹא תַּעֲלֶה לָרֶכֶב וְנִסַּע לְדָוִד הַמֶּלֶךְ, נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁתָּמִיד הוֹדָה לַה' וְשִׁבַּח אוֹתוֹ בְּכָל מַצָּב קָשֶׁה שֶׁעָבַר". הִגַּעְנוּ לְקֶבֶר דָּוִד הַמֶּלֶךְ בַּחֲצוֹת, וְהוּא צוֹעֵק וְכֻלּוֹ נִסְעָר. בּוֹכֶה בִּדְמָעוֹת שָׁלִישׁ. אָמַרְתִּי לוֹ: "בּוֹא נַגִּיד 'מִזְמוֹר לְתוֹדָה', נָשִׁיר וְנִרְקֹד". הוּא הִסְתַּכֵּל עָלַי בְּצוּרָה מוּזָרָה. "מָה זֹאת אוֹמֶרֶת לוֹמַר תּוֹדָה? לָשִׁיר? לִרְקֹד?" לִמַּדְתִּי אוֹתוֹ שֶׁאִם אוֹמְרִים תּוֹדָה לַה' גַּם עַל הַצָּרָה, ה' נוֹתֵן אֶת הַיְשׁוּעָה. הַכֹּל לְטוֹבָה. וּלְאַט לְאַט הִתְחִיל לָשִׁיר. תּוֹךְ כְּדֵי כָּךְ, הוּא מְקַבֵּל הוֹדָעָה שֶׁהַמַּצָּב מַחְמִיר, וְשֶׁחִבְּרוּ אֶת אֲחוֹתוֹ לִמְכוֹנַת הַנְשָׁמָה. אָמַרְתִּי לוֹ: "אַל תִּתְבַּלְבֵּל, בּוֹא נַמְשִׁיךְ". הַכֹּל בְּשִׁירָה וּבְנִגּוּנִים. תּוֹךְ כְּדֵי דִּבּוּר, הַבָּחוּר מְקַבֵּל טֶלֶפוֹן מִבֵּית הַחוֹלִים. הַדּוֹדָה רוֹצָה שֶׁיַּחֲתֹם יַחַד אִתָּהּ עַל נִתּוּק אֲחוֹתוֹ מִמְּכוֹנַת הַהַנְשָׁמָה. הָרוֹפְאִים לֹא נוֹתְנִים לָהּ שׁוּם סִכּוּי לִשְׂרֹד, וְצָרִיךְ אֶת מְכוֹנַת הַהַנְשָׁמָה לְטוֹבַת חוֹלֶה אָנוּשׁ אַחֵר שֶׁהִגִּיעַ לְבֵית הַחוֹלִים. הוּא לֹא הִסְכִּים בְּשׁוּם אֹפֶן. הוּא אָמַר לַדּוֹדָה: "תְּנִי לָנוּ עוֹד קְצָת זְמַן, אֲנַחְנוּ עוֹבְדִים עַל זֶה". פִּתְאוֹם הוּא מְקַבֵּל הוֹדָעָה מֵרוֹפֵא הַמַּחְלָקָה שֶׁיֵּשׁ אוֹפְצִיָּה שֶׁל נִתּוּחַ, אֲבָל הַסִּכּוּיִים קְלוּשִׁים. מִתְקַשְּׁרִים לָאָח בָּאָרֶץ, וְהוּא אוֹמֵר: בֶּטַח, נַעֲשֶׂה נִתּוּחַ. בַּצֶּוֶת הָרְפוּאִי אוֹמְרִים: זֶה עִנְיָן שֶׁל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה דַּקּוֹת, לָדַעַת אִם הַנִּתּוּחַ יַעֲזֹר. מַתְחִילִים אֶת הַנִּתּוּחַ, הָאָח מְקַבֵּל הוֹדָעָה שֶׁאֵין תִּקְוָה. בַּדַּקָּה הָאַחֲרוֹנָה, אַחֲרֵי שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה דַּקּוֹת, מִתְקַשֵּׁר הָרוֹפֵא וְאוֹמֵר "הַנִּתּוּחַ הִצְלִיחַ. רַק סִיַּמְנוּ, וְהִיא הִתְחִילָה לַחֲזֹר לְהַכָּרָה". וְכֻלָּם כָּאן בְּקֶבֶר דָּוִד, מוֹדִים לַה'. הַטֶּלֶפוֹן מְצַלְצֵל, וְעַל הַקַּו נִמְצָא הָרוֹפֵא מִצָּרְפַת. רוֹפֵא עֲרָבִי. שׁוֹאֵל הָרוֹפֵא אֶת הָאָח: "תַּגִּיד לִי, מָה עֲשִׂיתֶם?" אָמַר לוֹ הָאָח: "פָּנִינוּ לְבוֹרֵא עוֹלָם". אָמַר לוֹ הָרוֹפֵא: "זֶה אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁפְּנִיתֶם לַבּוֹרֵא, אֲבָל יֵשׁ פֹּה מַשֶּׁהוּ נוֹסָף שֶׁעֲשִׂיתֶם שֶׁאַתֶּם מַסְתִּירִים מִמֶּנִּי, כִּי הַנֵּס הָיָה כָּל כָּךְ גָּדוֹל וְלֹא צָפוּי, שֶׁלִּכְנוֹת לַבּוֹרֵא זֶה לֹא מַסְפִּיק". אָמַר לוֹ הָאָח: "אָמַרְנוּ תּוֹדָה לְבוֹרֵא עוֹלָם שֶׁהִיא עַל סַף מָוֶת, וְשֶׁכָּל מָה שֶׁהַבּוֹרֵא עוֹשֶׂה לְטוֹבָה הוּא עוֹשֶׂה, וְשַׁרְנוּ שִׁירִים שֶׁל תּוֹדָה וְרִקּוּדִים לְבוֹרֵא עוֹלָם". וּמָה הָיָה בְּסוֹף? - הַיַּלְדָּה עָבְרָה שִׁקּוּם וְהִשְׁתַּחְרְרָה מִבֵּית הַחוֹלִים לְאַחַר שְׁבוּעַיִם.

אמרתי תודה ונושעתי
052-2240696

Breslev.co.il

ילדון חידודון
בין הפותרים יוגרלו מתנות

המערער גרם למתנות.

פתרון פרשת בהעלותך: 'ונסע דגל מחנה דן מאסף לכל המחנות' (י', כ"ה) וברש"י- 'לפי שהיה שבטו של דן מרובה באוכלוסין היה נוסע באחרונה וכל מי שהיה מאבד דבר היה מחזירו לו'.

הזוכה: חיים ג. ברכפלד

פתרונות לשלוח למייל | פקס:
al5308000@gmail.com|02-5812252

חיזוקית-
סיון | תורה-תבלין
כל מצוות התורה הן
עצות טובות לחיים טובים
לקבלת מסרים מחזקים: 052-6672221

ילדים אומרים תודה
סיפור בהמשכים לילדים

מתנה ושמה תודה
052-2240696

רוצה גם לזכות בהגרלה?
גם אתה יכול!
שלח לנו סיפור תודה ותיכנס להגרלה
al5308000@gmail.com

להתעורר מהשינה (חלק א)

שְׁמִי נָתִי. אֲנִי לוֹמֵד בְּכִתָּה ה' בְּתַ"ת שֶׁבּוֹ יֵשׁ לִי הַרְבֵּה חֲבֵרִים וַאֲנִי נֶהֱנֶה מִכָּל רֶגַע וָרֶגַע. רַק בְּעָיָה אַחַת מְעִיבָה עַל הַיּוֹם הַנִּפְלָא שֶׁלִּי: אֲנִי "מְאַחֵר כְּרוֹנִי". בְּכָל אֹפֶן, כָּךְ קוֹרֵא לִי הַמְפַקֵּחַ, בִּבְדִיחוּתָא כַּמּוּבָן. לָמָּה זֶה מַפְרִיעַ לִי כָּל כָּךְ, אַתֶּם שׁוֹאֲלִים? וּבְכֵן, כָּל הַחֲבֵרִים שֶׁלִּי מַגִּיעִים מֻקְדָּם, הֵם מְסַפְּרִים אֶחָד לַשֵּׁנִי חֲוָיוֹת, מַחְלִיפִים קְלָפִים, וּמַסְפִּיקִים לְשַׂחֵק קְצָת תּוֹפֶסֶת וּמִשְׂחָקִים שׁוֹנִים בֶּחָצֵר לִפְנֵי הַתְּפִלָּה. לְאַחַר מִכֵּן, כֻּלָּם נִכְנָסִים לַתְּפִלָּה וּמִתְפַּלְּלִים בְּיַחַד.

אֲנִי, לְעֻמַּת זֹאת, מַגִּיעַ לִקְרַאת סוֹף הַתְּפִלָּה וּמִתְפַּלֵּל לְבַד בַּמִּסְדְּרוֹן, בִּזְמַן שֶׁהַשִּׁעוּר כְּבָר מַתְחִיל.

אֵיךְ זֶה קוֹרֶה לִי, אַתֶּם שׁוֹאֲלִים? וּבְכֵן, הַבְּעָיָה מַתְחִילָה כְּבָר בַּלַּיְלָה.

כְּדֵי שֶׁתָּבִינוּ אֶת הַבְּעָיָה שֶׁלִּי אֲנִי חַיָּב לְהַקְדִּים וּלְהַסְבִּיר לָכֶם שֶׁאֲנִי בֶּן זְקוּנִים.

מָה זֶה אוֹמֵר?

זֶה אוֹמֵר שֶׁאֲנִי הַיָּחִיד שֶׁצָּרִיךְ לָלֶכֶת לִישֹׁן בְּשָׁעָה שְׁמוֹנֶה, כְּשֶׁכָּל אַחַי עֵרִים, מִסְתּוֹבְבִים, אוֹכְלִים אֲרוּחַת עֶרֶב. אַתֶּם בֶּטַח מְבִינִים שֶׁאֵין לִי שׁוּם רָצוֹן לְהִכָּנֵס לַמִּטָּה בְּמַצָּב כָּזֶה. אַחְיוֹתַי שֶׁבְּסֶמִינָר לוֹמְדוֹת עַד שָׁעוֹת מְאֻחָרוֹת בַּלַּיְלָה. כַּמּוּבָן, זֶה מְלֻוֶּה בְּשָׁעוֹת שֶׁל שִׂיחוֹת טֶלֶפוֹן וְצִחְקוּקִים עִם חַבְרוֹתֵיהֶן. יֵשׁ לִי שְׁנֵי אַחִים בִּישִׁיבָה קְטַנָּה שֶׁמַּגִּיעִים בְּעֶשֶׂר בַּלַּיְלָה, גַּם הֵם מְלֵאִים בַּחֲוָיוֹת וְסִפּוּרִים.

יֵשׁ לִי אָח בִּישִׁיבָה גְּדוֹלָה בְּשִׁדּוּכִים, כָּךְ שֶׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת אִמִּי כָּל עֶרֶב עוֹשָׂה כַּמֻּיּוֹת שֶׁל טֶלֶפוֹנִים. כַּמּוּבָן, בְּכָל הַבַּלַּגָּן הַזֶּה אַף אֶחָד לֹא שָׂם לֵב שֶׁאֲנִי בִּכְלָל לֹא בַּדֶּרֶךְ לַמִּטָּה. אֲנִי מַקְשִׁיב קְצָת לָאָח הַזֶּה, קְצָת לָאָחוֹת הַזֹּאת, שׁוֹאֵל שְׁאֵלוֹת, וְאִם אֵין מַשֶּׁהוּ מַמָּשׁ מְעַנְיֵן, אֲנִי פּוֹתֵחַ סֵפֶר וְקוֹרֵא בְּשֶׁקֶט, כְּשֶׁאָזְנִי תָּמִיד כְּרוּיָה לִשְׁמֹעַ מַשֶּׁהוּ מְעַנְיֵן שֶׁעָשׂוּי לָצוּץ.

"בִּשְׁבִיל מָה לָלֶכֶת לִישֹׁן מֻקְדָּם אִם יֵשׁ כָּל כָּךְ הַרְבֵּה דְּבָרִים נֶחְמָדִים?" אָמַרְתִּי לְאָחִי שֶׁהִתְפַּלֵּא לִרְאוֹת אוֹתִי מִסְתּוֹבֵב עֲדַיִן בַּבַּיִת בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה.

לִפְעָמִים אֲנִי נִרְדָּם עַל הַסַּפָּה אוֹ עַל הַכֻּרְסָה, אוֹ עַל מִטָּה שֶׁל אַחַד הָאַחִים שֶׁלִּי. אֲנִי דַּוְקָא אוֹהֵב אֶת זֶה. זוֹ דֶּרֶךְ מְעַנְיֶנֶת לָלֶכֶת לִישֹׁן.

המשך בשבוע הבא

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

בס"ד בר"ה

פרשת קרח

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

מאמר

ראש הישיבה

פרשת קרח

כשרוצים לתאר אדם שמאבד את כל היציבות בחיים בין אם זו יציבות כלכלית, יציבות אישית, יציבות זוגית, או יציבות נפשית - אומרים ש"הקרקע נשמטת מתחת לרגליו".

הקרקע היא הבסיס והיא סמל היציבות. בפרשת השבוע מתרחשת רעידת אדמה, אבל זו לא רעידת אדמה רגילה, אלא זו רעידת אדמה שאדם מביא על עצמו, הוא בעצמו שומט את הקרקע מתחת לרגליו.

במאמר זה בעזרת ה' נבין מהם הקרקע והבסיס האמתי שלנו, ונלמד את הדרך להגיע ליציבות אמתית בחיים בגוף בנפש ובממון גם במציאות חיים סוערת.

בשבועות האחרונים דיברנו על יסוד באמונה ובדרך התודה, והוא להבין את המציאות שלנו כאורחים בעולם הזה, להפנים באמת שה' לא חייב כלום לאף אחד. ההבנה הזאת היא סוד האושר, כי אורח שמח בכל מה שנותנים לו ומעריך ואומר תודה, ולא עולה על דעתו לבוא בטענות ובדרישות.

יש לך חוזה?

כל ההרגשות של האדם שהוא לא מרוצה מהחיים שלו, הפירוש שלהן הוא שהוא חושב שחייבים לו. אם יש לך חוזה שבו כתוב שבורא עולם חייב לך משהו, תגיש תביעה.

תרצה או לא תרצה, האמת היחידה היא שה' לא חייב לך כלום, ומי שחי את האמת - החיים שלו מתוקים ומאושרים, הוא שמח ומעריך כל דבר ולא מייחס חשיבות לשום חיסרון, כי הוא לא מצפה לכלום, הכול זה רק מתנת חינם. גם את הזכויות שלו הוא רואה כחובה כלפי שמים, שריחמו עליו וזיכו אותו לעשות, ובוודאי שאינו מרים את ראשו לדרוש שום דבר בכוח.

בפרשות קודמות ראינו את תופעות הבכיינות הקשות של דור המדבר שהיה להם כל טוב ועוד ציפה להם כל טוב - ורק בגלל שחשבו שמגיע להם הביאו על עצמם ועל כולנו צרות צרורות. ולעומת זאת ראינו את משה רבינו, האדם שהוא כמעט היחיד בהיסטוריה שאפשר לומר עליו שיש לו באמת זכות טענה, ובכל זאת הוא רואה את עצמו כבעל חוב גמור ומבקש אך ורק מתנת חינם.

הרגשות החבויים מתגלים

אנחנו עדיין נמצאים מזועזעים מכפיות הטובה והחוצפה של המתאוננים והמרגלים שחשבו הכול מגיע לי - והנה, בפרשת השבוע שלנו, בא קורח ושם את הדברים על השולחן. הוא אומר בפה מלא: אני צריך להיות מלך. הכול מגיע לי. לי מגיע השלטון!

ואת הטענות שלו על השתררות ועל תאוות שלטון, הוא טוען כלפי האדם העניו ביותר שלא רואה את עצמו כראוי לכלום, שעוד עומד ומתווכח עם בורא עולם שבוע שלם רק כדי לא לקבל את ההנהגה. וגם כשהוא כבר מקבל את ההנהגה, ברור לו ששליחים רבים למקום ושאין לו שום יתרון על שום אדם, ברור לו שהוא כשלעצמו לא היה מגיע לכלום בלי עזרת ה', ואם כן הכול שייך לה' ולא שייך לו, הכול זה רק חסד - אז מה יש לו להחזיק מעצמו?

המפגש בין שתי הדמויות המנוגדות, משה רבינו שהוא אין ואפס בעיני עצמו לעומת קורח שלמורות שקיבל הכול - עושר אגדי ותפקיד מרומם - נעשה שיכור ועיוור מרוב ההרגשה של "הכול מגיע לי" - המפגש הזה מעורר אותנו להתבוננות נוספת על יסוד החיים שלמדנו שה' לא חייב לי כלום ואיך זה בא לידי ביטוי בחיים של כל אחד ואחת.

טיפשות או כפירה או שתיהן גם יחד?

כבר הבאנו במאמר הראשון בסדרה זו את המשל על הטרמפיסט שעולה לרכב וצועק על בעל הרכב. משל זה המחיש עד כמה שההתנהגות הזו מטופשת, ועל פי זה נבין את דברי חז"ל ששואלים על קורח שפיקח היה מה ראה לשטות זו. אין שטות גדולה מזו.

אבל זו לא רק שטות, אלא זה גם שקר וכפירה. כי האמת היא שאין עוד מלבדו, הכול של ה' והכול בכוחו ועל הכול אנחנו חייבים להודות לו ולא מגיע לנו כלום. זה יסוד האמונה. כאשר אדם חושב שה' חייב לו, הוא שקוע בשקר גמור ואין לך כפירה גדולה מזו ולכן אומרים חז"ל שקורח היה כופר.

כי ההתחלה והשורש של כל הכפירות היא שאדם כופר במציאות שכל מה שיש לו בחיים הכול חסד ושה' לא חייב לו כלום. כי "עולם חסד ייבנה", חסד ה' זה יסוד העולם, הארץ עומדת על חסדי ה' כמו שכתוב: "לרוקע הארץ על המים" - והמים מסמלים את החסדים.

וזה גם יסוד הקיום הפרטי של כל אדם, אף אחד לא עומד וקיים בזכות עצמו אלא רק בחסדי ה' - והכופר בחסדי ה' כופר בעצם הקיום שלו עצמו. ולכן נענש קורח בכך שהאדמה פצתה את פיה ובלעה אותו. כי הוא כפר ביסוד קיומו, ולכן כבר אין לו על מה לעמוד.

סוד היציבות

ולעצמנו נלמד שיסוד הקיום וסוד היציבות בחיים הם ההרגשה שה' לא חייב לי כלום. כאשר אדם מרגיש "מגיע לי" - הוא כופר בחסדי ה' ושומט את הקרקע מתחת לרגליים של עצמו.

וזה מסר שנוגע לכל אחד ואחד שיש לו חיסרון בחיים ומתפלל להשלים את החיסרון, שנקודת המוצא שלו צריכה להיות שה' לא חייב לו כלום. ה' לא חייב לאף אחד לא זיווג, ולא פרנסה, ולא רפואה, ולא בנים. לכן כל התפילה מאל"ף ועד ת"ו

המשך בעמוד 3

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |

טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252

לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

ירושלים

יום ד',
ל' סיון (19/ד/03)
ישיבת "חוט של חסד"
שמואל הנביא 13,
בשעה 20:30

חולון

יום ה',
א' תמוז (19/ד/04)
בית כנסת ע"ש חללי צה"ל
המעפילים פינת המצודה
בשעה 21:30

גליון 627
כ"ו סיון תשע"ט

	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:13	20:30	21:05
תל אביב	19:30	20:33	21:03
חיפה	19:25	20:35	21:07
באר שבע	19:29	20:30	21:03

רם התורה

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

מלכותו לעולם ועד", גם בד' תיבות החסרות כנגד ד' כנפות החיות שנחסרו בגלות, ועל כך אנו מתפללים: **"מלוך על כל העולם"**, שכן **מלו"ך** הוא ראשי תיבות **כ'בוד מ'לכותו ל'עולם ו'עד.**

"והייתם קדושים לאלקיכם" להשלים עבודת המלאכים

בדרך זו במסילה נעלה לבאר דברי התרגום יונתן, שמפרש מה שכתוב: **"למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם - ותהוון קדישין הי כמלאכיא דמשמשין קדם ה' אלקון"**, אשר כפי שביארנו רצה ליישב בזה מה שכפל הכתוב: **"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם"**, ושוב חזר הכתוב שנית: **"למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם"**.

נקדים מה שכתב הרמב"ן פרשת יתרו בפסוק (שמות כ-ח): **"זכור את יום השבת לקדשו"**, כי מה שכתוב בלוחות הראשונים **"זכור"** הוא מצות עשה, ומה שכתוב בלוחות השניים (דברים ה-יב): **"שמור את יום השבת לקדשו"**, הוא מצות לא תעשה, כמבואר בגמרא (עירובין צו.): **"כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא בלא תעשה"**.

והוסיף הרמב"ן לבאר מה שנתן לנו הקב"ה את השבת במצות עשה **"זכור"** ובמצות לא תעשה **"שמור"**, כי מצות עשה היא כנגד אהבת ה' ומצות לא תעשה היא כנגד יראת ה', ומטעם זה קיימא לן **"עשה דוחה לא תעשה"**, כי מצות עשה שהיא מצד אהבת ה' דוחה מצות לא תעשה שהיא מצד יראת ה', הנה הדברים בלשון קדשו:

"כי מדת זכור רמזו במצות עשה, והוא היוצא ממדת האהבה והוא למדת הרחמים, כי העושה מצות אדוניו אהוב לו ואדוניו מרחם עליו, ומדת שמור במצות לא תעשה, והוא למדת הדין ויוצא ממדת היראה, כי הנשמר מעשות דבר הרע בעיני אדוניו ירא אותו, ולכן מצות עשה גדולה ממצות לא תעשה, כמו שהאהבה גדולה מהיראה, כי המקיים ועושה בגופו ובממונו רצון אדוניו, הוא גדול מהנשמר מעשות הרע בעיניו, ולכך אמרו דאתי עשה ודחי לא תעשה".

הנה כי כן ירווח לנו להבין סדר הפסוקים בזכירת מצוות ה' בזכות הציצית, אשר כפי שלמדנו מדברי ה"נועם אלימלך" צריך להשלים בד' כנפות הציצית, ד' הכנפיים של המלאכים הקדושים הנושאים את כסא הכבוד לעבוד את ה' באהבה וביראה, לכן גילה לנו הקב"ה ענין זה במה שפתח לומר: **"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם"**, שנקיים במעשה את כל מצוות עשה, שהן כנגד אהבת ה' שהיא גדולה מיראה.

אולם מאחר שצריך לעבוד את ה' גם מיראה, לכן כתוב מיד אחר כך: **"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם"**. ופירש רש"י: **"הלב והעינים הם מרגלים לגוף ומסרסרים לו את העבירות, העין רואה, והלב חומד, והגוף עושה את העבירות"**. הרי לנו דברים ברורים שאזהרה זו כוללת שלא לתור אחרי כל הלא תעשה.

עבדים למקום עבודה מיראה בנים למקום עבודה מאהבה

מעתה יאירו עינינו וישמח לבנו להבין מה שחזר הכתוב לומר מיד אחר כך: **"למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם"**, ומפרש בתרגום יונתן הכוונה בזה: **"ותהוון קדישין הי כמלאכיא דמשמשין קדם ה' אלקון"**, כי בכך מלמדנו הכתוב שתכלית השילוב של העבודה מאהבה במצוות עשה והעבודה מיראה במצוות לא תעשה, היא כדי להשלים בכך את ד' כנפי המלאכים שאינן בשלימות בזמן הגלות, אשר כנגדן צונו הקב"ה להטיל ציצית על ד' כנפי הבגד, ועל ידי זה יזכו להיות כמלאכים המשמשים לפני הקב"ה בכסא הכבוד לעבוד את ה' באהבה וביראה.

כיון שבאנו לידי כך יומתק ליישב מה שמצינו בענין מצות ציצית, כי מצד אחד בזכות מצות ציצית אנו נקראים בנים למקום, ומצד שני בזכות מצות ציצית אנו נקראים עבדים למקום, על פי מה שמבואר בספרים הקדושים כי בזכות העבודה מיראה אנו נקראים עבדים למקום, כעבד המשמש את אדוניו ביראה, ואילו בזכות העבודה מאהבה אנו נקראים בנים למקום, כבן המשמש את אביו באהבה.

וזהו שאמר הקב"ה (מלאכי א-ו): **"בן יכבד אב ועבד אדוניו, ואם אב אני איה כבודי, ואם אדונים אני איה מוראי"**. הנה כי כן מאחר שתכלית מצות ציצית בד' כנפות הבגד, היא להשלים את ד' הכנפיים של המלאכים העובדים את ה' באהבה וביראה, לכן בזכות ציצית אנו זוכים להיות הן בבחינת בנים והן בבחינת עבדים.

ולפי המבואר שבזכות מצות ציצית בד' כנפות הבגד, אנו זוכים לעבוד את ה' באהבה וביראה בבחינת בנים ועבדים, להשלים בכך את ד' הכנפיים החסרות למלאכים בזמן הגלות, הרי תפלתנו לה' היא שבזכות מצות ציצית יגאלנו הקב"ה גאולה שלימה, להחזיר למלאכי עליון את כל הכנפיים בבחינת: **"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"**.

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ו לרפואה השלימה של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני שתחי'

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

רם התורה

לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

נועם אלימלך: תכלת דומה לים, שיש לו מדת יראה שלא לעבור את הגבול שקבע לו הקב"ה במעשה בראשית

"ים דומה לרקיע", צבא השמים ובראשם השמש שיש להם מדת אהבה, כמו שכתוב: "והוא כחתן יוצא מחופתו"

הרבי ר' אלימלך: בגלות חסרות שתי התיבות "כבוד מלכותו", ועל כך מתפללים: "גלה כבוד מלכותך"

הרה"ק מאפטא: בגלות חסרות "לעולם ועד", ונשארו ד' תיבות בשכ"ם נוטריקון ב'רוך ש'ם כ'בוד מ'לכותו

עיקר החסר הוא בשתי הכנפיים שעובדים בהן את ה' מיראה, אבל באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים, שאחרי החורבן יש פגם בארבע כנפיים שעובדים בהן את ה' מאהבה ומיראה, והחובה מוטלת עלינו לתקנן.

לפי זה מגלה לנו הרבי ר' אלימלך זי"ע חידוש גדול, כי מה שצונו הקב"ה להטיל ציצית וחוט של תכלת בארבע כנפות הבגד, הוא כדי להשלים בכך את העבודה של המלאכים הסובבים את כסא הכבוד, אשר בגלות חסרות להם ארבע כנפיים, כי אינם יכולים לעבוד בהן את ה' באהבה וביראה כפי שעבדו בהן בזמן שבית המקדש היה קיים.

הנה כי כן זהו ביאור המסע המשולש של רבי מאיר בעקבות חוט של תכלת: **"מפני שהתכלת דומה לים"**, שממנו אנו למדים לעבוד את ה' ביראה, **"וים דומה לרקיע"**, שממנו אנו למדים לעבוד את ה' באהבה, **"ורקיע לכסא הכבוד"**, כי על ידי שנעבוד את ה' באהבה וביראה נזכה להשלים את העבודה של המלאכים המשמשים לפני הקב"ה, שבגלות חסרות להם ארבע כנפיים לעבוד בהן את ה' באהבה וביראה. אלו תוכן דבריו הקדושים.

יפה העיר חתני הרה"ח ר' חיים מערלין שליט"א, כי לפי זה יומתק להבין מה שמבואר ב"שער הכונות" לרבינו האריז"ל (תפילת השחר), כי כשאומרים בברכות קריאת שמע: **"מהר והבא עלינו ברכה ושלום מהרה מארבע כנפות כל הארץ"**, צריך לקבץ את ארבע הציציות בידו.

ויש לומר הענין בזה כי מתחילה אנו מתפללים: **"יחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך"**, כדי להשלים באהבה וביראה את ד' הכנפיים החסרות בגלות. והנה מיד אחר כך אנו מתפללים על הגאולה: **"מהר והבא עלינו ברכה ושלום מהרה מארבע כנפות כל הארץ"**, שאז יחזרו ד' כנפי המלאכים החסרות בגלות, לכן ראוי לקבץ ד' כנפות הציצית שהן כנגד ד' כנפיים אלו.

המחלוקת בין הרבי ר' אלימלך ותלמידו הרה"ק מאפטא זי"ע

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, להשתעשע במה שיש ללמוד מדברי ה"נועם אלימלך" חידוש עצום, על מה שהביא תלמידו הרה"ק מאפטא זי"ע ב"אוהב ישראל" (פרשת וישב ד"ה הלא אחיך רועים בשכם), שנחלק עם רבו הרבי ר' אלימלך זי"ע בנוגע לשתי הכנפיים החסרות בגלות, הנה הדברים בלשון קדשו:

"והנה איתא בכתבי האר"י זללה"ה, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, אינון שית תיבין נגד שית גדפין [שש תיבות הן כנגד שש כנפי החיות]. **נמצא בזמן הזה שחסר ב' גדפים** [של המלאכים] **כנ"ל, חסר גם כן ב' תיבין מאלו ששה תיבות ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הנ"ל.**

ואמר מורי הרב הקדוש כו' מ' אלימלך זללה"ה, ששני תיבות החסרים הם כבוד מלכותו. ולזה אנחנו מבקשים ומתפללים להשי"ת בתפלת מוספים של ימים טובים, גלה כבוד מלכותך עלינו, עד כאן דברי קדשו. ואני אומר שהשני תיבות אשר הם חסרים מזמן החורבן בית המקדש הם לעולם ועד".

לפי זה מפרש ה"אוהב ישראל" פרשת וישב מה שכתוב (בראשית לז-יג): **"ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רועים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני"**. בכך רמז יעקב ליוסף על זמן הגלות שחסרות ב' הכנפיים של **"לעולם ועד"**. וזהו שאמר לו: **"הלא אחיך רועים בשכם"** - בגלות הם רועים **בשכ"ם** נוטריקון **ב'רוך ש'ם כ'בוד מ'לכותו**, כי ב' הכנפיים **"לעולם ועד"** חסרות.

ומה נפלאים הם דברי ה"בת עין" שכתב גם כן רמז זה, והוסיף לפרש בזה מה שהשיב יוסף: **"ויאמר לו הנני"** - **ל"ו** נוטריקון **ל'עולם ו'עד**, בכך רמז ליעקב שהוא מוכן ומזומן לקרב את הגאולה, ולהשלים ב' הכנפיים החסרות בגלות. וכתב עוד כי **יוס"ף** בגימטריא ו' פעמים שם **הוי"ה** כי הוא משלים את כל שש הכנפיים, וכפי הנראה כוונתו על משיח בן יוסף שהוא מזרעו של יוסף שיבוא בזמן הגאולה.

"אלו ואלו דברי אלקים חיים"

והנה כאשר נתבונן נראה כי המחלוקת בין הרבי ר' אלימלך ותלמידו הרה"ק מאפטא זי"ע, היא ממש המחלוקת בגמרא בין רב לרבנן, כי לפי שיטת רב שבגלות חסרות שתי הכנפיים האמצעיות אשר בהן יעופפו לומר בהן שירה, הרי זה כשיטת הרבי ר' אלימלך שמשש התיבות של "ברוך שם" חסרות שתי התיבות האמצעיות **"כבוד מלכותו"** שהן כנגד שתי הכנפיים האמצעיות, ואילו לפי שיטת הרבנן שבגלות חסרות שתי הכנפיים האחרונות שהמלאכים מכסים בהן את הרגלים, הרי הן שתי הכנפיים האחרונות שהן כנגד שתי התיבות האחרונות **"לעולם ועד"**.

מעתה לפי מה שלמדנו מדברי הרבי ר' אלימלך עצמו, כי שתי הדעות בגמרא אלו ואלו דברי אלקים חיים, עד כדי כך שמטעם זה הקדים הקב"ה לתת לנו מצות ציצית בד' כנפות הבגד, כדי להשלים בכך את ד' הכנפיים החסרות למלאכים בגלות, נמצא כי גם הרבי ר' אלימלך שאומר שבגלות חסרות ב' תיבות **"כבוד מלכותו"**, מודה לתלמידו הרה"ק מאפטא שבגלות חסרות גם ב' תיבות **"לעולם ועד"**.

אלא שכפי הנראה סובר הרבי ר' אלימלך, שהעיקר מה שחסר בגלות הוא **"כבוד מלכותו"**, כנגד שתי הכנפיים האמצעיות שהמלאכים עובדים בהן את ה' מאהבה, ואילו הרה"ק מאפטא סובר שהעיקר מה שחסר בגלות הוא **"לעולם ועד"**, כנגד שתי הכנפיים האחרונות שהמלאכים עובדים בהן את ה' מיראה. אולם למעשה כפי שאנו למדים מדברי ה"נועם אלימלך" עצמו אלו ואלו דברי אלקים חיים.

ויש לומר בזה פרפרת נאה במה שאנו מתפללים בראש השנה: **"מלוך על כל העולם כולו בכבודך"**. כי בכך אנו מתפללים שימלוך הקב"ה על כל העולם בכל שש התיבות: **"ברוך שם כבוד**

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

ביאור התרגום יונתן: "והייתם קדושים לאלקיכם - ותהוון קדישין הי כמלאכיא דמשמשין קדם ה' אלקכון"

מחלוקת בגמרא: רב אמר שבגלות חסרות למלאכים ב' כנפיים שאומרים בהן שירה מפאת אהבת ה'

רבנן אומרים שבגלות חסרות למלאכים ב' כנפיים האחרונות שמכסים בהן את רגליהם מפחד ה'

נועם אלימלך: ד' כנפות הציצית לעבוד בהן את ה' באהבה ויראה כדי להשלים ד' כנפיים של המלאכים

ביאור החוט המשולש ים רקיע וכסא הכבוד

רחש לבי דבר טוב לבאר דברי התרגום יונתן על פי מה ששנינו בגמרא (מנחות מג:): **"תניא היה רבי מאיר אומר, מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין, מפני שהתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע לכסא הכבוד"**. ופירש רש"י: **"ומכח התכלת מזכיר היושב על כסא"**. וצריך ביאור להבין התועלת בשלשה המסעות בעקבות החוט של תכלת, המסע הראשון לים, המסע השני לרקיע, עד שאנו מגיעים למסע השלישי העליון מכולם, לזכור את הקב"ה היושב על כסא הכבוד.

והנני להעלות שלחן מלכים מה שמצינו על כך ביאור נשגב במשנתו הטהורה של הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע ב"נועם אלימלך", וכעבדא קמיה מאריה נרחיב בביאור דבריו הקדושים, שיסודתם בקודש על מאמר המדרש בילקוט שמעוני (פרשת האזינו רמז תתקמב) על הפסוק (דברים לב-א):

"האזינו השמים ואדברה. אמר לו הקב"ה למשה, אמור להם לישראל הסתכלו בשמים שבראתי לשמשכם, שמא שינו מדתן, או שמא גלגל חמה יצא ממערב, שנאמר (קהלת א-ה) **וזרח השמש ובא השמש, ולא עוד אלא ששמח לעשות רצוני, שנאמר** (תהלים יט-ו) **והוא כחתן יוצא מחופתו...**

וכן לענין הים הוא אומר (ירמיה ה-כב) **האותי לא תיראו נאום ה' אם מפני לא תחילו אשר שמתי חול גבול לים** [חק עולם ולא יעברנהו], **שמשעה שגזרתי עליו שמא שינה את מדתו ואמר אעלה ואציף את העולם, לא, כענין שנאמר** (איוב לח-י) **ואשבור עליו חוקי וגו', ואומר עד פה תבוא ולא תוסיף, ולא עוד אלא שמצטער ואין יכול מה לעשות, כענין שנאמר** (ירמיה שם) **ויתגעשו ולא יוכלו.**

והרי דברים קל וחומר, ומה אלו שנעשו לא לשכר ולא להפסד, אם זוכין אין מקבלין שכר, ואם חוטאין אין מקבלין פורענות, ואין חסין על בניהן ועל בנותיהן, לא שינו מדתן, אתם שאם זכיתם אתם מקבלין שכר, ואם חטאתם אתם מקבלין פורענות, ואתם חסים על בניכם ועל בנותיכם, על אחת כמה וכמה שאתם צריכים שלא תשנו את מדותיכם".

ממדרש זה למד הרבי ר' אלימלך יסוד גדול, כי צבא השמים ובראשם השמש עובדים את ה' עבודה מאהבה, כלשון המדרש: **"ולא עוד אלא ששמח לעשות רצוני, שנאמר והוא כחתן יוצא מחופתו"**. ואילו הים עובד את ה' מיראה כלשון הכתוב: **"האותי לא תיראו נאום ה' אם מפני לא תחילו אשר שמתי חול גבול לים"**, וכלשון המדרש: **"ולא עוד אלא שמצטער ואין יכול מה לעשות"**.

לפי זה הוא מבאר בדברי קדשו מה שנתן רבי מאיר טעם לחוט של תכלת: **"מפני שהתכלת דומה לים"**, ועל ידי זה נלמד מהים לעבוד את ה' מיראה שלא לעבור על מצוות ה', כמו שיש לים יראה גדולה שלא לעבור את הגבול שקבע לו הקב"ה, **"וים דומה לרקיע"**, כדי להזכיר לנו שצריך לעבוד את ה' גם מאהבה, כמו כל צבא השמים ובראשם השמש ששמחים לעשות רצון קונם. [יש להעיר כי פירוש זה מבואר גם ב"כלי יקר", והוסיף לפרש לפי זה: **"ורקיע דומה לכסא הכבוד"**, כי בזכות אהבת ה' שאנו למדים מהרקיע, נזכה להתחבר עם הקב"ה היושב על כסא הכבוד שמשם נחצבו נשמות ישראל].

במצות ציצית אנו משלימים ארבע כנפיים החסרות בגלות

בדרך זו ממשיך ה"נועם אלימלך" לבאר המסע השלישי הנשגב מכולם: **"ורקיע דומה לכסא הכבוד"**, על פי מה שכתוב בדברי הנביא (ישעיה ו-א): **"בשנת מות המלך עוזיהו וארא את אדני יושב על כסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל, שרפים עומדים ממעל לו שש כנפיים שש כנפיים לאחד, בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו, ובשתים יעופף".**

מקשה על כך בגמרא (חגיגה יג:) סתירת הכתובים, כי כאן בנבואת ישעיה כתוב כי למלאכים העומדים מסביב לכסא הכבוד יש שש כנפיים, ואילו בנבואת יחזקאל כתוב (יחזקאל א-ו): **"וארבע כנפיים לאחת להם"**. ותירצו בגמרא: **"לא קשיא כאן בזמן שבית המקדש קיים** [היו להם שש כנפיים], **כאן בזמן שאין בית המקדש כביכול שנתמעטו כנפי החיות"**. שואלים בגמרא: **"הי מינייהו אימעוט"**, איזו משתי הכנפיים חסרות להם בגלות. נחלקו על כך הדעות:

"אמר רב חננאל אמר רב, אותן שאומרות שירה בהן, כתיב הכא (ישעיה שם) **ובשתים יעופף וקרא זה אל זה ואמר** [קדוש קדוש קדוש ה' צבאות מלוא כל הארץ כבודו, הרי מבואר שאומרים שירה בשתי הכנפיים שמעופפים בהן], **וכתיב** (משלי כג-ה) **התעיף עיניך בו ואיננו** [כי בגלות אין להם שתי כנפיים אלו], **ורבנן אמרי אותן שמכסות בהן רגליהם, שנאמר** (יחזקאל א-ז) **ורגליהם רגל ישרה** [הרי שראה יחזקאל את רגליהם], **ואי לאו דאימעוט מנא הוה ידע"**. אם היו מכוסים איך ראה אותם יחזקאל.

ומבאר ה"נועם אלימלך" כי אלו ואלו דברי אלקים חיים, ובלשון קדשו: **"והצדיק צריך לתקן ב' הדעות"**, כי בשתי הכנפיים שהמלאכים אומרים בהן שירה, הוא מפאת שעובדים את ה' באהבה עד כדי כך שפוצחים בשירה, ואילו שתי הכנפיים שמכסים בהן את הרגלים, הוא מפאת שעובדים את ה' ביראה ומגודל הפחד הם מסתירים את רגליהם, לכן בגלות שאין בית המקדש קיים חסרות למלאכים הכנפיים הללו, כי אינם יכולים לעבוד את ה' באהבה ויראה כפי שעבדו בזמן שבית המקדש היה קיים.

נמצינו למדים מתוך דבריו הקדושים, כי מה שכתוב בנבואת יחזקאל אחרי החורבן: **"וארבע כנפיים לאחת"**, משמע שבגלות חסרות רק שתי כנפיים, היינו כי שתי כנפיים חסרות לגמרי, אבל גם בשתי אחרות יש קצת פגם שצריך לתקנן. ובזה נחלקו החכמים איזה משתי הכנפיים חסרות בעיקר, לפי רב עיקר החסר הוא בשתי הכנפיים שאומרים בהן שירה מאהבה, ולפי רבנן

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

שבילי פנחס

הגילוי הנפלא של הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע

תכלית ארבע כנפות הציצית היא להשלים בעבודתנו את ארבע הכנפיים שנחסרו מהמלאכים בגלות

בפרשתנו פרשת שלח דבר בעתו מה טוב להתבונן במצות ציצית, שיש בה סגולה נפלאה שלא נזכרה בשום אחת משאר תרי"ג מצוות התורה, שההסתכלות בה מזכירה לנו לקיים את כל המצוות, כמו שכתוב (במדבר טו-לז): **"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם".**

והנה רבן של כל ישראל רש"י אשר דרכו בקודש לפרש תמיד הפסוקים בדרך הפשט, מפרש כאן בדרך רמז: **"וזכרתם את כל מצוות ה', שמנין גימטריא של ציצי"ת שש מאות, ושמונה חוטים וחמשה קשרים הרי תרי"ג".** וזהו שדרשו בגמרא (מנחות מג:): **"וראיתם אותו וזכרתם ועשיתם, ראיה מביאה לידי זכירה, זכירה מביאה לידי עשיה".** ופירש רש"י: **"ראיה, ציצית מביאה לידי זכירת מצוות".** וצריך לבאר גם בדרך מחשבה מהו הקשר בין מצות ציצית לקיום כל המצוות.

ממצות ציצית מוכח שאנו בבחינת בנים ובבחינת עבדים

עוד ראוי להתבונן במה שמצינו סתירה בענין מצות ציצית, כי במדרש שוחר טוב על הפסוק (תהלים צ-טז): **"יראה אל עבדיך פעליך והדרך על בניהם"**, דרשו בשבח מצות ציצית: **"והדרך, זה תכלת שבציצית, שישראל מתכסין בו, שנקראו בנים למקום".** מבואר מזה כי בזכות מצות ציצית אנו נקראים בנים למקום. אך לעומת זה מצינו שבזכות מצות ציצית אנו נקראים עבדים למקום, כמו שנינו בגמרא (מנחות מג:):

"תניא היה רבי מאיר אומר, גדול עונשו של לבן יותר מעונשו של תכלת, משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שאמר לשני עבדיו, לאחד אמר הבא לי חותם של טיט, ולאחד אמר הבא לי חותם של זהב, ופשעו שניהם ולא הביאו, איזה מהן עונשו מרובה, הוי אומר זה שאמר לו הבא לי חותם של טיט ולא הביא".

ופירש רש"י: **"חותם, היו עושים לבהמה ולעבד כשקונין אותן לשם סימן עבדות".** וכתבו התוספות (ד"ה חותם): **"מה שמדמה חותם של טיט לציצית, שכן עושין לעבדים, והציצית מעיד על ישראל שהם עבדי הקב"ה, כדאיתא פרק במה אשה** (שבת דף נז:) **כבלא דעבדא".** פירוש, חותם שמחתימים על בגדיו של עבד כדי שידעו הכל שהוא עבד.

וכן כתב ה"חינוך" במצות ציצית (מצוה שפו): **"שורש המצוה נגלה בכתוב, שהוא למען נזכור כל מצוות השם תמיד, ואין דבר בעולם יותר טוב לזכרון, כמו נושא חותם אדוניו קבוע בכסותו אשר יכסה בו תמיד ועיניו ולבו עליו כל היום, וזהו שנאמר בו בכתוב וזכרתם את כל מצוות ה'".**

וזהו שמפרש ה"אור החיים" הקדוש בפרשתנו (במדבר טו-לט): **"והיה לכם לציצית"**, שהציצית יהיה **"לכם"** לסימן על עבדות. והוסיף לפרש בזה: **"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה', פירוש כשיביטו בסימן עבדותם, יתנו לב שאינם בני חורין לעשות כחפצם במאכלם במלבושם בדיבורם ובכל מעשיהם, כעבד שאימת רבו עליו, ולעמוד בשעה שהאדון מצוה לעמוד, ולעשות כל מלאכות אשר צוה ה' לעשות".** וצריך ביאור איך על ידי מצות ציצית אנו זוכים להיות גם בבחינת עבדים למקום וגם בבחינת בנים למקום.

"והייתם קדושים לאלקיכם" כמלאכים המשמשים את הקב"ה

פתח דברינו יאיר לבאר כל זה על פי מה שמצינו חידוש גדול בתרגום יונתן, שמפרש הפסוק (שם מ): **"למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם - ותהוון קדישין הי כמלאכיא דמשמשין קדם ה' אלקכון".** פירוש, שתהיו קדושים כמלאכים המשמשים לפני ה' אלקיכם. וצריך ביאור מנין למד התנא הקדוש יונתן בן עוזיאל לפרש מה שכתוב כאן **"והייתם קדושים לאלקיכם"**, שנהיה קדושים כמלאכים המשמשים לפני הקב"ה.

בדרך הפשט נראה לפרש כוונתו, שהיה קשה לו מה שכפל הכתוב שההסתכלות במצות ציצית היא סגולה לזכור את כל מצוות ה', שהרי מתחילה כתוב: **"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם"**, אם כן למה חזר הכתוב שנית: **"למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם".** זאת ועוד, למה בפסוק הראשון לא נזכרה קדושה כי אם בפסוק השני: **"והייתם קדושים לאלקיכם".** לכן פירש כי מה שכתוב **"והייתם קדושים לאלקיכם"**, הכוונה בזה שנהיה קדושים כמלאכים המשמשים לפני הקב"ה.

אולם ברור כי גם לפי פירוש זה עדיין צריך ביאור, מדוע לא כתוב מיד בפסוק הראשון: **"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם והייתם קדושים לאלקיכם"**, אשר מזה היינו למדים שהתכלית של קיום המצוות היא להיות כמלאכים הקדושים המשמשים לפני הקב"ה, ושוב לא היה צריך לחזור שנית על אותו כתוב.

עוד ראוי להתבונן מה שסידר הקב"ה כאן שלשה פסוקים: **"וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם".** וצריך ביאור מה שבחר הקב"ה להפסיק באזהרה: **"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם"**, בין שני הפסוקים המדברים על זכירת כל מצוות ה'.

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

האסיפה, יצא מן הבנין בדרכו אל המפעל שהיה ברשותו.

בבעלותו של האיש היתה 'מאפייה' בפאתי השכונה, וברגע האחרון החליט להיכנס אליה באותו מוצאי שבת, על אף שלא היתה זו שעת עבודה כלל, והיא עמדה סגורה ומסוגרת על מנעול ובריח.

בהיכנסו פנימה נחרד מאוד, הוא גילה לתדהמתו שפקק החשמל הראשי של המאפייה נפל בעת כניסת השבת, מחמת עומס רב של שימוש בחשמל בשכונה בשעות שלפני השבת. - כאשר ידוע בשכונות ישנות רבות, שאין תשתית החשמל בנויה וראויה לפי צרכי החשמל המתרבים בשכונות מרובות ילדים, ובשעות העומס שלפני השבת נופל לפעמים השאלטר השכונתי.

ברחבי המאפייה עמדו מספר מקררי ענק ומקפיאים גדולים, עמוסים בסחורה של בצק רדוד ומוכן לאפייה, כדי שלמחרת ביום ראשון עם שחר, יכניסו הפועלים את הבצקים המוכנים היישר אל התנורים, וסחורה טרייה וחמימה תמלא את מדפי החנות!

בעל הבית ניגש תיכף אל ארון החשמל, הרים את המתג הראשי והחזיר את כל המקררים לפעולתם המלאה. ובכך הציל את כל הסחורה שבחנות מריקבון וקלקול, שכן במשך השבת החולפת עדיין היה הקור במקפיא חזק מספיק כדי לשמור על טריות הבצק, אבל אם היו ממתינים עד למחרת כבר היה הבצק מתחיל להחמיץ ואף להעלות עובש חלילה.

סיים אותו יהודי את טיב סיפורו המדהים:

מעולם לא הלכתי אל המאפייה במוצאי שבת, אין זה משעות העבודה כלל וכלל! - רק בפעם הזאת משמים שמרו עלי בטיב ההשגחה העליונה, ובזכות בריחתי מן המחלוקת ומן המריבה, והזהירות בעניינים שבין אדם לחבירו, ניצלתי מהפסדים עצומים!

[קונטרס "טיב המעשה" ח"ז עמו' 49]

•~•~•

סיפר לי יהודי ירושלמי נכבד, שפעם כשיצא באשמורת הבוקר מביתו בדרכו לבית המדרש, פגש לחפתעתו את הרה"ק בעל בית ישראל מגור זצוק"ל, כשהוא מתהלך ברחוב סמוך לביתו בסערת רוחו אנה ואנה.

והנה תיכף כשראהו הרבי הקדוש ברכו בברכת 'צפרא טבא', ושאלו במפגיע: האם ידוע לך מה המצב בענין השלום בית של שכינך? - המדובר היה בבית ידוע המסובך בבעיות קשות בענייני שלום בית. - האיש משך בכתפו, והשיב שאינו יודע מה המצב שם.

תמה הבית ישראל לעומתו, כיצד יתכן הדבר ששכנך שרוי בצוקה ומצוקה, והדבר אינו מעניין אותך כלל? אבקשך אפוא לבדוק ולברר את הענין, ואם הבעיות בשלום בית שם קשורים לענין הכסף והפרנסה.

האיש בירר את הענין ונודע לו אכן, שכל הבעיות שם סובבים בענין הכסף, ומחמת המצוקה הכספית מתעוררים שם מחלוקות תדיר, הוא נכנס תיכף אל הרבי ודיווח לפניו על

תפארת בנים אבותם

גם אנו מתכבדים להזמינכם להשתתף
בשמחת נישואי נכדינו שיחיו

הרב גמליאל הכהן רבינוביץ וב"ב — הרב שמעון ליברמן וב"ב
הרב יצחק דוד ברייטשטיין וב"ב — הרב מרדכי חיים סלאנים וב"ב
הרבנית ה. רבינוביץ א. הגה"צ רבי לוי זצ"ל — הרב יהודה לייב סלאנים

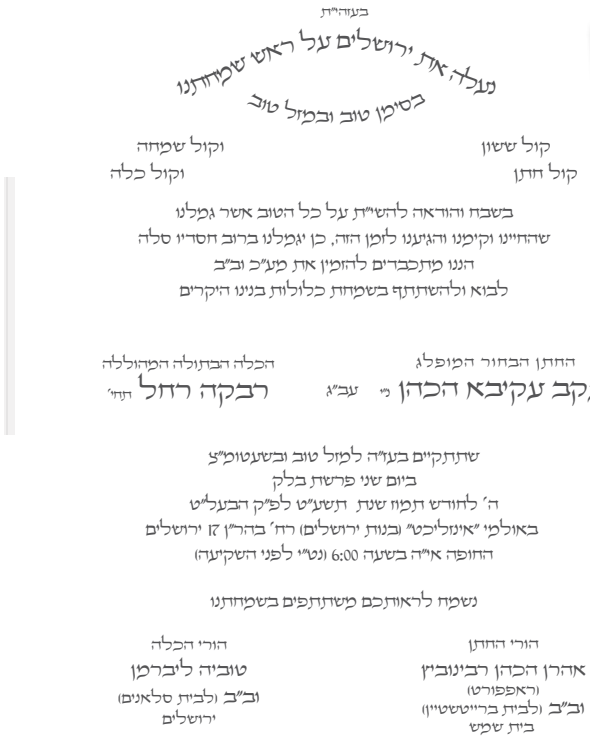

הממצאים

שבידו.

והנה מיד כששמע על כך הבית ישראל ציוה לקרוא לפניו את אחד מחסידיו הנאמנים, ומשנכנס הלה בקודש פנימה הוציא הרבי ממגירתו מעטפה שמנה עם סכום כסף נכבד, ותחבה אל תוך ידו, והטיל עליו את השליחות לדבר מצוה, ואמר: מעתה תהא אתה השליח במצוה זו, מדי פעם אשלח עמך סכומים של כסף כדי שתעביר למשפחה פלונית, שאין הם מכירים אותך ואין אתה מכיר אותם, ולא תאמר להם מי השולח, רק תאמר שנתבקשת להעביר להם מעטפות אלו...

ואכן תוך תקופה קצרה, משבאה הרווחה לביתם, חזר השלום בית לשכון באוהלם, והכל על מקומו בא בשלום.

[פרטיות קובץ 63288]

•~•~•

אחד מחשובי הרבנים בירושלים העיר ה' את רוחו לעורר לב ישראל בדבר מכשלת המכשירים הטמאים למיניהם, המטמאים ומטמטמים גופו ונפשו של אדם. הוא עובר ממקום למקום בארץ הקודש ובתפוצות הגולה, ובכל בית מדרש דורש ברמה בחומרת העוון הנורא הזה.

בהגיעו פעם אל בית מדרש אחד מפורסם בפרברי העיר 'ניו יורק' רבתי, קם כנגדו איש בליעל אחד מתוך הקהל, שהחזיק ברשותו 'מכשיר טמא' שכזה, והפריעה לו אותה דרשה חוצבת ונוקבת, והחל בצעקות וגידופים כנגד הרב הדרשן, מי שמך לאיש? והרי הרבה אנשים צריכים את המכשירים הללו לצורך פרנסתם! ועוד כהנה וכהנה הצליף בו בשבט לשונו וביזה אותו ברבים, וגידפו והשפילו מאוד.

והנה כל אותה העת עמד הרב בדומיה, ולא ענה את מחרפו כלום, הוא העביר על מידותיו, ובלם פיו בהשקט ובשלווה, נעלב ואינו עולב, שומע חרפתו ואינו משיב!

בצאתו מבית הכנסת הלך אחריו אחד מן המתפללים עצר אותו בדרכו, ואמר: תדע שמאוד התפעלתי משתיקתך והבלגתך המופלאה, כשעמדת בכוח ובגבורה ולא השבת לחורפיך כלום! - ברצוני עתה לאות ולסימן על התפעלותי הגדולה מגבורת נפשך, להעניק לך איזה דבר

בעזה"ית

נעלה את ירושלים על ראש שמחתנו
בסימן טוב ובמזל טוב

קול ששון — וקול שמחה
קול חתן — וקול כלה

בשבח והודאה להש"ית על כל הטוב אשר גמלנו
שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה, כן יגמלנו ברוב חסדיו סלה
הננו מתכבדים להזמין את מע"כ וב"ב
לבוא ולהשתתף בשמחת כלולות בנינו היקרים

החתן הבחור המופלג
יעקב עקיבא הכהן נ"י עב"ג

הכלה הבתולה המהוללה
רבקה רחל תחי'

שתתקיים בעז"ה למזל טוב ובשעטומ"צ
ביום שני פרשת בלק
ה' לחודש תמוז שנת תשע"ט לפ"ק הבעל"ט
באולמי "אינזליכט" (בנות ירושלים) רח' בהר"ן 17 ירושלים
החופה אי"ה בשעה 6:00 (נט"י לפני השקיעה)

נשמח לראותכם משתתפים בשמחתנו

הורי החתן
אהרן הכהן רבינוביץ
(ראפפורט)
וב"ב (לבית ברייטשטיין)
בית שמש

הורי הכלה
טוביה ליברמן
וב"ב (לבית סלאנים)
ירושלים

שתוכל ליהנות ממנו, תאמר נא לי במה אוכל להנות אותך?

אך הרב ענה בענוות רוחו, כל מה שעשיתי בזה רק לכבוד שמים עשיתי, ואינני ראוי לשום פרס בדבר! אבל האיש הפציר בו מאוד, לומר במה יוכל לעזור לו. לאחר כמה בקשות חוזרות ונשנות אמר הרב: הנה עומד אנכי כעת לפני נישואי בתי הכלה, וזקוק לסכומים גדולים לצורך הנישואין, וזו אחת הסיבות שגליתי הנה לאמריקה, כדי לאסוף ממון לצורך חתונת בתי!

כמה הסכום הנדרש לצרכי הנישואין? - שאל האיש.

$47.000 [ארבעים ושבע אלף דולר]! טבין ותקילין - ענה הרב.

תיכף הוציא האיש מכיסו פנקס שיקים מהודר, וכתב לאלתר שיק על מלוא הסכום כולו: $47.000, ונתן לתוך ידו של הרב! ולמדנו מעלת המעביר על מידותיו, שמעבירין לו על כל פשעיו (ר"ה יז). ואף אם לא תמיד רואים תיכף ומיד את ישועת ה' כמו בטיב זה המעשה שלפנינו - הרי בוודאי שמור לו שכר המצוה משלם, כד"א ביה (שופטים ה לא, שבת פח): "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". - וכבר נודע מאמר החכם שהביא השל"ה הקדוש (מסכת יומא פרק דרך חיים תוכחת מוסר): "מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות" עי"ש. ובהיפך מידה טובה מרובה, שהבורח מן המחלוקת ורודף אחר השלום, יזכה לשפע ברכה מרובה בכל משאלת לב לטובה, אמן.

[מתוך שיחת קודש נדירה בענין הבריחה מן המחלוקת]

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשמחות, לברכה והצלחה או ליארצייט — לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצו"ב

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 078-3331109 05276-10455 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173

RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
רם התורה

טיב המעשיות

בגנות המחלוקת!

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּזֹאת תֵּדְעוּן כִּי ה' שְׁלָחַנִי וגו', אִם כְּמוֹת כָּל הָאָדָם יְמֻתוּן אֵלֶּה, וּפְקֻדַּת כָּל הָאָדָם יִפָּקֵד עֲלֵיהֶם, לֹא ה' שְׁלָחָנִי" (פז, כח-כט).

הקושיא מפורסמת, במאמר משה שבאם לא ה' שלחו אז ימותו במיתה רגילה כמות כל האדם, ולכאורה באם הצדק עמהם ולא ה' שלחו למה מגיע להם עונש מיתה. וראיתי בספר "כח בית דין יפה", ממחו' הרה"ג רבי אברהם מרדכי ברייטשטיין זצ"ל ספרא דדיינא דפה עיה"ק ת"ו, שמביא מה שכתב בזה המנחת אלעזר ממונקאטש זצוק"ל בספרו דברי תורה (מהדורא ב' אות לח) בשם מרן בעל הדברי חיים זצוק"ל.

וזל"ק: "שמעתי בזה בשם הגה"ק רשכבה"ג מצאנז בעל דברי חיים זיע"א, שאמר כי המרא דאתרא [כן היה המעשה בעיר אחד, מה שעשו נגד המרא דאתרא, מה שהגיד על זה], גם אם אין הצדק אתו בדבר אחד, החולק עליו יהיה מי שיהיה ובאיזה אופן שיהיה, בעל כרחו שיהיה לו מפלה ועונש מיתה רח"ל. רק החילוק הוא, באם שאין הצדק עם הרב בדבר הזה, [כי האדם עלול לשגיאות גם אם כובשה ארזים גבהו], עם כל זה בעל מחלוקתו החולק עליו ימות רח"ל, רק אז ימות כדרך העולם על מיטתו".

"וזה שאמר 'אם כמות כל האדם ימותון אלה ופקודת כל האדם יפקד עליהם', [אז הראיה כי] 'לא ה' שלחני' [אין הצדק אתי בדבר זה, אך מכל מקום ימות שונאו, רק אז ימות כדרך כל הארץ כנזכר]. 'ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה', [היינו שימות מיתה משונה רח"ל, אז] 'וידעתם כי נאצו האנשים האלו את ה'', [שהצדק אתי בזה גם כן, ושתים רשות עשה, א) ללחום נגד הרב ב) ללחום נגד הדבר הזה בעצמותו] כנזכר" עכל"ק.

ולמדנו כאן עוצם פגם המחלוקת שגדול עוונו מנשוא, שמכל מקום נענש בעל המחלוקת. ובפרט כאשר חולק על רבו, שהוא עוון חמור אף כשצדקו טענותיו. כמ"ש בגמרא (סנהדרין קי:): "אמר רב חסדא, כל החולק על רבו כחולק על השכינה. אמר רבי חמא ברבי חנינא, כל העושה מריבה עם רבו כעושה עם שכינה. אמר רבי חנינא בר פפא, כל המתרעם על רבו כאילו מתרעם על השכינה. אמר רבי אבהו, כל המהרהר אחר רבו כאילו מהרהר אחר שכינה" ע"כ.

ולפיכך עלינו לברוח מן המחלוקת כמפני אש, ולהחזיק במידתו של אהרן הכהן ע"ה: "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", אמן.

[על פי 'טיב התורה' פרשא דינן]

•~•~•

מרן הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל נודע והתפרסם כאיש חסד, מלבד גדלותו העצומה בתורה. באחד הימים כשחזר מן הישיבה לביתו לארוחת הצהריים, קיבל שיחת טלפון נחוצה בעסק 'שלום בית' דחוף ביותר.

היה זה 'תיק' קשה ומסובך, רבי משה שמצוי היה היטב בפרטי המקרה הכניס את עצמו בעובי הקורה, כדי להשכין שלום בין איש לאשתו. השיחה התארכה והתארכה זמן רב, והרבנית הצדקנית שידעה שמשעות הבוקר לא הכניס הרב שום דבר לפיו החלה לחשוש לבריאותו, ולפיכך בלית ברירה נכנסה אל חדרו והגישה לפניו את המנה החמה שכבר המתינה עבורו זמן רב, וביקשה ממנו לעשות הפסקה קצרה מן הפעילות ולאכול את ארוחתו.

אך רבי משה לא אבה לדחות את המצוה, והוא המשיך בשיחה הקשה ובטיפול בבעיה הסבוכה שלפניו. לאחר זמן מה כשראתה הרבנית שאין הרב טועם מאומה מן הצלחת שלפניו ניגשה שוב וביקשה שיואיל הרב בטובו לטעוך את ארוחתו, אך הרב רמז לה שאינו יכול עתה להפסיק בשיחתו.

חלפו עוד כמה דקות, ושוב ניגשה הרבנית וממש התחננה לפניו, שלצורך שמירת גופו מוכרח הוא לגשת לאכול, היא הוסיפה וטענה שהאוכל מתקרר לגמרי... אבל הרב עונה לה בחיוך, שלצערו עדיין אינו יכול לגשת אל האוכל!

רק לאחר שהסתיימה לה סוף סוף אותה שיחה אריכתא בהצלחה, ניגש לאכול בשמחה את לחמו, הוא התנצל שוב בפני הרבנית על איחור הסעודה, ותיאר בפניה מעט מן הסבך הקשה שהיה באותה שיחת 'שלום בית' חשובה, ושבורך ה' עלה בידו ליישר כל ההדורים, ולהשכין שלום בבית.

אחד מבני המשפחה שהיה נוכח בכל אותו מעמד, כראותו את גודל צערה של הרבנית כל אותה עת, לא היה יכול להתאפק, ושאל בכאב את הרב, הלא גם כאן היה לפנינו עסק של 'שלום בית', שכן הסבתא הרבנית הצטערה מאוד כל העת על שאין הרב ניגש לארוחה, ומאי אולמיה דהאי מהאי?!

התחייך הרב הגאון וענה לו בחכמה, יש כאן הבדל גדול בין המקרים, הרי באותו בית התסבוכת הסתבכה למעלה ראש, כל צד היה מלא טענות כרימון על הצד השני, והמלחמה שם היתה במלוא עוזה! ואילו כאן לפנינו, לפחות צד אחד אין לו שום טענות כלל, שכן לי אין שום טענות כנגד הרבנית הצדקנית חלילה... והיא גם היא אף שאולי מתחילה הצטערה מעט על כך, הרי כשהבינה גודל המצוה שלפנינו בוודאי תסכים גם כן שאין לאחר דבר מצוה זו!

לפיכך הקדמתי תחילה את המקרה הקשה והסבוך יותר, ועתה ניגש אני אל המקרה היותר קל שלפנינו... - ובאותו מעמד אמר לו הרב, דע לך שבמצבים חמורים שכאלה יש להניח הכל, ולהיכנס בדבר מצוה כדי לסלק את אש המחלוקת, עד שיחזור השלום לשכון בבית!

[פרטיות, קובץ 130927-006]

•~•~•

סיפר לי איש נאמן, שהוזמן אל 'אסיפת דיירים' דחופה שהתקיימה במוצאי שבת במקלט שבבניין מגוריו.

היתה זו אסיפה חשובה ומכרעת שנידונו בה עניינים חשובים ועקרוניים, והתקבלו בה החלטות גורליות, הנוגעים להרחבת הבנין מכל הצדדים, ומיליונים רבים היו תלויים ועומדים בתוצאות אותה אסיפה.

מטבע אסיפות שכאלו שהינם 'טעונים' מאוד, כאשר ישנה חשדנות בין השכנים שמא מערימים עליהם, או גונבים את דעתם כידוע, ותדיר חוששים אם לא נרקמות 'מזימות' שונות תחת השולחן... על פי רוב במהלך אסיפה שכזו עולים הטונים גבוהה גבוהה... וחרצובות הלשון רודפות זו את זו בהקנטות ועקיצות.

בהגיע השעה היעודה אמר האיש לאשתו: חוששני מאוד מהשתתפותי בכינוס זה, מכיר אני את טבעי החם, ואת מזגי הסוער והכועס. ומעדיף אני שלא להשתתף כלל באסיפה זו שהזמין 'וועד הבית', פן ואולי אכעס ואצעק שלא כראוי, ואש המחלוקת תבער עד לב שמים!

אך האשה אמרה שאין ברירה, זו היא אסיפה גורלית ביותר, ומן ההכרח לקחת בה חבל ולעמוד על זכויותיהם, כדי שלא יתעללו בהם, ויתקבלו החלטות העלולים לגרום להם הפסדים, ומן ההכרח אפוא שייכנס אל האסיפה וישתדל מאוד לשמור על איפוק, ולהיזהר שלא להיגרר לכעס ולמחלוקת.

אולם האיש חש שאיננו מסוגל להכניס עצמו באש המחלוקת הגדולה, ובצאתו מן הבית במקום לרדת למטה למקלט אל

| המשך בעמוד ד' |

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'אם אסק שמיים שם אתה'

עוד בהיותי בין שמים לארץ קבלתי את ההודעה שהכתה אותי בתדהמה.

הודיעו לי על פטירת אחות רעייתי באופן בלתי צפוי. עם הנחיתה של המטוס בניו יורק בקשתי לשוב על עקבותיי לארץ ישראל כדי לתמוך ברעייתי, ולהשתתף בעצמי בהלויה של אישה כה אצילית וטובה שרק עשתה טוב ועזרה בכל מאודה כל ימי חייה ותמיד תמיד מצאה מילה טובה על כל אדם ולעולם לא דיברה רע על הזולת.

ביררתי מיד על טיסה חזור באופן בהול, והתברר כי היא מלאה עד אפס מקום, כל מיני פקידים ועסקנים ניסו לעזור לי ולארגן לי מקום בטיסה הבאה במטוס שאמור לעזוב את קרקע ארה"ב רק בעוד שש שעות מה שמטיל את השתתפותי בהלוויה בספק גדול מאוד.

הגענו לדלפק היכן שמסדרים את הטיסות וניסינו לבדוק אם יש מקום בטיסה הבאה כאמור...

בעוד הפקידה עורכת בירור היא מקבלת שיחת טלפון בקו השני, מעבר לאפרכסת היה אדם שביקש לבטל את הטיסה שלו בטיסה הקודמת זו שאין עליה מקום...

למרות שהשערים כבר ננעלו הייתה כאן השגחה מיוחדת, שכן המטוס התעכב בשעה מעבר למתוכנן לצרכי ניקיון וביטחון, מה שנתן להם שהות להעביר אותי לטיסה עם המזוודות שלי במקום האחד והיחיד שהתפנה במיוחד עבורי באורח פלא...

ברוך ה' זכיתי והגעתי בזמן ללוויה לחלוק כבוד אחרון לנפטרת.

בעל המעשה: ק.ס

הפעונין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזמן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

טיב הלכה

נכתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

דיני דברים שבקדושה בעשרה ודיני קדיש

א. אין אומרים קדיש קדושה וברכו בפחות מעשרה זכרים בני חורין גדולים שהביאו ב' שערות (סי' נ"ה ס"א).

ב. וה"ה לחזרת הש"ץ שצריך עשרה, דמקרי דבר שבקדושה מפני אומרים בה קדושה (פ"ב סק"ח).

ג. וכן בקריאת התורה, ונשיאת כפים אין אומרים אותם בפחות מעשרה, לפי שהם דברים שבקדושה (פ"ב סק"ב).

ד. ואין לשאול למה נשיאות כפים דומה לדבר שבקדושה, הלא היא רק ברכה ככל הברכות, דאינו כן, דכיון דכתיב ואני אברכם א"כ צריך השראת השכינה, ואין שכינה שורה בפחות מעשרה, ולכן היא דומה לדבר שבקדושה שאינה אלא בעשרה מטעם זה (עי"ה"ש סי' קכ"ח ס"ח).

ה. ואפילו אם בעת שהתחיל הש"ץ לחזור התפילה היו עשרה בבית הכנסת ואח"כ יצאו, דקי"ל דגומרין כל התפילה, אפ"ה אסור לישא כפים, שהוא ענין בפני עצמו אלא שקבעוהו חכמים בתפילה, אבל אם התחילו הנשיאת כפים בעשרה ויצאו מקצתן גומרין (ביה"ל סי' קכ"ח ד"ה בפחות מעשרה).

ו. והטעם דצריך עשרה באמירת דברים אלו, לפי שכל דבר שבקדושה אין אומרים אותם בפחות מעשרה, שנא' ונקדשתי בתוך בני ישראל, וילפינן בגזירה שווה תוך תוך ממרגלים, דכתיב בהו עד מתי לעדה הרעה הזאת, והם היו עשרה, שהרי יהושע וכלב לא נשארו עמהם, ולמדנו כי עשרה נקראים בשם עדה (פ"ב סק"ב), ומכל מקום אפילו לדעת הפוסקים דתפילה היא מדאורייתא, החיוב לצירוף עשרה לאו דאורייתא הוא, ואסמכתא בעלמא היא (פ"ב סקל"א), אמנם י"א שהוא מן התורה, וכ"כ בשער הכוונות (דרושי חזרת הש"ץ דרוש ג) וז"ל תכוין לקיים מצות עשה שנצטונו בפ' ונקדשתי בתוך בני ישראל, ופרשוהו בזוהר פ' אמור (בר"מ) שנתחייבנו לקדש שמו ית' בסוד קדושת נקדישך ונעריצך וכו'.

ז. צריכין ליזהר, שלא למנות את האנשים לגלגלותם לידע אם יש מנין, כי אסור למנות את ישראל לגלגלותם, אפילו לדבר מצוה, דכתיב וישמע שאול את העם ויפקדם בטלאים. ונוהגין למנותם באמירת הפסוק הושיעה את עמך וגו' שיש בו עשרה תיבות (קישו"ע סי' ס"ו ס"ג), ורבים טועים ומונים א' ב' ג' דמשמע להו דהאיסור הוא לומר אחד שנים, אבל א' ב' מותר, וטעות הוא בידם, אלא יראו במראית העין וימנו במחשבה (כה"ח סקי"א).

ח. וכל הקדישים שוין לזה שצריך עשרה, ואפילו קדיש דרבנן שאחר הלימוד, וכן הקדיש שאומרים אחר שיר היחוד, או אותו שאומרים על מזמור, צריך דוקא שיהיה מנין בשעת הקדיש (פ"ב סק"ב כ').

ט. אם התחיל לומר קדיש או קדושה בעשרה ויצאו מקצתן, גומרים אותו הקדיש או אותה הקדושה שהתחיל, והוא שנשתיירו רובן, והיינו אפילו נשארו ששה אנשים, ואין צריך רוב הניכר (פ"ב ופ"ב סקי"א).

י. מש"כ שאם התחיל לומר קדיש בעשרה גומרה, הוא לאו דוקא, דה"ה אפילו התחיל ברכת באבות בעשרה ג"כ ממשיך ואומר קדושה, [ואפשר דכ"כ לרבותא דסיפא, דאפילו אם כבר התחיל לומר הקדושה עצמה, מ"מ אם לא נשתיירו רובן אינו ממשיך (פ"ב סק"ח).

יא. וכשהתחיל בעשרה גומר כל תפילת שמונה עשרה, וכן גומר גם החצי קדיש, והקדיש שלם שלאחריה (פ"ב סק"י).

יב. וה"ה בכל דבר שצריך עשרה, כגון נשיאות כפים וקריאת התורה והפטרה בנביא, גומרין כל מה ששייך לענין זה, כיון שכבר התחילו בו בעשרה, אבל לא מתחילין מה שהוא ענין אחר (פ"ב סק"י).

יג. אם התחיל לומר עלינו בעשרה ויצאו מקצתן, לא יאמר הקדיש שאחר עלינו, כיון דאינו אלא מנהג (פ"ב סק"כ).

יד. קדיש שאומרים אחר שיר היחוד, או קדיש שאומרים למזמור, או אחר הלימוד, צריך שיהיו מנין דוקא בשעת אמירת הקדיש, וע"כ אם יצאו מקצתן ולא נשארו עשרה אינו אומר קדיש (פ"ב סק"כ).

טו. אם שנים או שלשה אומרים קדיש ביחד, והאחד קולו נמוך לבל ישמע לאחרים, י"א דיכול לומר בלחש כיון שיש אחרים אומרים בקול רם, והגם דצריך לומר ואמרו אמן או ברכו וכו' ואין מי ששומע לו ועונה, יש לומר, כיון שיש אחרים עמו שאומרים בקול רם והוא מכוין לסיים עמהם כשעונים הקהל אמן או ברכו חוזרת על כולם, ונכון שיגביה קולו מעט כדי שישמעו לו שנים שלושה אנשים ויענו לו אמן (כה"ח סקל"ב).

טיב התחזקות

■ ויקנאו למשה ■

דקב עצמות קנאה

מטבע האדם, שכאשר הוא חפץ לבחון את מעמדו ואת הישגיו, אינו שוקל את הדברים לגופו של עניין, אלא נוטה למדוד את מעשיו לפי ערך מעשיהם של אנשים אחרים, ולפי זה הוא מעריך את עצמו כמה הוא שווה. שאם מעלותיו עולים על מעלת חברו, ערכו העצמי עולה בעיניו, ואם לאו הריהו רואה את עצמו כנחות דרגא לפי ערך חברו.

כך הוא בעניינים הגשמיים, שאין האדם מסוגל להסתפק במה שיש לו ובמה שהצליח להשיג, וכל זמן שדומה בעיניו שלחברו יש משהו יותר ממנו, אש הקנאה תוקד בו ולא תיתן לו מנוחה, ומכח זה יעשה כל טצדקי שבעולם וכל מה שיש בידו לעשות, עד שיצליח גם הוא להניח את ידו על אותו דבר. אולם כאשר אין האדם מעדן את מידותיו כראוי, הרי שאותו המכשלה יכולה להתרחש עמו גם בעניינים של רוחניות. ואפילו אם זכה להשיג השגות גדולות בתורה ובעבודת השי"ת, עדיין השקט לא יוכל, כאשר ידמה בעיניו שחברו עולה עליו ולו במשהו ומאפיל עליו במדרגותיו והשגותיו.

באמת, ממה שאמרו חז"ל (בבא בתרא כא:) "קנאת סופרים תרבה חכמה", משמע שכאשר הדבר נוגע לרוחניות, הקנאה הוא רק מעלה ולא חסרון, היות שכשרואה אצל חברו איזה מעלה או מדה טובה, הרי זה גורם שגם הוא ירצה בה וישתדל להשיגה. אולם ברור הדבר, שלא התכוונו בזה למדת הקנאה הבאה מתוך צרות עין וחסרון לב טוב, אלא הכוונה למי שרואה אצל הזולת איזה מדה טובה, ודבר זה גורם לו לבוא לידי התבוננות והבנה שעדיין יש לו מקום להתעלות יותר ויותר בדרך העולה אל בית ה', ומתוך כך יבוא לקנות שלימות בנפשו על פי דרכו שלו.

ולא תעלו במעלות על מזבחי

יתכן לומר, שבזה היה נעוץ שורש הפגם במחלוקת של קורח ועדתו על משה רבינו ואהרן כהנא קדישא. כי לעולם לא היה קורח איש פשוט כלל וכלל, הוא היה מורם מעם וגדול מכל אחיו הלוויים (ראה זוה"ק חלק ג סט:), ואף היה מנושאי ארון ברית ה', שהוא דרגה גבוה וקדושה ביותר אשר לאו כל אדם ראוי לזה. כך גם מובא ברש"י (במדבר סז, ז), שהיה קורח בעל רוח הקדוש וצופה עתידות, שמתוך שראה בשלשלת הגדולה והקדושה העתידה לצאת ממנו, טעה לחשוב שמותר לו לחלוק על משה רבינו. אולם על אף כל המעלות הגדולות והקדושות שזכה קרח להגיע אליהם, עדיין לא נחה דעתו כלל, לא היה לאל ידו לראות את שארי בשרו - משה רבינו ואהרן הכהן - שהגיעו למעלת רמות למעלה הימנו, שמשה רבינו זכה לדבר פנים בפנים עם השי"ת, ואילו אהרן הכהן זכה לעמוד ולשרת לפני ולפנים. דבר זה גרם לו לקורח להבעיר את אש המחלוקת ולחלוק על ה' ועל משיחו.

והגם שכל קנאתו של קורח לא הייתה על עצם השררה וההנהגה של משה ואהרן, אלא רק על המדרגות הרוחניות וההשגות הנעלות, מכל מקום היה בזה פגם גדול. וכמבואר בספרים הקדושים, שעל אף שמחובת האדם להיות תמיד הולך ועולה בתורה הקדושה ובעבודת השי"ת, מכל מקום חייב לדעת ולהבין שישנם מדרגות והשגות שהם למעלה מהשגתו ונעלים בינתו, ואסור לו לאדם לקפוץ ולדלג למדרגות הללו שאינם לפי מעמדו ודרגתו כעת, וכדרך שאמרו בגמרא (חגיגה יג.), "במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור".

הזהירות מן המדרגות שלמעלה מהשגתו

עבודה זו הוא מן העבודות הקשות שבמקדש, היות שמטבע האיש הישראלי לכסוף ולהתאוות ולהשיג עוד מדרגות ועוד השגות, כשמן הנמשך אחר הפתילה, וקשה ביותר לצוות להם להתאפק ולא לעלות במעלות רמות.

כך מביא בספה"ק 'שם משמואל' בשם אביו הגה"ק בעל ה'אבני נזר', שכדרך שהציע הקב"ה לפני כל אומה ולשון את המצווה שהוא כנגד טבעם, כגון לא תרצח לבני עשיו ולא תגנוב לבני ישמעאל, ומחמת שלא יכלו לעמוד בזה סירבו לקבל את כל התורה כולה. כך גם נתן הקב"ה לבני ישראל את מצוות הגבלה, כדכתיב (שמות יט, יב) "והגבלת את העם... השמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו", ואותו המצווה הוא היפך טבעם של בני ישראל, שמדרכם להשתוקק תמיד אחר קרבת ה' ואחר העלייה התמידית בהר ה', להשיג מדרגות והשגות חדשות, ובכל זאת התגברו בני ישראל על טבעם ולא עלו ולא טפסו במדרגות אשר לא להם, בזכות זה נעשו ראויים לקבל את התורה.

זהירות זאת כבר מצאנו ביעקב אבינו, שמיד אחר שנודע לו על המרמה הגדולה של לבן חמיו, כשהחליף ונתן לו את לאה הבכירה חלף רחל הצעירה, בא יעקב אבינו בטרוניה אצל לבן ואמר לו: "מה זאת עשית לי... ולמה רמיתני" (בראשית כט, כה). ופירש בספה"ק 'מאור ושמש' (פרשת ויצא) על פי המקובל מספרי הקודש, ש'לאה' רומזת לבחינה עליונה - עלמא דאתכסיא, ו'רחל' רומזת לבחינה קטנה הימנה - עלמא דאתגליא. וזהו מה שהתרעם כל כך יעקב אבינו על לבן ואמר 'למה רמיתני' - רמיתנו מלשון רוממות - מדוע רוממת אותי יותר מדי ונתת לי מדרגות שהם למעלה מהשגתי?! כאן נשאלת השאלה, קורח שפיקח היה מה ראה לשטות זה, מפני מה היה צריך לקפוץ וליטול מדרגות שאינם שלו, מדוע לא הסתפק במעלות והמדרגות שהיו לו מלכתחילה, ובשל מה ראה לצאת מגדרו וללכוד גם את המדרגות של משה ואהרן שהיו למעלה מהשגתו?! רק מדת הקנאה. היא זאת שעמדה לו בעוכריו. עד שמתוך כך בא לחלוק על ה' ועל משיחו, וסופו שפצתה האדמה את פיה וירד חיים שאולה.

בעניין זה אפשר להמליץ את מאמרו הידוע של הרה"ק הרבי ר' זושא זי"ע, שצריכה להיות נר לרגלנו ואור לנתיבתנו. שבגודל שפלות רוחו היה אומר על עצמו, כי לאחר אריכות ימיו ושנותיו, כאשר יתייצב לפני בית דין של מעלה, לא יבואו עליו בטענות על שלא הגיע למדרגותיו הנוראים של אחיו הרבי ר' אלימלך זי"ע, אלא רק יתבעוהו מדוע לא הגיע ולא השיג את המדרגות שהוא היה יכול להגיע אליהם לפי כוחותיו והשגותיו.

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

בס"ד

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילה שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

פר' שלח
כ"ז סיון תשע"ט
גליון 466

לפי אופק ירושלים
זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדה"נ	7:12
מוצש"ק	8:29
ר"ת	9:05

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א'	8:11
סוזק"ש ב'	9:05
סוז"ת א'	9:41
סוז"ת ב'	10:17

מברכים תמוז | ר"ח ביום רביעי חמישי
המולד: ליל שלישי | שעה: 15:38 | 2 חלקים

טיב הפרשה

האמונה והקדושה והאהבה בזכות קיום המצוות

וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: (טו, לט)

הנה התורה מעידה בנו שאם נקיים את התרי"ג מצוות אז נזכה להינצל הן מן המינות והכפירה, והן מנסיונות הקדושה, וכלשון הכתוב: 'וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם' ואז יתקיים בנו 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' שהמכוון הוא על מינות והרהורי עבירה, כדאיתא בגמרא (ברכות יב:) תניא: אחרי לבבכם - זו מינות, וכו' אחרי עיניכם - זה הרהור עבירה.

ואפשר שטעם הדברים הוא על פי מה דאיתא בספרים הקדושים שהתרי"ג מצוות הם תרי"ג עצות להשגת הב' מצוות העיקריות שהם 'אנכי ה' אלקיך' ו'לא יהיה לך אלקים אחרים על פני', והיינו שעל ידי קיום המצוות זוכה האדם להבירות האמונה, ובהכרח שינצל מן המינות, וכתוצאה מכך גם מהרהורי עבירה, שהרי השגה זו היא המביא את האדם לירא את השם, וירא היא חכמה כמאמר הכתוב (תהלים קיא, י) 'ראשית חכמה יראת השם' וכשלבו מתמלא מחכמה ניצול מעריות וכדבריו של הרמב"ם (איסורי ביאה כב, כא) 'שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה'. והנה מלשונו של רש"י משמע שהמכוון בתיבות 'אחרי לבבכם' קאי גם כן על חמדת הלב הבאה כתוצאה מהרהורי עבירה, וכפי שמביא ממדרש תנחומא לבאר תיבות 'ולא תתורו אחרי לבבכם' וז"ל: 'הלב והעינים הם מרגלים לגוף ומסרסרים לו את העבירות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות' עכ"ל, ולפי זה נוכל להקשות שהיה לו להכתוב להקדים 'אחרי עיניכם' ל'אחרי לבבכם' כי כח הראות היא האמצעי להרהורי הלב, והרהורי הלב הם האמצעי לעשיית החטא בפועל, ולמא אם כן הקדים 'לבבכם' ל'עיניכם'? קושיה זו הקשה הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע לפני בנו הרה"ק מוהר"א זי"ע, היה זה היום חתונתו של הרה"ק מהר"א, אז ראו צורך להזמין את מושל העיר ואת בני משפחתו האצילים למעמד החתונה, וכאב הדבר מאוד להרה"ק מוהר"א שיצטרך להביט בצורתם הטמאה ביומו הנעלה הוא יום נישואין, וכדי ליישב את דעתו פנה אליו אביו הרה"ק מהרי"ד ושטח לפניו את הפליאה הנזכרת, ומכאן - הפטיר הרה"ק מהרי"ד - שגם הראיה שגם הראיה המושכת את הלב נמשך מן הלב, ורק אחר שלבו של אדם מתאוה להרע נמשכים עיניו לראיות אסורות, וכתוצאה מכך בא לידי עבירה בפועל ר"ל. ובזה ביקש הרה"ק מהרי"ד לנחם את בנו הרה"ק מהר"א באמרו: מאחר שאין לבך חפץ ברע על כן אין לך לחשוש שמא ימשך לבך להביט בצורתם, ומובטח אתה שלא ישיאך לבך לזה.

דברי הרה"ק מהרי"ד זי"ע נדרשים יפה על פי דברינו הנזכרים, שמתחילה יש צורך שיתמלא הלב בחכמה ואז שוב לא יתאוה להרע, וממילא לא יבוא לידי הרהור, כי כתוצאה מכך לא יתאוה למראות בלתי רצויות, ולא יתעוררו בו הרהורי עבירה ח"ו.

ולפי דברינו אפשר לומר דמהאי טעמא תקנו 'פרשת ציצית' במצוות 'קריאת שמע', [כי אם רק כדי לקיים 'זכירת יציאת מצרים' לא היה צורך דוקא בפרשה זו] דהנה ענינה של 'קריאת שמע' הינו 'קבלת עול מלכות שמים' ביום ובלילה, פרשה ראשונה מבאר לפני האדם חובתו להאמין באחדות הבורא 'תב' ולאהוב את בוראו, כי האהבה היא האמצעי לקבלת עול מלכות שמים. ולאחר מכן קוראים אנו בפרשת 'והיה אם שמוע' שבו מבואר האיך יכול האדם לבוא לידי האהבה הנדרשת, שהרי אי אפשר לצוות להאדם שעליו לאהוב את בוראו מבלי להשיאו עצה לכך, כי לולא זאת היה אפשר לתמוה ולומר שאין הדבר תלוי בבחירת האדם כי אם בתכונת לבבו, אך בפרשה זו רואים שבכח האדם להוליד האהבה זו באמצעות מעשיו, וכמו שדרשו חז"ל (ברכות מ.) על מאמר הכתוב 'והיה אם שמוע תשמעו' שאם שמוע בישן תשמע בחדש, והמכוון הוא שעל ידי שהאדם יכוף את עצמו תחילה לשמוע בקול בוראו ויקיים את דבריו מתוך עול מלכות שמים, יבוא מתוך כך שיתאוה לשמוע עוד על מעלות משפטי התורה כדי לקיימם מתוך כוונה רצויה יותר, כי בכך יזכה שיתעורר בו האהבה לבוראו, וכמשמעות הכתוב 'תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את ה'א ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם' 'בכל לבבכם' היינו שיתעורר לבבו לאהבה את ה' 'ובכל נפשכם' היינו שיתעלה לבסוף עד שיתאוה גם למסור את נפשו לבוראו, וכל זה היא תולדה מ'אם שמוע' והיינו מתחילה שלא ברצון ומתוך כך יבוא לידי רצון, וככל שירבה בקיומם לשם שמים כך יתרבה רצונו וחשקו לקיימם, ונמצא שפרשה שניה זו היא עצה האיך יבוא לידי קיום פרשה הראשונה.

אך עדיין לא ימצא זה המתאוה להרע נוחם ללבבו מפרשת 'והיה' כי היצר ימצא מסילות לפתותו ולשבר את אזנו שפרשת 'והיה' שבו משיאה התורה עצה אינה אלא ל'בינונים' שאין לבם משיאם לא לטוב ולא להיפך, לזה האדם אפשר להשיא עצה האיך להטות לבבו לטובה ע"י קיום המצוות, אך לזה האדם המתאוה להרע אפסה תקוותו ואינו יכול להתהפך מן הקצה אל הקצה, ולזאת תקנו פרשה זו שבו נאמר שגם זה המתאוה להרע ר"ל יש לו תקוה, וגם הוא יכול להפך טבעיו ולהמיר אהבתו השלילית לאהבה חיובית, על ידי שיקיים מצוות ה' מתוך עול מלכות שמים, כי על ידי אלו המצוות יזכה להבירות האמונה ומתוך כך יזכה לאמונה שהיא חכמה, ושוב לא יתאוה לאהבה שלילית. ונמצא שבפרשה זו מבטיחה התורה שבכח המצוות יתהפך הרשע הנוטה אל הרע לבינוני, ואחר שיזכה למדרגת 'בינוני' מבטיחה התורה בפרשת 'והיה' שיכול להתהפך בכח המצוות מבינוני לצדיק.

טיב המערכת

וילכו - ויבואו

איש אחד התארח אצל בעל בית מכניס אורחים, בעל הבית לא חסך כלום מאורחו, הביא לפניו לחם בשר ויין וכל מיני מטעמים, והאורח אכל ונהנה, לאחר שסיים את אכילתו אמר (אולי לעצמו?) כמה טרחות טרח בעל הבית בשבילי, כמה בשר הביא לפני, כמה יין הביא לפני, כמה גלוסקאות הביא לפני, וכל מה שטרח לא טרח אלא בשבילי, עליו אומר בן זומא, זהו אורח טוב, ומהו אורח רע? ממשיך התנא ואומר, 'אבל אורח רע אומר: מה טורח טרח בעל הבית זה, פת אחת אכלתי, אכילה אחת אכלתי, כוס אחד שתיתי, כל טורח שטרח בעל הבית זה - לא טרח אלא בשביל אשתו ובניו', וכשאנו לומדים את דברי התנא אנו מבינים שהכל תלוי בהסתכלות, הכל תלוי במבט, אפשר לראות כל דבר במבט חיובי, ולעומת זאת אפשר לראות את אותם דברים בדיוק במבט שלילי, וזהו ענין של בחירה. בפרשת המרגלים יש תמיהה גדולה, שהרי בתחילת הפרשה נקראים המרגלים 'כולם אנשים', ורש"י הק' מפרש: 'כל אנשים שבמקרא לשון חשיבות, ואותה שעה כשרים היו', ובהמשך כשכתוב 'וילכו ויבואו' אומר רש"י 'מהו וילכו, להקיש הליכתן לביאתן, מה ביאתן בעצה רעה, אף הליכתן בעצה רעה', והדברים תמוהים, אם הם היו מתחילה בעצה רעה איך אפשר לומר שבאותה שעה כשרים היו?

לשאלה זאת יש הרבה תשובות, ע"ד הפשט וגם ע"ד הדרש, ואנו ננסה ע"פ דרכנו ללמוד דרך בעבודת ד', כמו שראינו במעשה עם האורח, הכל תלוי במבט, את אותו מצב בדיוק אפשר לפרש בצורה חיובית או שלילית, תלוי במה אנחנו נבחר, כי אכן המרגלים בתחילת דרכם - כשרים היו, אבל המבט שלהם מתחילה היה שלילי, ולכן ראו את כל הדברים במבט שלילי, ובמקום לנסות לראות את הצד היפה והחיובי שבפירות ה'משונים', או בעובדה שהכנענים היו עסוקים במיתיהם, הם בחרו לפרש את הדברים לרוע, ואמרו ארץ אוכלת יושביה. ואנו, אם איננו רוצים להיות 'אורח רע' בעולמו של הבורא, עלינו להתרגל לראות כל דבר בעין טובה.

(עפ"י טיב התורה-שלח)

טיב ההודעות

ניתן לשפוע את שיחותיו של
מורנו ורבנו שליט"א
בספסר פיוחד וישיר
לשיחות בלשון הקודש: 073-2951320
לשיחות באידיש: 073-2951321

זמני קבלת קהל בבית מורנו ורבנו שליט"א
אך ורק בתא קולי שמספרו
052-7168366

יו"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

רם התורה
לזכות רפואה שלמה מלכה בת רחל ומיכאל בן שלי
RAMAPOST MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

YOUR FREE AD HERE! *Send your artwork to mitzvos@ramapost.com to secure your ad space.*

ONE COMMUNITY ONE ERUV
3611
העירוב ד'ראקלענד
ROCKLAND ERUV
בפיקוח רבני עירנו שליט"א - ראקלענד, ניו יורק

JUNKBOYZ PRESERVATION

YOUR LOGO HERE

TELETECH SECURITY & COMMUNICATONS

FIRST CLASS LEASING

UNLIMITEDISRAEL™
ON ISRAEL'S MOST RELIABLE NETWORK

POMONA ENTERPRISES CORP.
Custom Home Builders
845-354-0018

www.POMONAENTERPRISES.com

YOUR AD HERE

As an independent agency we shop several companies to find you the right coverage and the right price.
Wise Men Insurance Services
support@wisemeninsurance.com
Ph 845-579-2978 Fax 845-231-6224

WHAT IS CHAYENU?
— Subscription-based daily Torah study —

Get Your Chayenu

To get Chayenu delivered to your home or office, visit chayenu.org/subscribe

Also available on the app store, Google play or on the web at web.chayenu.org

Chayenu is global! Over 20,000 Jews, in more than 500 cities, in 35 countries – are being inspired daily, through Torah learning in Chayenu.

A Torah Learning Opportunity

Chayenu is portable – take it with you and learn Torah on the bus, train or plane, at work in the office, whilst waiting in a line or even when watching the kids play!

And Chayenu is for everyone – the layman, business person, teacher and scholar – all in bite-size or in-depth format.

HAVE QUESTIONS?
info@chayenu.org

ROCKLAND TRANSFERS
CAR SERVICE

- Airport car service (departures and arrivals)
- City to City
- Per Hour Hire
- School (out-of-town) Drop-off and Pick-up

- Reliable and Safe
- Fixed Rates
- No Added Fees
- Credit Cards Accepted

Easy Booking Online

Reserve Online
www.RocklandTransfers.com
Call / Text
(845) 288-8888

ACHDUS ENTERTAINMENT | אחדות בתרבות
בס"ד

ENTER A NEW UNIVERSE OF KOSHER ENTERTAINMENT

as eighth grader Aryeh Rosen struggles with one of his greatest and most dangerous missions...GETTING UP ON TIME!!!

WHAT CONNECTS ARYEH WITH AN ANCIENT STORY FROM THE DAYS OF THE FIRST TEMPLE?
WHO IS THE CHACHAM CHINOM, AND WHAT'S HIS CONNECTION TO ARYEH'S REBBE, RAV MARKOWITZ?
WHAT SLEEPS UNDER THE KOTEL, AS IS ABOUT TO AWAKE, OPENING A DOOR THAT WILL CHANGE THE WORLD FOREVER?
WITH EVERY ISSUE IN BOTH HEBREW AND ENGLISH
WWW.ACHDUTENT.COM @AchdutEnt

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בס"ד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

Please fill out the online form at **RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH** to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Meoros Hatzadikkim
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)
Ramapost.com/meoros-hatzadikkim

Sichat Hashavua
(Hebrew)

Likutay Torah
(English)

Oneg Shabbos
(English)

Hitkashrut
(Hebrew)

Ohr Chaim
(Hebrew)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman
(English)

TIV HAKEHILA · SHVILEI PINCHAS · AREIVIM · MIZMOR L'DOVID · PENINIM · KINDER TORAH · PARSHA PSHETEL · RAV BRAZIL

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organzied, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present edtions at **RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH.**

טיב הקהילה • שבילי פנחס • דברי חיזוק והתעוררות • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

RAMAPOST
ESTABLISHED 2009
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL
ESTABLISHED 2009

info@ramapost.com | www.Ramapost.com
P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601
382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

בסייד · יט' סיון תשע"ט · 29 יוני 2019 · **מאנסי:** הדלקת נרות - 8:15 · מוציש"ק - 9:23 · ISSUE #037

רם התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים על ידי ראמָפּוסט

פרשת שלח

ROCKLAND ERUV
ONE COMMUNITY ONE ERUV
תפארת תפילה
KHAL TIFERES TEFILLAH OF WEST POMONA
זכרון ארז
Zichron Eretz

בקרוב! ענפי ארז
מקורי תוכן חדש

טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

דברי תורה
עברית

FOR SPONSORSHIP OPPORTUNITIES, CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM SEE INSIDE FOR DETAILS >>